

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENGİN GEÇTAN

KURU SU

roman

Engin Geçtan KURU SU

Uzmanlık alanı psikiyatri olan Engin Geçtan 1975-1990 yılları arasında meslek dışı okuyucular tarafından da ilgiyle karşılanan dört kitap yazdı. Çok sayıda basım yapmış ve yapmakta olan, kendi bilimsel disipliniyle ilgili bu dörtlünün ardından, psikiyatri alanının çerçevesinin dışına geçerek kurgu tarzında kitaplar da yazdı. *Kimbilir* ve *Hayat* adlı kitaplarında kırk yılı aşan bir deneyimin ardından psikiyatriye, ülkemiz insanına ve günümüzde kaosu kenarında yaşanan süreçlere bakışını dile getirdi. 2004'ün ilk aylarında yayımlanan son romanı *Tren*, geniş bir okur kesimi tarafından beğeniyle karşılandı. Metis'te edebiyat dışı kitaplarının yeni basımlarıyla birlikte Geçtan'ın bütün yapıtlarını bir külliyat olarak yayımlıyoruz.

Ankara ve İstanbul'daki dört üniversitede öğretim üyeliği yapmış olan Engin Geçtan şu anda çalışmalarını psikoterapist olarak sürdürmektedir.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
Tel: 212 2454696 Faks: 212 2454519
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com

Metis Edebiyat
KURU SU
Engin Geçtan

© Engin Geçtan, 2007
© Metis Yayınları, 2007

İlk Basım: Şubat 2008

Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Tasarımı: Emine Bora

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı, İstanbul Tel: 212 5678003

ISBN-13: 978-975-342-654-1

ENGİN GEÇTAN KURU SU

*Kar yalnızdır ya da kendine yeterli.
Tüm dünyanın tek bir şeyden oluştuğu
bir başka zaman yoktur.*

Joseph Wood Krutch,
(*The Twelve Seasons*, 1949)

Fırtına.

Tipiyle birlikte giderek şiddetlenen poyraz bir süredir tekneyi zorlamaktayken motoru da stop edince kıyıya ulaşmasına az kala açık denize doğru sürüklenmeye başladı. On dokuz kişiydiler. Kaptan, yol ücretini toplayan genç ve on yedi yolcu. Şiddetle sallanan tekne dengelerini koruyabilmek için arada bir yaptıkları hareketler dışında gözleri boşluğa bakar halde yerlerinde oturan on yedi yolcu sonu olmayan bir yola girdiklerini sezmişçesine donakalmış ve sessiz. Geçmişteki kendileri şimdi onlara yabancı, yeni kimlikleri bu gecenin televizyon haberi ya da yarınki gazetelerin manşeti.

İçlerinden biri yaklaşan felaketi algılayabilecek halde değil, varlığının tümü bir süredir idrar kesesine odaklanmış halde. İşporta malı lacivert montunun yakasıyla sarmalanmış soluk yüzü arada bir kasılıp gevşiyor, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmış, bedeni hafifçe öne doğru eğilip doğruluyor. Yirmili yaşların başında, masum bakışlarının ardında acılı bir hikâye kendini anlatmak ister gibi. Bir şey olmalı diye umuyor için için, onu başkalarının önünde küçük düşmekten kurtaracak bir şey, ama hâlâ sürükleniliyor bir sona ulaşmadan.

Şef garson kolundaki saate baktıktan sonra canı sıkkın bir halde kaşlarını kaldırıp kır saçlı, orta yaşlı garsona baktı:

"Yeni gelen çocuk hâlâ yok Osman."

Osman başını filozofça salladı:

"O çocuk habersiz kaybolacak birine benzemiyor şef, eğitilmiş, stajını iyi yerlerde yapmış, daha önce iyi bir yerde çalışmış, burdaki işinde de iyi, uzaktan geliyorsa tipiye takılmış olabilir."

Şef garson ikna olmamıştı:

"Telefonu yok mu?"

"Hayır, eline para geçtiğinde bir cep alacağını söylemişti."

"Neyse biraz bekleyelim. Gelmezse onun bakacağı masalara Hidayet'le ikiniz bakın... Nereli bu çocuk?"

Kır saçlı garson bu soruyu yadırgadığı belli bir ifadeyle karşılık verdi:

"Bilmiyorum. Fazla konuşan biri değil... Belki müdür biliyor-dur."

Şef garson yine kaşlarını kaldırdı:

"Neyse, bekleyip görelim... Neydi çocuğun adı?"

"Ulaş."

Lacivert montlu figür en arka sıradaki yerinden kalkıp kabin çıkışına doğru sendeleyerek ilerlerken yolculardan birkaçı gözlerinin ucuyla ona baktı, dönüşünün olamayacağını bilmenin yasıyla. Basamakları çıkıp kabin kapısını açtığında yüzüne çarpan tipinin saldırısıyla bir an geriledikten sonra kendini dışarı itti. Yüzünü döven kar tanelerinin acısıyla gözlerini kırıştıtarak dar güvertede tutunacak tek yer olan beyaz boyalı demir merdivenin trabzanını sımsıkı kavradı. Serbest kalan elini pantolonunun fermuarına götürmeye çalışırken midesinden bir anda yükseliveren kitle ağzına ulaşip boşluğa fışkırdı, öğürmeden, sessizce. Aynı anda bacaklarından aşağıya inen sıcak ıslaklığı hissetti, mahcup bir ferahlamayla. Sonra karşısında kara bir duvar belirdi, kulağı sağır eden bir çatırtı ve ardından mutlak karanlık.

Kusmuğa bulanmış montu, çiş kokan paçalarıyla yolcuların

arasına dönmesi gerekmeyecek, dalgalar her şeyi alıp götürecektir, tertemiz.

"Saat on yedi sıralarında Üsküdar'dan kalkan yolcu motoru yakalandığı tipi sonucu Marmara'ya doğru sürüklenirken Kamboçya bandıralı bir şileple çarpışarak battı. Yolculardan kurtulan olup olmadığı henüz bilinmiyor. Hava muhalefeti nedeniyle arama kurtarma çalışmaları güçlüklerle sürdürülebiliyor..."

Kumanda aletine uzanan eliyle televizyon ekranını karartan yaşlı kadın odaya birden çöken sessizlikte başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapadı.

Cahit!

Haberi yirmi birinci doğum gününe bir gün kala ailesinin Moda'daki evinde, üzerine vişne reçeli sürülmüş tereyağlı ekmek dilimini ısırmak üzereyken duymuştu, radyodaki hâkim sesli erkek spikerden. Sabah yedi sıralarında Haydarpaşa'dan kalkan yolcu motorunun yoğun sis nedeniyle yabancı bandıralı bir şileple çarpışıp battığını bildiriyordu. Yolculardan bazılarının cesedine ulaşılmış, kimlikleri tespit edilenlerin adları bir bir okunuyordu.

Onunki baştan üçüncüydü. Yarım asır öncesinin o sisli kış sabahında Haydarpaşa'da ne aradığı sorusu cevabı olmayan bir soru olarak kaldı, çevresinden kimseyi tanımıyordu, öğrenemedi.

Tipide Sanyer sırtlarında yol almaya çalışan arabanın direksiyonundaki genç kadın endişeli gözlerle önünü görmeye çalışıyor. Üzerinde yakası kürklü siyah manto, saçları günün sarısı, burnu seri imalat ürünü de olsa kişilikli bir yüz. Telefonda bir erkek sesi: "Ner'desin?" Genç kadın gergin cevap veriyor: "Yan yola girmeme az kaldı Memo." "Allahın cezası tanıtıma katılman şart mıydı?" Kadın bu hırçın soruya karşılık vermiyor, cevabı sessiz: "Kes sesini!" Adam duymuyor kadının duyulmayan sesini: "Azra cevap ver, ner'desin?" Silecekler tipiyle baş edemiyor, telefon tekrar çalışıyor. Koordinatların yitirildiği anın hemen ardından duyulan

tok bir darbe sesi ve şangırtı. Genç kadın kendinden geçiyor, derininden gelen sessiz çığlıkla.

Şef garson canı sıkkın başını salladı.

"Şimdiden altı masa iptal oldu."

Kır saçlı garson başını salladı.

"Kar fena bastırdı, eve nasıl döneceğimi düşünmeye başladım."

"Senin yolun kolay, bu havada bizim yokuşa hiçbir vesait çıkmaz."

"Hanımefendi telefon, Ferit bey arıyor."

Kapalı gözlerini aralayıp emektar Seher'e baktı dalgın, karartılmış ekranın karşısında ne kadar zamandır oturmuş olduğunu bilemeden. Kırk sekiz yıl önce o kış sabahı şehrin üzerine çöken yoğun sisin hayatında bıraktığı izi düşünürken bunu başka anılar izlemişti art arda. Seher'in sesi onu geçmişindeki gezintiden kopardığında, nerede olduğunu bilemez halde etrafına bakındı bir süre. Uzatılan telefonu kulağına götürürken hatırlayabildi randevularını.

"Ben de seni arayacaktım, dalıp gitmişim."

"Dışarıya bakmadım, ama tipinin şiddetlendiğini televizyonda duydum. Beşiktaş'a giden bir yolcu motoru batmış."

"Tabii canım, gelebilse bile bir de dönüşü var..."

"Bir başka akşam gelirsin... Havanın müsait olduğu ilk fırsatta... Senin bir şeye canın sıkkın gibi."

"Buluşmamızın iptaliyle ilgili olduğunu sanmıyorum, bu başka bir şeyin sesi. Neyse, sen bana aldırma."

"Sana da iyi geceler."

Adı Aliye, başının arkasına topladığı gümüş rengi saçları, koyu kahve gözlerinin acılı derini ve altmış dokuz yıllık yaşanmışlığın kokusuyla ilk bakışta etkileyici bir abide. Abidenin görüntüsünün ardındaki dünya ise aslında bir muamma. Geçmişin silik ve kavruk genç kızının nasıl olup da böyle bir dönüşümden geçebil-

diğinin hikâyesi inişli çıkışlı bir serüven, anlatması uzun. Seher'in hazırladığı çorba ve salatanın ardından bir başka tekbaşinalık gesine hazırlanıyor şimdi.

Kır saçlı adam pencerenin önünde donuk bir yüzle hızla savrulan kar tanelerine baktı, ama onları göremez halde. Öğleden sonra biyopsi raporu açıklandığında sonucu biliyor sayılırdı, önceki bulgulardan teşhisin ne olduğu zaten belliydi ama, dayanaksız bir umut kırıntısıyla nihai hükmünü bugüne saklamıştı. Melun hastalığın bu türünün şans tanımadığını biliyordu, üstelik çok geç fark edilmişti, kalan ömrünün yaşam kalitesini rahatlatacak önerileri dinlememişti bile. Hümeysra'ya ve çocuklara bir şey söylememişti. Onun doğasıydı bu, zorlukları yalnızlığında yaşamak.

Haberi duyduğunda Hümeysra'nın sergileyeceği hezeyanlara katlanamayacağını hissediyordu, teslim olmamalıydı, ama nasıl? Adı Hasan, ama çoğu kez holdinginin adı olan soyadıyla anılır, çünkü yarattığı imparatorlukla özdeştir. Onunla karşılaşan herkes bakışında ve duruşunda bir devin ezici ağırlığını hisseder, kulisindeki kimsesiz kırılmalı göz ardı etmeye zorlanarak. Şu anda soyadını taşıyan gösterişli binanın on altıncı katının penceresinden bakarken, aşağıda hareket eden arabaların, otobüslerin yolcuları, yolda yürürken tipiyle savaşımlar, birkaç gün öncesine kadar kendisinin de ait olduğu bir başka dünyada kalmışlardı artık. Pencerenin önünden ayrılıp çalışma masasının sağ üst çekmecesini açtı, otuz sekizlik tabancasını çıkarıp masasının üzerine koydu, gözlerini ondan ayırmadan orada öylece durdu kaldı, hareketsiz.

Şef garson başını salladı, canı sıkkın.

"Son masa da iptal edildi, müdür kimse gelmese de on buçuktan önce kapatmayacağımızı söyledi, prestij meselesi dedi."

Garson Osman'ın bakışları dalıp gitti.

"Dokuz yüz seksen altıda da böyle olmuştu, yoksa seksen yedi miydi? Boğaz'daki lokantada komilik yaparken. Hepimiz geceyi orda geçirmiştik, ertesi gece de eve üç saatte gidebilmişim."

Şef garson cevap vermedi, yardımcısının anılarından bıkmıştı, ama geçmişinden başka söyleyecek sözü olmadığını bildiğinden onun bu haline tahammül etmeyi öğrenmişti. Birkaç dakika sonra beklenmedik bir şey oldu ve restoranın girişinde iki kişi göründü. Üstü başı kara bulanmış spor kıyafetli genç bir çift. Genç garsonlardan biri şef garsona döndü.

"Bunların Azize'de ne işi var?"

Şef garson ona ters bir bakış gönderdi. "Senin burda ne işin var diye sorsam?" Genç garson bocaladı, şef garson tekrar sordu. "Ne kadar zamandır buradasın?"

"Bir hafta oldu efendim."

"Şunu iyi öğren delikanlı, burası her çeşit insanın kaynaştığı bir yer. Seçkini de gelir sıradanı da. Üstelik bu kuraklık günlerinde her yerde bulamadıkları şeyleri burada uygun fiyata bulabiliyorlar. Buranın bu kadar müşteri çekmesinin nedeni de bu. Senin işin de gelen kim olursa olsun aynı hizmeti vermek. Şimdi git ve siparişlerini sen al, isteklerini sor."

"Özür dilerim efendim, hemen gidiyorum."

Şehir merkezine doğru tipiyle boğuşarak yol almaya çalışan ambulanda Memo sedyeye yatırılmış Azra'nın sessizliğine bakıyor. Evin önünden yukarı meyil yapan yolun sona erdiği köşeyi dönüp istinat duvarına çarpmış cipi gördüğünde öyle delice haykırıyordu ki sitenin güvenlik görevlileri çılgınca bir şey yapabilir endişesiyle onu sımsıkı kavramışlardı. Şimdi başlangıcı ve sonu olmayan zamansızlıkta gözlerini Azra'nın ona her an duracakmış gibi gelen soluk alışlarından ayıramıyor. En yakın hastaneye götürülmesine karşı çıkmıştı, markalaşmış hastanelerden birine götürülmeliydi. Azra'nın durumuyla ilgili sorularını geçiştiren sağlık görevlilerine öfkeliydi.

Kar beyazı damlar, karanlık siyahı gece, Azra'nın siyah mantosu, Memo'nun ölü beyazı yüzü. Sürekli savaşan, ama muzaffer de mağlubu da olmayan siyahla beyazın savaşı. Birden duyulan fren sesi. Ambulans şoförü yolun kenarında yatan üzeri kısmen

karla örtülü bir insan vücudu görmüş. Ambulans görevlileri telaşla oraya koşuyor, Memo iyice çileden çıkıyor. Adam ölmüş, belki de öldürülmüş ya da yaralıyken donmuş. Polis aranıyor, bilgi veriliyor, sonra tekrar yola koyuluyorlar. Memo homurdanıyor.

"Burada kritik bir hasta varken siz gidip yoldaki leşle vakit kaybettiniz."

Genç doktor dönüp ona aşağılarcasına bakıyor açıkça, Memo gözlerini kaçırıyor.

Pek çok insan için zor biridir Memo. Kimileri onun görünmez bir duvarla çevrili olduğunu düşünür, üzerine doğru yürünse hiçbir şeye çarpmadan geçip devam edilebileceğini hissedemezler. Yüzündeki ifade insanları tedirgin edebilir, Madame Tousseau'nun müzesindeki ünlülerin balmumu kopyalarına bakıyormuşsunuz gibi; ama yine de o yakışıklı yüze kapılır giderler. Duygularının kendiyi başlayıp bittiğini, ancak onu çok yakından tanıyan az sayıda insan fark edebilir.

Aliye mantosunun kapişonunu başına geçirip arabadan indi, gözlerini kar tanelerinden eliyle korumaya çalışarak dalgaların şiddetle çarptığı kıyıya doğru yürümeye başladı, fazla yaklaşmadı. Rıhtımın nerde bittiği denizin nerde başladığı belirsizdi bu gece. Zaman zaman gemilerin hangi yönden geldiği anlaşılamayan düdüklere duyuluyordu. Dikkatle denize doğru baktı, kimse yoktu, gelmemiştii. Kar tanelerinin soğuğu yüzünü acıtıyordu ama kararlıydı, direnebildiği kadar bekleyecekti. Bir ara uykuya dalar gibi hissetti, donmaktan korktu, bacaklarını hareket ettirdi. Sonra onu gördü, oradaydı, birkaç adım daha attı ve durdu. Dokunamazdı, dokunmak istediğinde eli boşlukla buluşacaktı, bunu öğrenmişti. Her zamanki gibiydi, hayatta iken onu son gördüğü haliyle. Kıvrık siyah saçlar, esmer teniyle tezat yaratan koyu ela gözler, afacan çocuk bakışı. Kazanın olduğu günlerde giydiği bol pardösü ve koyu kırmızı kaşkolu şimdilerde demode, o yıllarda havalı. Bu gece onu zor görebiliyordu, kar taneleri karşısındaki görüntünün içinden savrulurak geçerken.

"Bu gece denizde bir motor kazası oldu."

Aliye donakaldı, karşısındaki imge ilk kez konuşuyordu.

"Kazadan sağ kurtulan olabilir, onları bul... Benim için."

Aliye'nin yüzü gerildi, gözleri küçüldü.

"Sen benim için ne yapmıştın ki?"

Sonra omuzundaki çantadan yavaşça çıkardığı silahın namlusunu karşısındaki imgeye yöneltip ateşledi. O anda Cahit'in görüntüsü kayboldu, Aliye'nin karşısında şimdi sadece uçuşan kartaneleri. Bakışlarını az önce Cahit'in görüntüsünün bulunduğu yerden ayırmadan bir süre orada öylece durdu baktı. Sonra dönüp yavaş ve dikkatli adımlarla arabaya doğru yürümeye başladı. Ayak bileklerini aşan kara dalıp çıkarken arabaya ulaşmasına az kala dengesini kaybedip kendisini aniden kış üstü karın içine gömmüş buldu.

Hasan göz gözü görmez tipiye dalmış, direksiyonun başında yol almaya çalışıyor. Bazı tuhaflıklarına alışkın olan sekreterinin itirazlarına rağmen şoförü evine gönderip bir başına yola çıkmıştı, Hümeysra'nın o öğle sonrası bakımdan gelen cipinin direksiyonunda, nereye gideceği hakkında hiçbir fikri olmadan. Şoförlerden biri cipi eve götüreceğine yanlışlıkla şirkete getirince çileden çıkan Hümeysra onu hastanede biyopsi raporunu beklerken arayıp veryansın etmişti, hangi şartlarda olduğunu sormaksızın. Ne zaman sormuştu ki? Sonra da cipi eve yollatmayı unuttuğu işte, bunu düşünecek halde değildi. Tipide yol almaya çalışırken aklından ölmüşleri geçiyordu bir bir. Babası, annesi, genç yaşta hayata veda eden erkek kardeşi, hepsi aynı melun hastalıktan gitmişlerdi kısa aralarla. En yakın arkadaşı Ekrem de geçen yıl trafik kazasında. Gitmişlerdi ve geride kalanlar için hayat devam ediyordu. Ediyordu da gidenler ne kaçırmışlardı? Bu sorunun cevabının "hiçbir şey" olması şu andaki durumuna karşı bir aldatmaca mıydı? Hayat sadece yaşanırken varsa, erken ya da geç ölmekten söz etmenin anlamı neydi? Adını hiç duymadığı bir sapağa gelince arabayı oraya yöneltti.

Sapağın kendisini getirdiği kırık dökük yollarda yol almaya başladığında önce çocukluğundan bir anı geldi geçti, önemsiz. Ardından başka anılar, aslında onlar da önemsiz görünürde. Dedesinin köydeki bahçesinde dolap beygirinin karşısına geçip bıkmadan onu izlediği dakikalar, arıların yüzünü ve kolunu soktuğu gün acıdan çok korkudan ağlayışı, sıcak bir öğle sonrasında mastürbasyon yaparken annesinin odaya dalıvermesiyle yaşanan şok, denizle ilk karşılaştığı anın büyüü. Sonraki yıllardan anılar. Akdeniz'de bir koyda herkes denizdeyken bir başına daldığı kızılçam ormanında geçirdiği süresiz sonsuzluğun zamanı, güneşin Nemrut Dağı'ndan doğduğu sabah çevresindeki insanların, tepelerin, heykellerin silinip görünmez olduğu dakikalar. Bir dağın zirvesinde, doğan güneşle bütünleştiği dakikalar. Kara kışın bu gecesinde yol alırken gelen anıların hepsi nedense geçmişin yaz günlerinden uğrayıp gidiyorlar, yüzünde görünüp kaybolan gülümsemeler eşliğinde. Bu anılar daha önce nerelere saklanmışlardı? Neden şimdi ona ulaşmışlardı ki?

Genç garson restorandaki iki müşteriye mönüleri uzatmak  zer-
reyken kapı açıldı ve kar maskeli iki adam içeriye daldı, elleri si-
lahlı. Simsiyahtılar. Montları, pantolonları, kar maskeleri, gözleri
siyah, üzerlerinde beyaz kar birikintileri. Uzun boylu olanı, kızın
yanındaki gence kendisiyle gelmesi için işaret etti.  ocuk sende-
leyerek kalktı, korkudan yüzü karı mı , sırtına yönelmiş silahla
kapıya doğru yürüdü,  ıktılar. Diğeri içeride kalıp elinde silahıy-
la meydan okudu.

"Kimse yerinden kımıldamasın, polisi aramaya kalkanı vuru-
rum."

Sesi oldukça genç, neredeyse titrek, konuşması düzgündü, du-
ru u yaptıklarıyla uyum z gibi. Garsonlar oldukları yerde heyke-
le d n  m   bakarken kapı açıldı, uzun boylu kar maskeli adam
ve silah zoruyla g t rd   genç göründü, yanlarında üçüncü bi-
riyle. Siyahlar giymiş, siyah saçlı esmer bir kadın, gözleri kocaman
bir güneş g zl   yle maskelenmi . Elleri ayakları büyük, tavrı
abartılı. Dikkatli bakışla bir travesti. Hepsinin üzerinde yer yer be-
yaz kar. Uzun boylu maskeli adam restoranın ortasına kadar y r -
y p gürledi.

"Bu gece birlikteyiz."

Diğer kar maskeliye dönüp açıkladı.

"Arabanın motoru...  alı tıramadık."

Siyahlı kadını işaret etti.

"Stop ettirmiş inek."

Sonra Şef garsona d6nd6.

"Benimle arkaya gel."

Arkaya gitneden 6nce oturduğu yerde kısa hıçkırıklarla ağla-
yan kızı sert bir bakış g6nderdi.

"Kes sesini."

Kız anında sustu. Restoranda çıt çıkmıyordu, kimse kımıldama-
dı, kaçamak bakıştılar. Bir s6re sonra arkadan aşçı ve yardım-
cıları, m6d6r, hesaplara bakan kadın ve baskın sırasında mutfakta
olan genç garson, kar maskeli adam ve Şef garsonla birlikte yemek
salonuna d6nd6ler.

"Herkes 6zerindeki telefonları çıkarsın."

On iki adet telefon toplandı, aşçı yardımcılarının birinin te-
lefonu yoktu. Kar maskelilerden genç olanı telefonları konuşma-
ya kapatıp elindeki siyah torbaya teker teker atarken diğerı ona
d6n6p alçak sesle aşıkladı.

"Arkadaki sabit telefonları hallettim."

Tipide yol almaya çalışırken anılara dalmış olan Hasan tele-
fonun sesiyle bir başka d6nyada buluverdi kendini. Herhalde H6-
meyra idi, numaraya bakmadan telefonu konuşmaya kapattı. Yıl-
lardır yapabilmeyi çok istediği bir şeyi yapmış olmanın şaşkın ha-
fifliğiyle yola devam etti.

"Sensiz saadet neymiş tatmadım bilemem ki..."

M6ziğe ilgisiz değildi, ama hatırladığı kadarıyla 6mr6nde hiç
şarkı s6ylememişti, sadece mırıldanmış olabilir. Eskinin bu pe-
lodisinin nasıl olup da zihninde canlandığını d6ř6n6rken tam kar-
şısında iki karaltı g6r6p yavaşça frene bastı. Tipi farların 6n6n6
yeterince aydınlatmasına izin vermiyordu, 6stelik ellerindeki fe-
neri kendisine doğrulttuklarından onları seçemiyordu. Yavaşladı
ve durdu, iki adam arabanın penceresine yaklaşıp feneri y6z6ne
doğru tutunca Hasan penceresini indirdi.

"Ben nerdeyim?"

Adamlardan yaşça daha b6y6k olanı karşılık verdi.

"Kurtulmuş'ta."

"Kurtulmuş mu? Nereye yakın burası?"

"Karadeniz'e."

Fırtına iyice şiddetlenmişti, Hasan adamların yüzlerini zor seçiyordu. Biri orta yaşlı, belki de daha fazla, diğeri otuzlarında olmalı, saç sakalı karışık, ikisinin de bakışları karanlık ve kuşkulu. Nasıl olup da Karadeniz'e yakın bir yere geldiğini anlayamamıştı, gerçi ne önemi vardı ki?

"Bey ne ararsın sen burda?"

Bakışları tersti, dostça karşılanmadığı açıktı, en iyisi dürüst olmak.

"Ben de bilmiyorum... Pek iyi değilim ben, buralarda kalacak yer var mı?"

Adamlardan genç olanı hırçın bir sesle karşılık verdi, kısa sesli hecelerle, yüzüne çarpan kar tanelerinden rahatsız.

"Abi burası senin bildiğin yerlere benzemez."

Hasan'ın ağzından kendisini de şaşırtan sözler dökülüyordu.

"Bir geceliğine, gerekeni öderim."

Karşılık orta yaşlı adamdan geldi, Hasan'ın son sözünün ardından bocaladığı belli.

"Bey sen burada rahat edemezsin."

Hasan adamlara duyduğu yakınlıktan kendini alamıyordu. Onlar da kaybedenler arasında hızla oluşan çekimi sezmiş gibiydiler.

"Rahat aramıyorum, yolumu kaybettim, hava berbat..."

Ardından ne diyeceğini bilemeden durdu, gözüne giren kar tanelerini kovalamak istercesine elini salladı. İki adam birbirine baktı, uçuşan kar tanelerinin arasından anlaşılan gözlerle. Genç olanı eliyle ileriye işaret etti.

"Arabayı şuraya al."

Hasan başını sallayıp ardından sordu.

"Kuytu bir yere çekebilir miyiz? Arabanın fark edilmesini istemiyorum."

Ve o anda, uçuşan kara rağmen adamların gözündeki pırıltıyı fark etti.

"Merak etme biz hallederiz."

Orta yaşlı olan meydan okuyan belli belirsiz bir gülümsemeye Hasan'a baktı.

"Buraya polis giremez."

İttifakın ilk belirtisi.

Hastaneye ulaşıp gerekli muayeneler yapıldıktan sonra Azra'nın beyin sarsıntısı geçirmiş olduğu açıklandı, yetmiş iki saat gözlem altında kalması gerekecek. Çeşitli yerlerinde hafifkas ezilmeleri dışında kırık, kanama yok. Bilinci yavaş yavaş geri dönmekte, kaza anını hatırlamıyor. Memo sinirli, yasak olduğu halde hastanenin kasvet kokan kantininde sigara içiyor. Doktorlar Azra'yı ancak sabah görebileceğini söylediler. Saçma, diye itiraz etti; bu kadın onun karısıydı, ama kimse dinlemedi. Yetmezmiş gibi polisler geldi, onlara Azra'yı nasıl bulduğunu anlattı, ama yoldaki cesetten ona neydi ki? Sigarasını söndürürken gözü iskemlenin üzerine koyduğu Azra'nın çantasına takıldı, ambulansa binerken yanına almıştı, kimlik gerekir diye. Siyah deri çantaya uzunca bir süre baktıktan sonra içinden gelen dürtüye direnemedi ve çantayı kucağına alıp açtı. İçi bildik vesaireyle dolu, cep telefonuna bir şey olmamış, açık. Arama kaydıyla oynamaya başladığında bir numaranın onu o sabah aramış olduğunu fark etti, "fe" harfleriyle kaydedilmiş. İçi kazınır gibi bir duygu yaşadı bir an, mesajları açmaya başladı, gelen son mesaj "dörtte evde bekliyorum" idi, öğle saatlerinde gönderilmiş, gönderen "fe". Telefonda kaydı olanların hepsinin ismi yazılmıştı, rumuzlu olan tek numara "fe". Sonra Azra'nın telefonundan Dilara'nın numarasını buldu ve tuşlara bastı.

"Dilara ben Mehmet..."

"Pek iyi sayılmam, hastanedeyim..."

"Azra karda kaza yaptı."

"Eve dönen yolun başında arabası duvara çarptı."

"Beyin sarsıntısı geçirmiş, bir süre gözlem altında tutacaklar."

"Ne demek neden dışardaydı? Tanıtım toplantısı yok muydu?"

"Gün içinde konuşmadığımız için iptal edildiğini bana söyleme fırsatı olmadı herhalde."

Yüzü iyice gerildi, telefonu tutan eli titriyordu.

"Tabii tabii... Bu havada gelemesin, zaten yarın sabaha kadar yanına beni bile almıyorlar. Yine de bilmek istersin diye aradım."

"Sabah haberleşiriz."

"Teşekkür ederim... İyi geceler."

İstenmemek, aldatılmak. Hayır, olamaz bu, bir kez daha. Bir yere gitmeli, dünyadan saklanmalı, sonsuza dek. Azra'nın çantasını kavrayıp oturduğu yerden kalktı. Neden karşısına çıkmıştı bu lanet olası çanta? Görmeden, fark etmeden yaşanamaz mıydı?

Eskiden karda düştüğünde hep gülmüştü, son yıllarda dikkat eder olduğundan hiç düşmemişti, şimdi ise korkmuştu. Aliye yine gülmek istedi, olmuyordu, gülemedi. Karda düşmeye gülememek, sonra derininde bir yerde hissettiği burukluk, bazı şeylerin eski tadı yok. Yerden kalkmaya çalışmadı, acısı olmadığından emin olana kadar. Sonra biraz ötesine fırlayan çantasından namlusu görünen silahı fark edip çantanın içine itekledi.

"Yardım edeyim hanımefendi."

Başını kaldırdı, Hüseyin'in babacan yüzüne gülümseyerek kollarını ona uzattı. Seher'in, yüzünde sıcak bir gururla "aslanım" dediği kocası Hüseyin. Bu gece arabayı o hazırlamış, o sürmüştü. Aliye onun böyle bir gecede bu ıssız rıhtıma neden geldiklerini merak ettiğinin farkındaydı, çünkü buraya hep tek başına gelmişti, ama Hüseyin tek söz etmedi, zaman zaman sıradışı şeyler yapmasına alışmıştı. Tabancanın namlusunu çantanın içine ittiğini fark etmiş miydi acaba? Ya da silah sesini duymuş muydu? Pek de umursamadığını fark etti, arabaya biner binmez üzerindeki karları temizlemeden çantasından telefonunu çıkardı ve tuşlara basmaya başladı. Ferit cevap vermiyordu, emniyetten tanıdığı birini aradı, adam onu geri arayacağını söyledi. Gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı bir süre, sonra birden hıçkırarak ağlamaya başladı, ağlarken vücudu sarsılıyordu. Hüseyin ne yapması gerektiğini bilemez halde arada bir arka koltuğa kaçamak baktı, Aliye'nin yüzün-

den yarım yüzyıl öncesinin gözyaşlarının inmekte olduğunu bilemeden. Telefon konuşmasından sorunun batan motorla ilgili olduğunu sezmiş, ama Aliye'nin neden kıyıya kadar gidip bir süre denize baktığının cevabını bulamamıştı. Telefon çaldığında Aliye sakinleşmişti, her zamanki hâkim sesiyle konuştu karşısındaki kişiyle, anlaşılan motor kazasından bir genç sağ kurtulmuştu, ardından Hüseyin'e seslendi.

"Eve dönüyoruz."

Karadeniz'den gelen tipi Kurtulmuş'u sert vuruyordu. Hasan uçuşan kar tanelerinin arasından etrafı görmeye çalışırken, var olabileceğini hiç düşünmediği bir yerde olduğunu fark etmeye başladı. Çevresindeki mekânların sefaletini, karın çirkinlikleri görünmez kılan örtüsü bile gizleyemiyordu. Ayağındaki İtalyan ayakkabıları karda yürümek için fazla narindi, çoraplarına ulaşan soğuk ıslaklığı fark edebiliyordu. Yanındaki iki adamla karda zorlukla yürüyerek ahşap bir kapının önüne geldiler. Boyası yer yer dökülmüş koyu yeşil bir kapı, kesinlikle buralara ait değil, hele bu sıvanmamış tuğladan yapılmış uyduruk evciğe hiç değil. Geçmişin mutena semtlerinden birinde varlıklı bir ailenin vaktiyle yaşadığı ahşap bir konağın kapısı gibi. Nasıl olup da buralara geldiyse. Hasan bir an bu kapıyı geçmişte görmüş olduğu duygusuna kapıldı, sonra anladı. Bu kapıyı daha önce hiç görmemişti, kapı ona çocukluk yıllarından başka bir kapıyı hatırlatmıştı.

Adamlardan genç olanı koyu yeşil renkli kapıyı yumrukladı. Kapı önce hafifçe aralandı, sonra açıldı ve genç bir kadın göründü. Kumral saçları açık, yüzü akça pakça, gergin gözleri Hasan'a takıldı. İçeriye girerken ayakkabılarını çıkardılar.

"Çorapların ıslak bey... Çıkar onları da Hilmiye sobanın yanında kurutsun."

Hasan çoraplarını çıkartıp Hilmiye'nin önüne koyduğu plastik terlikleri giydi, sonra kendisini merakla izleyen iki adama döndü. "Adım Hasan, böyle bir havada beni evinize aldığınız için teşekkür ederim."

Orta yaşlı adam başıyla genç olanı işaret etti.

"Onun evi, adı Kadir."

Kadir utangaç gülümsedi, diğeri devam etti.

"Benimki de Murteza."

"Memnun oldum, sağolun."

Devam etti.

"Kurtulmuş'u daha önce hiç duymamıştım."

"Duymamışsındır. Kurtulmuş buraya bizim verdiğimiz ad, devlette kaydı yoktur."

"Nasıl yani?"

"Bak, elektriğimiz suyumuz var, ama onları yakında çiftliği olan bir zengin getirtti. Hayır olsun diye mi yoksa başına bela açmayalım diye mi, orasını Allah bilir. Biz burda yirmi altı hane kadarız, her çeşidinden insan. Kürdü var, Arnavutu var, Arabı var, bi tane de Afrikalı."

Birden bir şey hatırlamış gibi Hasan'ın yüzüne dikkatle baktı.

"Aç mısın?"

Hasan bocaladı.

"Şu anda bunun önemi yok."

Kadir ortadan kaybolan karısına seslendi.

"Hilmiye o fasulyeden bi tabak koy da getir!"

Murteza pencereden yağın kara bakıp başını salladı.

"Allahıma, ne gecedir bu gece böyle."

Azize Restorandaki gerilim inişe geçmekte. Beyaz duvarlar, beyaz masa örtüleriyle uyumlu beyaz kıyafetli garsonlar ile siyah-lı işgalciler biraz daha barışık gibi. Yine de ince tül perdelerin ardından görünen siyah geceyle beyaz tipinin birlikte yazdıkları şi-iri okuyamaz haldeler. Kendini kendine göre yanlış bir durumun içinde bulmuş, doğanın bu gecelik tutsakları, suskun bir bekleme-ye teslim olup masalara dağılmışlar. İşgalci kar maskelilerden biri bir ara dışarıya çıkıp arabayı çalıştırmayı denemek istedi, arabanın üzerindeki kalın kar örtüsünü aşmadan. Baskıncılar aralarındaki konuşmalarda şifreli adlar kullanıyorlar. Uzun boylusu Dip-

çik, genç olanı Fare, travestinin adı da Darbuka.

Salondaki uzun sessizliği bozan Dipçik oldu. Etrafa bakındıktan sonra şef garsona buyurgan bir tavırla seslendi.

"Acıktım, yemek getir!"

Bir an duraksadıktan sonra devam etti.

"Ötekilere de... Herkese, kendine de. Herkese ne istediğini sor, servisi sen yap, tabakları hazırlarken senlen arkaya geleceğim, bi yamukluk yapmayasın."

Tekrar etrafa baktı.

"Burda televizyon yok mu?"

Şef garson başını salladı.

"Arkada var..."

"Burda çalışmaz mı?"

"Çalışır, kablo bağlantısı var."

"Getirin onu yemekten sonra... Gecce başka türlü geçmez."

Yemek salonunda kıpırdanmalar oldu, şef garson elinde sipariş defteriyle işgalcilere yaklaştı. Dipçik mönüye bir göz attıktan sonra homurdandı.

"Ne lan bunlar böyle, kebab yok mu burda?"

Olumsuz karşılık alınca sorduğu soruların ardından pazı dolması ve ayranda karar kıldı. Fare elindeki mönüyü masaya bırakırken şef garsona dönüp yine gevrek bir sesle siparişini verdi.

"Kuşkonmaz çorbası, rozbif sandviç, yanında bol kızarmış patates ve light kola lütfen."

Garsonlar şaşkın birbirine baktı. Şef garson isteklerini sesini alçaltarak yazdıran travestiyle konuşurken bir gürlleme duyuldu.

"İçki yok dedik lan sana top!"

Darbuka meydan okurcasına Dipçik'i süzdü.

"Votkama kimse mani olamaz hayatım."

Memo taksi bulabilmek için çok uğraştı. Hastaneye hasta getiren ve bir an önce evine dönme telaşında olan taksi şoförünü yüksek ücret önererek ikna edebildi sonunda. Gideceği otele gelene kadar kendini kendinden uzak yaşadı, taksinin penceresinde

uçuşan kar taneciklerinin arasından görünen bildik mekânlar şimdi sanki yabancı. Resepsiyon görevlisinin gözü elinde tuttuğu kadının çantasına takılınca kendini toparlayıp cinsel kimliğini açıklama gereği duydu.

"Eşim yoğun bakımda, geceyi hastaneye yakın bir yerde geçirmem gerek... Evim uzak."

Odada yalnız kaldığında Azra'nın çantasını yere fırlatıp ayak-kabıllarını çıkarmadan kendini yatağın üzerine attı. Hastaneye oradan ayrıldığını bildirmemiş, telefonunu kapatmış, bildiği dünyadan kaydını silmişti, şimdiki kimliği otel müşterisi. Etrafına bakındı, otel odalarının insanı hiçe indirgeyen kimliksizliğine. Kervanların konakladığı hanları gözünde canlandırmaya çalıştı, onların sıcacık olduğuna inandı nedense. Gözlerini beyaz tavana dikti. Baktıkça tavanda şekiller belirirken kayboluveriyor, şekiller anlamlanıyor gibiymen anlamsızlaşıyor ve bu böyle sürüp gidiyor. Çocukluk günlerindeki kozasıyla, düşsel oyunlarıyla yeniden buluşmuş gibiydi. Proje çocuktu Memo, seçkin okullar, yalnız ve güzel çocuk, tacın varisi acı çikolata. En yakın dostları atlar, Azra medyatik hayaletlerle dolarken o Silivri'deki ahırlarında saatler geçirir.

Sonra karşısında Azra yeniden, görüntüsünü silmek istercesine gözlerini kapattı. İlk evliliği üç ay sürmüştü. O zamanlar pek revaçta olan internet yazışmalarını çözüp, karısının tanınmış bir medya patronuyla yaşadığı yasak aşka ulaştığında. Şimdi sırada ikinci seçiminin telefon mesaj kayıtları, lanet olası teknoloji. Azra'nın asıl adı Asiye, kentin eskimiş mahallesinin hırslı ve azimli kızı. Yavaş yavaş tırmanmıştı. Yirmisini bitirdiğinde televizyonun eğlence programlarındaki dansçılardan biriydi. Kestane saçlı, elagözlü, burnu fena halde kemerli. Zamanla burnunu şekle sokturup saçlarını sarartmış, hiç kimse olmayan ünlülerden biri olarak belirmeye başlamıştı. Yirmisine geldiğinde şekillenen bedenini bir manken ajansına kabul ettirmesi zor olmamıştı, adı bir sabah saat on birde Azra'ya dönüşerek. Yirmi ikisinde televizyon dizilerinde görünmeye başladı, sonra da birkaç uzun metrajlı film. Hakkını

vermek gerekir, Azra otuzuna geldiğinde sıkı bir oyuncuya dönüşmüştü, ardından Memo'yu hak ederek.

Memo tavandaki şekillere dalmış bakarken gözlerinden inen yaşları fark edince doğrulup başını ellerine aldı, yatağın üzerinde öylece kaldı bir süre. Sonra kalkıp pencereye gitti, kar taneleriyle oyalanmaya çalışarak, dönüp yatağın başucundaki telefona baktı, gidip bir tuşa bastı.

"Oda servisi lütfen."

"Bir şeyler yemek istiyorum."

"Rozbif sandviç, bol kızarmış patates... Bir şişe de kırmızı şarap lütfen."

"Şarap fark etmez, ne varsa getirin... Evet yerli."

Kuşkonmaz çorbası var mıydı acaba, söylese miydi, sonra saçmalıyorum diye düşündü, her şeyin kolay bulunmadığı bu kuraklık zamanında buna da şükretmeliydi. Azra'nın ailesine haber vermişti, sabah birileri hastaneye gider nasılsa, kime neyse ne. Odanın içinde hızla dolaşmaya başladı, kendini durduramadan. Azra yoktu, aslında zaten kimse yoktu, acı vardı ya da bozgun. Gözleri bir şey aradı etrafta, üzerinde çember şeklinde beyaz fiğürler olan mavi battaniye. Sonra Azra'nın yerde duran çantasını fark etti. Eğilip çantadan telefonu aldı, fe'nin numarasını tuşladı, kapalıydı, numarayı kendi telefonuna kaydetti. Bir süre tekrar odada dolaştı, sonra kendini yatağın üstüne attı, gözlerini yine tavana dikip mavi battaniyeye sığındığı geceyi düşündü. Annesi ve babası salonda tartışıyorlardı. Babasının sesi yükseldiğinde Memo annesinin bir başka adamla ilişkisi olduğunu anlamıştı, sakın bir tonda konuşan annesi durumu inkâr etmiyordu.

O gün altı yaşına basmıştı, hediyelerden ve sahte ilgiden sıkılmış doğum günü çocuğu. Yalnızı daha da yalnızlaştıran kutlama. Gecenin ileri bir saatinde duyduklarının ardından annesinin onları terk edeceğine inanmış, bedeninin derinlerinde hissettiği sivri uçlu acıyla mavi battaniden medet ummuştı. Neden babasının değil de annesinin gideceğine inanmış olduğunu hiç düşünmemişti. Sonunda kimse gitmemişti, tartışmadan bir yıl sonra doğan kız

kardeşinin babasından olmadığı söylentisini yıllar sonra duyduğunda şaşımamıştı. Mavi gözlü sarı saçlı bir kardeşi olmasını yadırgamış, alışmamıştı, zaten çocuk uzun yaşamadı. Öldüğünde bir şey hissetmedi, özlemedi de. Mavi battaniye eskiyip de kendisinden alınmak istendiğinde çok ağladı, onunla uyumasına birkaç ay daha izin verdiler. Battaniyenin yası uzun sürdü, İngiltere'den gelen rengârenk desenli büyük battaniyeyle dost olamadı.

"Odunun azalmış Kadir, gidip bizden yarım çuval getireyim."

"Olmaz abi, kalanla idare ederiz."

Murteza Hasan'ı işaret etti.

"Misafirin var. Döşek yorgan da gerek."

Kadir utangaç bir bakışla başını salladı.

"Evet... Abiye bişeyler bulsak."

Hasan araya girdi.

"Hiçbir şey zahmet etmeyin, ben şu sedirde uyurum, bana bir battaniye yeter."

Murteza itiraz etti.

"Olmaz bey, o sedir beton gibidir, sen uyuyamazsın..."

"Uyurum..."

Murteza Hasan'ı dinlemedi.

"Senin canın sıkkın, galiba başın da belada. Bırak biz halledelim."

Kadir'le Murteza sarınıp dışarı çıktıktan sonra Hasan etrafına bakındı. Odaya açılan bir oda daha vardı, siyah bezden bir perdeyle ayrılmış, perde aralığından yatak odası olduğu anlaşılıyor, Hilmiye orada çocuğu uyutuyor olmalı. Fasulyeler iyi pişmemişti ama karnı doymuştu, gözleri tuvaleti aradı bulamadı. Tavandan sarkan çıplak ampul, bir sedir, birbirinden farklı iki sandalye, kendi oturduğuyla birlikte üç. Odanın tek penceresinde çiçek desenli perde, solgun bir sehpa üzerinde küçük bir antenli televizyon, iki adet ucuz kilim, odun sobası, sepet içinde dizilmiş birkaç odun, tel dolap, kapaklı dolap, kuru fasulye ve ekmeğin üzerinde sunulduğu tabure, musluk, eviye, üzerinde çerçeveli bir ayna, buzdolabı

yok ama bir elektrikli süpürge. Hasan gece çişe kalkınca nereye gideceğini bilememekten tedirgin, tekrar bakındı göremedi. İskemlesini sobanın sıcağına çekip gözlerini kapattı, yanan odunların çıtırtısına daldı.

Azize'de yemekler yenmiş, tabaklar toplanmış, herkes masaların çevresinde oturmuş, kimi uyukluyor, kimi arkadan getirilen televizyonu seyrediyor. Artık hepsinin ortak bir kimlikleri var: Mahsur kalanlar. Herkes kendi dünyasında dalmış giderken garson Osman'ın haykırışı duyuldu.

"Ulaş!.. Ulaş bu."

Haberler sırasında ekranda Ulaş kısa bir süre görünmüştü, yataktaydı. Restoran çalışanları televizyonun karşısına doluştular. Durumdan huylanıp Dipçik "N'oluyo'lan!" diye söylendi önce, aldırıp olmayınca o da ekrana bakmaya başladı. Genç çift de yerlerinden ayrılmadan ekrana odaklandılar. Fare olup biteni umursamadan, cep telefonlarını topladığı torbasından bir süre önce çıkardığı kitabı başını kaldırmadan okumayı sürdürdü.

Üsküdar'dan kalkan bir yolcu motoru tipide sürüklenip yabancı bandıralı bir şilebe çarparak batmış. Ara haberlerde güçlükle sürdürülen kurtarma çalışmalarının sonuç vermediği ve kurtulan olmadığı bildirilmiş. Ancak kazayı kıyıda fark edip anında denize açılan motordakiler denizde yüzen bir kitle fark etmişler, üzerine sarılarak tutunan biri varmış. Zorlu çabalar sonucu kurtarılan gencin suyun yüzünde kalan motorun kaptan kabinine tutunarak hayatta kalmayı başardığı anlaşılmış. Vücut ısısı kaybıyla Taksim Hastanesi'ne kaldırılan gencin yaşadığı şoktan henüz çıkamadığı bildirildi. Sonra beyaz gömlekli bir doktor kameralara konuşup kazazedenin hayatı tehlikeyi atlattığını açıkladı.

Restoran çalışanları doktorun açıklamasının ardından çılgınlık ve alkışlarla tezahürat yaptılar. Dipçik'in "Kesin şunu lan" homurdanmalarına yine aldırıp olmadı. Fare başını bir an kaldırıp televizyonun başına toplananlara baktı, sonra yine kitabına döndü. Ulaş ekranda görüldü sonra, yataktaydı, koluna serum bağ-

lanmış, dalgın bir halde boşluğa bakar gibiydi, kendisine mikrofon uzatılmasına izin verilmedi ve ardından başka haberlere geçildi. Restoran çalışanları kendi aralarında olayı konuşurlarken Dipçik bu kez daha mülayim bir sesle sordu. Çalışanların televizyon ekranında görünen birini tanıyor olmalarından etkilenmişti.

"Kimdi bu 'lan? Nerden tanıyorunuz?"

Şef garson açıkladı.

"Burda çalışıyor, garson. Bu akşam işe gelmeyince meraklanmıştık, meğer ölümden dönmüş..."

Dipçik pis gülümsedi.

"Kıyak çocukmuş, burda olsa kaynatırdık."

Şef garson öfkeyle dişlerini sıktı, personeline uzanan dil ona uzanmış demekti. Ekranın önüne toplandıkları sırada çalışanlar kendi aralarında fısıldaşmışlardı. Bu üçlüyü çözememişlerdi, olup bitenden bir şey anlamıyorlardı. Bazıları cep telefonlarının gittiğine hayıflanıyordu, en kafa karıştırıcı da kuşkonmaz çorbası ile rozbif sandviç ısmarlayan ve sürekli kitap okuyan Fare idi. Şef garson tabakları toplarken okuduğu kitabın adına kaçamak bir göz atmıştı. "Evrenin Sırları." Tahsilli biri olmalıydı, bu itlerle ne işi olabilirdi?

Arabadan indiğinde Aliye salonun ve mutfakın pencerelerinin aydınlık olduğunu fark etti, Seher onları bekliyordu. Bahçedeki kar yer yer diz boyunu aşmıştı. Hüseyin'in yardımıyla bata çıka eve doğru yürürken Ferit'in cevap vermemesinden ötürü yaşadığı tedirginlik yeniden canlandı, ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı.

Ferit'i yıllar önce şehrin eski semtlerinden birinde bir vakıf adına gönüllü olarak çalışırken tanımıştı. Kara boncuk gözleri zeki bakan bir çocuk, çelimsiz ama hayat dolu. Amcasının yanında yoksul şartlarda yaşayan, önce annesini, sonra babasını kaybetmiş altı kardeşin en küçüğü. Aliye, karşılaştığı an çocukla aralarında bir bağ oluştuğunu hissetmişti. Ortak yanları aşırı gururlu ve mesafeli olmalarıydı. Aliye eğitimini üstlendiğini o günlerde Ferit'e söylemedi, ama çocuğun bunu bildiğinin farkındaydı. Yıllar geç-

tikçe aralarındaki bağ güçlendi. Çocuk büyüyüp dünyada kendine seçkin bir yer edindiğinde eşitlenmişlerdi, birbirlerinin hayatının önemli kişileri oldular. Yine de birbirlerinden gizlileri olduğunun ikisi de farkındaydı.

Aliye'nin kapişonlu mantosunu çıkarmasına yardım ederken Seher söylendi.

"Çok ıslanmışsınız, bunu kurutnam gerek."

Fazla soru sormazdı Seher, Hüseyin'den bir şeyler öğrenirdi nasılsa. Aliye yüzündeki gerginliği geçiştirmek istercesine gülümsedi.

"Soğuk karın üzerine sıcak çorba iyi gelecek, o kuşkonmaz çorbasından biraz daha getirsen bana... Dolaptaki rozbifle bir de sandviç yap yanına. Hüseyin'e de sor ne istermiş, onun da içi ısın-sın biraz."

"Siz onu düşünmeyin, çoktan yudumlamıştır rakısını, ama kuşkonmaz çorbası kalmadı."

Aliye'nin soran bakışlarını fark edince açıkladı.

"Zaten artık kuşkonmaz yetişmeyecekmiş, hani dünya ısındı diye. Neyse ki bugün biraz su verdiler."

"Sen sandviçi getir, ben bir kadeh konyak koyarım kendime."

Bir süre sonra mutfaktan elinde bir tepsiyle döndü, yemek masasını düzenledi.

"Sandviçiniz hazır."

"Televizyonda yeni bir şey var mı?"

"Televizyon az önce birden çalışmaz oldu, daha önce de telefon gitti."

"En son gördüğün haber neydi?"

"Şehrin pek çok semtinde kar yarım metreyi geçmiş dediler, kayıp insanlar varmış, tipi devam edecekmiş. Motor kazasından bir genç mucize eseri kurtarılmış, diğerleri kara sularda boğulmuş. Geldiğinizde belli etmedim, ama sizi beklerken çok korktum. Böyle bir kış olmamıştı hiç. Allahın gazabına mı uğradık nedir?"

Aliye düşünceli bir yüzle başını salladı.

"Bunların olacağını söylemişlerdi geçen yüzyılın sonlarında.

Hiçbir şey daha iyiye gitmeyecek artık."

O anda elektrik de kesildi, Seher karanlıkta söylendi.

"Şimdi de soğukta kaldık demektir, şurada bir el feneri olacak, onu alıp ışıldağı getireyim, yemeğinizi yiyin."

"İşıldak istemiyorum, mumları yak yeter. Işıldağı sizin tarafta kullanırsınız. Sonra da git Hüseyin'e bak, sana ihtiyacı olabilir."

"Peki... Sonra size fazladan bir battaniye çıkarayım, bu gece buz kesecez."

Yakıcı güneşin altında yürürken soğuktan titriyordu Ulaş, bu toprak yolda ne aradığı, güneşli havada neden üşüdüğü sorularına cevap bulamadan. Lacivert montu, pantolonu, bedenini örten her şey sıırıslıkladı, güneş onları kurutamıyordu. Hareket edince daha az üşüyordu, yürümeye devam etti. Yanından bir kamyon geçti, sürücüsüne işaret etti. Nerede olduğunu sormak istemişti, ama adam görmedi ya da görmek istemedi. Sürücünün belden yukarısı çıplaktı, üşümemesine şaşırdı. Bir süre sonra yürümekten yorulmaya başladı, ilerideki ağaçlara gözü takıldı, onların altında dinlenebilirdi. Tuhaf diye düşündü, ıslaktı, üşüyordu, ama gölgelik bir yer arıyordu.

Ağaçlar güneş ışınlarına fazla izin vermeyecek kadar sıkı. Üşümesi azalmıştı, ıslak montunu çıkardı önce, sonra pantolonunu, ardından üzerinde kalan her şeyi. Çınlçıplaktı, bu kuytuda onu kimse göremezdi nasılsa, bir süre sonra artık üşümediğini fark etti. Yerdeki kuru yaprakların üzerine kıvrılıp gözlerini kapadı. Kimdi? Adı neydi? Bir kamyon sürücüsünden başka kimseyle karşılaşmadığı o toprak yola nasıl gelmişti? Daha önce neredeydi? Neden iliklerine kadar ıslanmıştı? Bir hışırtı duyar gibi oldu, gözlerini açıp doğruldu, etrafta kimse yoktu. Tekrar kıvrılıp gözlerini kapadı, acıkmıştı, belki bir meyve ağacı bulabilirim diye düşündü. Yerinden doğrulurken hışırtıyı tekrar duydu. Ardından ağaçların arasından kendisine bakan kadını gördü ve derhal elleriyle cin-

sel organını örttü. Kızılımsı kestane saçlı hoş bir kadındı, yaşını tahmin edemedi. Göz göze geldiler, kadın onu tanıyormuş gibi baktı, sonra aniden kayboldu, sessiz. Kadının görüldüğü iki ağaç arasına bir süre boş gözlerle baktı, sonra önündeki büyük kâseyi ve tabağı fark etti. Kâsede yeşilimsi sarı bir çorba vardı, sıcak, dumanlı. Tabakta büyük bir sandviç, ekmeğini aralayınca içindekini tanıdı. Rozbifti bu, koca bir parça ısırıp çiğnemeye başladı. Sandviç parçasını yuttuktan sonra dumanı azalan çorba kâsesini dudaklarına götürdü, sıcaklığına aldırmadan. Bu çorbayı da tanıyordu, kuşkonmaz, ama nereden ve nasıl? Neden onları bir tepside taşıyken hatırlıyordu ki kendini?

Azize Restoranda uzun süre sessizlik hâkim oldu, gergin. Sonra sessizlik aniden sona erdi ve kızın yanındaki genç ayağa fırlayıp bağırdı.

"Yeter be..."

Dipçik bocaladı, Fare bile başını kitabından kaldırıp baktı. Genç devam etti.

"Arabamız kara saplandı, buraya sığındık. Bir yer bulana kadar soğuktan donduktu zaten, sonra maskeli adamlar ve bir kadın içeri dalıp bizi esir alıyor. Neden? Nedir, film mi bu?"

Dipçik celallendi.

"Hop hop! Sokarım senin o..."

Genç adam Dipçik'in sözünü kesti, öfkesine hâkim olamaz bir haldeydi, elleri titriyordu.

"Asıl sen sus be! Ne istiyorsun bizden?"

Şef garsona döndü.

"Bu mu sizin ünlü Azizeniz, polis çağırmayı bile beceremediniz..."

Kafası karışan Dipçik onun sözünü kesti.

"Azize kim lan?"

"Azize buranın adı."

Dipçik açıkça afallamıştı, şef garsona baktı.

"Bura Mercan di mi yani?"

Şef garson poker surat cevap verdi, eğlenmeye başladığı belli.

"Hayır değil."

"Mercan nerde peki?"

"Hiç duymadım."

Genç adama dönüp sordu.

"Senin adın ne asfalt surat?"

Küfredercesi bir ses tonuyla karşılık geldi.

"Raci."

Dipçik Raci'nin üzerine yürüyüp omuzlarından sarsaladı.

"Bak lan doğru söyle, kıymalık ederim seni sona."

Raci bu kez alaycıydı.

"Adım Raci."

Başıyla yanında oturan kızı işaret etti.

"Onun adı da Şahika."

Darbuka kahkayı bastı.

"Sana buraya girerken kapısında Mercan yazmıyo dediydim, sen..."

Bozguna uğramış Dipçik sert çıktı.

"Dağıtırim suratını top, kes!"

Sonra kendi kendine söylendi.

"Gerzek Zeki, yanlış yeri tarif etmiş... Adam orda bi kadınla yemek yiyo dediydi. Adı başka bişeydi."

Hâlâ kitabını okuyan Fare'ye baktı.

"Sana göre hava hoşaf."

Fare başını kaldırıp baktı, tek söz etmeden kitabına döndü.
Dipçik söylendi.

"Meselesini kendi halletsin puşt, parası da onun olsun... Bu meret de yüzümü yaktı artık."

Biraz zorlanarak kar maskesini sıyrıp çıkardı. Sarışın, mavi gözleri biraz kanlı, kırmızı tenli, dişleri hafif sararmış, tıraşsız bir yüz görüldü ardından. Bütün gözler ona çevrilmişti. Sinirlendi.

"Ne bakıyorsunuz lan, hiç mi surat görmediniz."

Sonra Fare'ye döndü.

"Sen de çıkar o zamkinozu, yüzünü uyuz etmeden."

Fare başını hayır anlamında salladı.

"Çıkarırsam birilerinin canı sıkılır."

"Ne diyon sen lan, çıkar şunu dedim sana."

"Tamam çıkarıyorum, ama söylemedi deme sonra."

Fare alttan soktuğu elleriyle kar maskesini çekip çıkardığı an çığlıksı bir ses duyuldu.

"Aman tanrım... Kerem!"

Şahika adlı kız elleriyle yanaklarını kavramış şaşkın gözlerle Fare'ye bakıyordu.

Ulaş güneşten kaçmak için sığındığı ağaç altında cıvılcıplaktı hâlâ. Önünde bulduğu kâseyi de tabağı da boşaltmıştı, giyinmeye karar verdi. Yanına baktığında, montunun, pantolonunun, kazağının, çamaşırlarının kurutulup katlanmış olduğunu gördü. Nasıl olmuştu bu? Gözlerini sadece birkaç dakika kapamıştı. Üzerinde sandviç kırıntıları olan tabağa baktı, üzerinde rengârenk figürler vardı. Dikkatle bakınca mavi suyun üzerindeki kırmızılı yeşilli kayığı seçebildi, üzerinde pembe elbiseli, sarı saçlı bir kız. Tabağın çevresi çeşitli çiçek figürleriyle süslenmişti, aralarından gülümseyen mutlu yüzlü çocuklar. Onların hikâyelerini merak etti, canları hiç sıkılmıyor olmalıydı. Renklere, figürlere dalıp gitmişken yavaş yavaş tabağa doğru çekilmekte olduğunu fark etti, uçarcasına hafif.

Sonra birden deniz kıyısında dolaşırken buldu kendini, pembe elbiseli kız yakınından geçti sandalın üzerinde, gülümsüyordu. O da ona gülümsedi, ama kız sadece gülümsüyordu, gülümsemesi ona değildi. Montunu, kazağını çıkardı, bir süre önce yanından geçen kamyon şoförü gibi üstü çıplaktı, keyiflendi. Kıyı boyunu süsleyen rengârenk çiçekleri, hiç görmediği türde ağaçları seyretmeye başladı. Her yanda sevinç çığlıkları atan çocuklar. Oğlanlar top oynuyor, ağaçlara tırmanıyor, kızlar ip atlıyor, oğlanlarla birlikte çember çeviriyordu. Havada uçan balonlar, sarı ve mavi renklerde, uçurtmalar iki renkli, eflatun ve siyah. Öteki çocukların dünyasını merak edip düşlemişti hep, şimdi oradaydı. Hiç çirkin

yoktu aralarında, televizyon reklamlarındaki çocuklardı bunlar. Anne babaları olmalıydı bu çocukların, ama bu hiç aklına gelmedi. Anne babalar yoktu, ama melek kanatlı kadınlar dolaşıyordu ortalıkta. Kollarındaki sepetlerden, çocuklara şeker, çikolata, dondurma dağıtarak. Onlardan birine yaklaştı gülümseyerek, melek kadın onu görmedi, sandaldaki pembeli kız gibi. Misket oynayan çocuklara yaklaştı, dönüp bakmadılar.

Suyun rengi göz alıcıydı, daha önce hiç görmediği tonda bir mavi. O maviyle karşılıklı bakıştılar bir süre, sonra bakışları suyun ötesine yöneldi, karşı kıyıyı gördü. Gri, boz evler, kasvetli, köhne, çevreleri yeşilden yoksun. Yüreği çarptı, geldiği yer orada karşı sahildeydi, biliyordu. Bulunduğu kıyıya baktı, sonra da karşı sahile. Renkli ya da boz, yapay ya da gerçek. Tereddütü uzun sürmedi. Sırtını rengârenk dünyaya dönüp kazağını ve montunu üzerine geçirdi, kendini suya bıraktı. Her yer zifiri karanlık, dondurucu su, dalgalar hırçın, çarpan kar taneleri yüzünü acıtıyor. Azgın dalgalarla baş edemeyecek, toprağı bir daha hiç göremeyecekti, bunu seziyordu. Hangi sahilin nerede olduğu da belli değildi artık. Savaşı sürdürdü yine de, canavar doğa bir yanda ve doğanın armağanı hayatta kalma içgüdüğü diğer yanda, karşı karşıya.

Ne kadar zaman geçti bilemedi, bir şeyin sırtına hızla çarptığını hissetti, canı yandı. Birkaç kulaç attıktan sonra dönüp baktı, gördüğü şey gerçek miydi kavrayamadı bir an. Biraz ötesinde penceresi olan beyaz bir mekân, yani bir zamanlar mekân olan bir nesne, dalgalarla birlikte dans ediyordu. Tekrar çarpılmaması için küçük kulaçlarla yaklaştı ihtiyatla. Önce artık camı olmayan penceresinin kenarını eliyle kavradı, ama bir dalga aralarına girip bu beraberliğe hemenson verdi. Tutunarak destek alamayacağını anlamıştı, pencerenin bir dalganın içine gömüldüğü an eliyle pencerenin üst kenarını kavrayıp, ayağını alt kenarına bastı, tekrar kayd. Sonra şiddetli bir dalgayla savruldu ve nasıl olduğunu anlayamadan kendini bu yüzen şeyin yan duvarında buldu, suyun üzerinde sürekli kalabilen tek cephesi. Elleriyle geniş bir kırığa tutundu, artık dalgalarla birebir savaşması gerekmiyordu, halsiz düş-

müştü, uyumak ister gibiydi, dondurucu ıslak soğuğu daha az hissetmeye başlamıştı. Gözlerimi kapamamalıyım dedi kendine, bastırın uykuya direnmeliydi.

"Kaza öncesinden neler hatırlıyorsun?"

Ulaş utangaç baktı.

"Motorda otururken çok sıkıştıydım, altıma kaçırmak üzereydim."

Sonra birden kaygılı gözlerle doktorlara baktı.

"Azize..."

"Azize kim?"

"Çalıştığım restoranın adı... Neden işe gelmediğimi haber vermem gerek, telefon numarasını versem..."

Doktorlardan biri sözünü kesti.

"Bilinen bir yer Azize. Birazdan aranız merak etme... Sıkışmıştım dedin, sonra ne oldu?"

"Dışarı çıkıp işemek istedim, ama tipiden çıkamadım."

"Emin misin? Kazadan kurtulan tek kişi sensin, bunun bir nedeni olmalı."

Ulaş'ın yüzü gölgelendi.

"Yapmayın ya... Hepsi mi?"

Kısık bir sesle mırıldandı.

"Allah rahmet eylesin."

Bir süre düşündü, bir şey bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Aslında kapıya doğru gittim galiba."

"Sonra?"

"Sonrası yok..."

Bir an durup devam etti.

"Kurtaranlardan Allah razı olsun... Sizden de."

"Ailene haber verelim, bu havada gelemezler, ama hiç olmazsa durumunun iyi olduğunu bildiririz."

"Bu şehirde kimsem yok doktor bey."

Doktorlar birbirlerine baktılar, Ulaş devam etti.

"Tarlabası'nda bir arkadaşla kalıyorum, o da şimdi iştedir, kendisi barmen. Öğrenirse çok telaşlanır, işini yapamaz."

Ulaş soran gözlerle doktora baktı.

"Benim işe gitmem gerek doktor bey, çok önemli."

"Sana söyledim, biz o konuyu hallederiz. Ölümden döndün dinlenmen şart."

Yer yatağı. Hilmiye elinde çengelli iğnelerle yorganı kaplar-ken Hasan'ın içinde ılık çağrışımlar uçuştı. Köhne ahşap konakta bir odada soba yanar, herkes orada toplanırdı, kızartılan kestane-ler, kapaklı tavada patlatılan mısırlar, babaannesinin soyduğu nar tanesi dolu tabaklar. Üst kattaki yatak odasına girdiğinde tumba yatak, buz gibi çarşafların elektrik çarpmasının ardından bastırın uyku. Ne olmuştu ki sonradan? Nedendi ki ısıtılmış odaların, ılık çarşafların uykusu kaçmış geceleri? Nasıl kıyılmıştı bu bir defa yaşanan hayata? "Neden şimdi? Neden ben?" diye isyan etti deri-ninden bir yer. "Neden geç kaldım?"

Kapıya gürültülü darbelerle vuruluyordu, Murteza'nın kapıyı aralamasıyla uçuşan karla birlikte bir delikanlı daldı odaya. Es-mer, kavruk, heyecanlı.

"Gambi!.."

Heyecandan nefes nefese sözünü tamamlayamadı, Murteza sabırsızlandı.

"N'olmuş Gambi'ye?"

"Tavanı çöktü kardan."

"Ne tavanı be çocuk, plastik örtü onunki. Gambi'ye bişey ol-muş mu?"

"Yok, tavan çökerken dışarı kaçmış. Babam dedi ki..."

Murteza çocuğun sözünü kesti.

"Anladık, yatıracak yeriniz yok... Bakarız, fazladan bi yorga-nınız var mı?"

"Yok be Murtaz'abi biliyosun."

"Git bi koşu Baklava'nın evine, sor bakalım, bi yorganları varsa Gambi'yi burda, sedirde yatırırız."

"Tamam Murtaz'abi, hemen koşuyom."

Çıkarken kapıyı iyi kapatmadığı için içeri öyle çok kar girdi

ki, bir an içerinin dışarıdan farkı kalmadı. Kadir koşup kapıyı kaparken Murteza başını salladı.

"Gariban Gambi, şimdi de yersiz kaldı."

Sonra Hasan'a döndü.

"Bizim burdakilerin hikâyesi kimseninkine benzemez. Gambi siyahidir, Afrikalı yani, memleketinin adı Gambiya imiş, adı bize zor geldiğiiin ona Gambi der olduk. Alıştı o da, bizden biri oldu. Altı yıldır Türkiye'de."

"Memleketine dönmek istemiyor mu?"

"Yok istemiyor, nedenini de söylemiyor, aslında iyi ocuk ama belki bi arızaya bulaşmıştır oralarda, kurcalamadık. Pasaportunu da yırtmış, memleketsiz yani."

Hasan yorganı kaplamayı bitirip arka odaya geçmekte olan Hilmiye'ye teşekkür etti, Hilmiye mahcup gülümsedi. Murteza Kadir'e takıldı.

"Senin evde nüfus iyi arttı bu gece."

Pencereden bakıp tekrar söylendi.

"Ne gece ama, Kadir a şu televizyonu, bi bakalım n'oluyomuş dışarda."

Baktıkları her kanalda kara gömülmüş şehir görüntüleri vardı, hareket eden tek araba tek insan yok. Birinci derece alarmdan söz ediliyordu, kar yağışının ne zaman dıneceği bilinmiyor. Hasan bunları duyunca tuhaf bir haz yaşadı için için, nedenini bilemedi. Sonra Hümeıra'yı ve kızlarını düşündü, yaşadıkları paniği, içi buruldu bir an. Suçluluğu uzun sürmedi, ölümün eşiğinde olmanın şaşkın duyarsızlığına dönüverdi yeniden. Kadir'e ve Murteza'ya baktı, ona eski dostlarmış gibi göründüler. Bir kendisi bir başka kendisini seyrediyor gibiydi. Kadir ekrana bakarken Hasan'a dönüp sordu.

"N'oluyor bu dünyaya abi, bizler anlamaz olduk, kader deyip geçiyoruz."

"Vaktiyle dünya ısınıyor, buzullar eriyince sular yükselecek dediler. Ötesini hesap edemediler. Kutuplardaki buzlar eriyince okyanusların tuzlu suyuna fazla tatlı su karıştı. Fırtınalar, hortumlar, seller dünyayı altüst eder oldu. Dünyanın her yerinde insanlar

ölüyor bu yüzden."

Kadir ile Murteza'nın yüzüne baktığında, onların kavrayabileceği bir dil bulamamış olduğunu fark edince lafını toparlamaya çalıştı.

"Yani dünyanın çivisi çıktı iyice."

Kadir merakla sordu.

"Sence gelecek daha da mı kötü olacak abi?"

Hasan buruk gülümsedi.

"Gelecekten söz edecek son kişi ben olmalıyım."

Murteza ve Kadir bu sözde yüklü bir anlam gizlendiğini sezdiler, tam o anda kapı çalındı. Kadir'in açmasıyla birlikte içeri kara bulanmış uzun boylu, siyah tenli biri daldı, kollarında bir battaniye. Yaşı otuz yoktu. Battaniyeyi yere koyup üzerindeki kolları silkeledi. Sonra Hasan'ı fark edip şaşırdı, Murteza'ya ve Kadir'e soran gözlerle baktı.

"Hasan abi bu gece misafirimizdir. Sana da geçmiş olsun Gambi, bi yerine bişey olmadı ya her şey hallolur. Sen şimdi rahat bi uyku çek, sabaha düşünürüz."

"Saol Murtez'abi."

Sonra Hasan'a dönüp gülümsedi.

"Meraba Hasanabi."

"Merhaba Gambi. Bu gece kader arkadaşınız, merak etme horlamam."

Gambi anlamaz bir yüzle Kadir ile Murteza'ya baktı, Kadir horlama taklidi yaptı, herkes güldü.

"Anladım, anladım."

Murteza montunu sırtına geçirdi, kaşkolunu boynuna sıkıca sardı.

"Hadi ben gidem artık, Nesibe meraklanmıştır, cümleten hayırlı geceler."

"Güzel şeyleri etrafına toplayıp uzantın haline getirmek, görkemini kanıtlamak. Senin dünya bu. Ben de bu uzantılardan biri..."

"Kes!.. Olmuyor Azra, gayet güzel giderken bu repliğe gelince tutuklaşıyorsun. Bir ara daha verelim mi?"

Azra canı sıkkın başını salladı.

"Farkındayım, kusura bakma Serdar."

Biraz düşündü.

"Ara vermeyelim... Bu repliği biraz değiştirebilir miyim? Yani içimden geldiği gibi."

"Deneyelim. Hazır mısınız?"

Azra başını salladı, yönetmen seslendi.

"Kamera!"

Azra'nın yüz ifadesi birden vahşileşti, gözlerinin elası yeşile dönüşürken haykırdı.

"Sen ve görkemin! Dünyanda başka kimse yok, sadece sen ve senin güzel şeylerin. Hepsi senin mülkiyetin, ben sadece onlardan biriyim."

Erkek oyuncu buruk bir yüzle ona baktı.

"Bu sözler çok acımasız... Haksızlık bu..."

Azra onun sözünü kesti.

"Yine sen. Sana haksızlık, sana acımasızlık... Bir de ben varım ve artık sensizliği özlüyorum..."

"Kes!"

Yönetmenin gözleri pırıldıyordu.

"Harikaydın..."

"Neden kestin öyleyse?"

"Son cümleden sonra senaryo akışının dışına çıkacağını hissettim, oradan tekrar alırız. Biraz dinlen istersen, titriyorsun."

Azra çekimin yapıldığı evin kapısına doğru yürüdü, bahçede yalnız kalmak istiyordu bir süre. Kapıyı açıp adımını attığında eski bir semtin ara sokağındaydı, geçmişinden bir sokak. Çocuklar iki köpekle oynuyorlardı, Azra'yı görünce ona köpeklerin isimlerini söylediler, huylarını anlattılar. Birinin adı Zilli, diğerinki Fadime. Biri başına buyruk, diğeri uysal. Çocuklarla konuşup köpekleri okşadıktan sonra etrafa bakınarak yürümeye başladı. Evleri tek tek tanıyordu, yaşanmışlık kokulu rasgele düzenleriyle. Eğ-

ri cumbalı, yaprak yeşiline boyalı kâgir evin pencerelerindeki sardunyaları kimin yetiştirdiğini biliyordu. Balıkçı Ali yazılı dükkânın önündeki balık sergisi boştu, balıkçı görünürde yok, henüz sabah olmalı. Öğleye doğru tezgâh balık dolardı, Ali ve tayfası balıktan dönmüş, Haliç sahilinde tekneyi boşaltıyor olmalılar. Sokağın köşesinde Ferit Muharrem Amca'yla konuşuyordu, kalbi hızla çarpmaya başladı. Yaşlı Muharrem hastalıktan yeni kalkmıştı. Mediha Teyze'nin iki göz odalı evinin önüne yıkarıp serilmiş koyun kırıplarına basmamaya özen göstererek yolun karşısına geçti. Ferit'e sevdalıydı. Eli ayağı dolaşmış bir halde üzerinde bir bankanın adı yazılı kırmızı banka bıraktı kendini.

"Asiye."

Ferit'in söylediği bu, Azra başını çevirdi, utangaç gülümsedi.

"Adım Azra."

"Benim için hâlâ Asiye... Denize doğru yürüyelim mi?"

"Olur."

"Çok yıl oldu. Yaşadıklarını izledim. Yanına geldiğimde beni tanımayacaksın sandım, ama tıpkı geçmişteki gibi gülümsedin bana."

"Geçmiş hâlâ benimle Ferit."

"İkimiz de artık burada yaşamıyoruz, nasıl oldu da karşılaştık?"

"Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

"Ben de kendimi Muharrem Amca'yla konuşurken buldum, öldü diye duymuştum, ama geçmişteki gibiydi, bilgiç, şakacı."

Azra gülümsedi. "Geçmişteki gibisin."

"Bence sen de öyle."

"Ya arada geçen yıllar?"

Ferit sessiz kaldı, Azra devam etti.

"O yıllar yaşanmadı gibi. En azından ben başkasının hayatını yaşadım."

"Olamayacağımızı anlayınca sana çocuklar doğuran sade bir ev kadını olma hayalimi bir kenara itip hırsıma sarıldım Ferit, başka çarem yoktu. Şu çimenlerin üzerine otursak mı? Kıyıya kadar

yürümek istemiyorum."

"Tabii."

Çimenlerin üzerine oturduklarında Azra birden sordu.

"O kadın hayatta mı? Çocukken senin dünyana girip hayatını yönetmeye çalışan kadın."

"Aliye Teyze hayatta, onu zaman zaman görüyorum."

"Beni istememişti."

"Hayır, o sadece eğitimimi düşündüğü için öyle davrandı."

"O beni istemedi Ferit, kadınlar böyle şeyleri anlar, sen bilemezsin. Neyse, başka şeyler konuşalım. Birazdan çekime dönmem gerek."

"Dönme... Benimle kal Asiye."

"Adım Azra."

"Yapma Asiye. "

"Azra senin eserin Ferit."

Bir an düşünüp ekledi.

"Benden sana ve kendime ceza..."

Sözünü bitirmeden sordu.

"Nereye bakıyorsun?"

"Bir kuş, karşılaştığımızda da üzerimizde uçuyordu, bizi buraya kadar izlemiş... Akbabaya benziyor gibi, burada ne arıyor olabilir ki?"

Azra düşünceli bir yüzle kendi kendine mırıldandı.

"Belki de lanetin kokusunu almıştır."

Şahika donakalmış, gözünü ayırmadan Kerem'e bakıyordu. Kerem ya da nam-ı diğer Fare'nin yüzündeki ifadeyi anlamak zordu. Genç, biraz çocuksu, yakışıklı sayılabilecek bir yüz. Bu kez donuk, madeni bir sesle konuştu, sağ kaşını hafifçe kaldırarak.

"Sana bir açıklama yapmıcam Şahika. "

Kısa bir sessizlikten sonra ekledi.

"Konuşmam bitti."

Tavrı müsamerede büyük rolü oynamaya çıkmış bir çocuğu hatırlatsa da etkileyiciydi. Ona bakan Dipçik'in yüzünde hayran-

lığı andıran bir ifade vardı. Bundan böyle Azize'deki dramın başrolünü onun üstlendiği tescil edilmiş gibiydi. Uzun bir sessizlik yaşandı. Sonra Dipçik, Osman'dan bir duble rakı istedi. Hemen ardından elektrik kesildi, garsonlar koşuşup ortalığı aydınlatacak bir şeyler getirmeye gittiler.

Fenerli, mumlu ışıklarla Azize'nin görünümünü bir başka hoş oldu. Beyaz örtülü masalar, beyaz döşemeli siyah sandalyeler, kenarları balrengi kadife, arası beyaz tül perdelerle örtülü pencereler, salonun tam ortasındaki turkuaz rengi camdan soyut heykel, dalgalanan ışık oyunları ile etkileyici bir seyirlikti. Azize'dekiler uzun süre titreşimli ışıkların büyüünde kendilerine döndüler. Sessizliği bozan Dipçik oldu, tuvaletin yerini sorarak. Eline verilen mum ışıklı tabakla tuvaletlerin bulunduğu koridora girmesiyle kükremesi duyuldu birden.

"Lan orospu... Sen..."

Boğuşma seslerinin arasında Dipçik'in kesik kesik söylendiği duyuluyordu.

"Karanlıkta aşna fişne ha... P.t."

Koridorun karanlığından genç bir komi belirdi, mutfağa doğru koşarak kaçtı. Sonra canhıraş bir çığlık duyuldu, Darbuka'nın sesi.

"Yanıyom, imdat!"

Bir alev topu salonun ortasından uçup pencerelerden birinin dibine düştü. Dipçik'in elindeki mumdan alev alınca Darbuka'nın başından çekip fırlattığı peruğuydu bu. Tül perde anında alev aldı ve ortalık karıştı. Garsonlar yangın söndürme aygıtlarını getirirken kapı sonuna kadar açıldı, uçuşan kar taneleriyle birlikte üç silahlı polis salona daldı.

"Kimse kımıldamasın, polis!"

Azra'nın çantasındaki telefon çalıyordu, Memo uzandığı yataktan fırlayıp sehpanın üzerinde duran telefonu kaptı.

"Buyrun."

"Ferit Pak mı? Tanımıyorum."

"Hayır, bu eşimin telefonu. Ferit Pak'ı o tanıyor olabilir."

"Bir kaza geçirdi, hastanede gözlem altında."

Dinlerken giderek geriliyordu.

"Siz kimsiniz? Nedir bu sorular?"

"Ne demek açıklayamayız... Onu rahatsız edemezsiniz, sükûnete ihtiyacı var."

"Hangi hastanede olduğundan size ne?.. Ne demek biz onu buluruz?"

Sesi iyice yükseldi.

"Nesiniz siz? Polis mi? Mafya mı? Ne?"

Kulağından ayırdığı telefona bakakaldı, karşı taraf kapatmıştı. Azra'nın telefonundaki "fe"nin Ferit Pak olduğu anlaşılmıştı. Bu ismi hiç duymamıştı, öğrenirdi nasılsa. Kafasını asıl kurcalayan şey telefon eden kişinin konuşma tarzıydı. Telefonun ucunda birden fazla kişi vardı, kişisel bir arama değildi. Azra'nın karanlık işlere bulaşmış olması düşüncesi onu tedirgin etti, böyle bir durumun ucu kendisine de dokunabilirdi. Önce hastaneye gitmek, o adanları orada karşılamak istedi, ama buraya zaten zor gelmişti, dönme şansı daha da azdı. Bir ara avukatını arayıp durumu ona anlatmayı düşündü, sonra vazgeçti. Bir otel odasında dünyadan soyutlanmak bu şartlarda ona en uygun olanıydı.

Mum ışığında düşünceye dalmış oturan Aliye cep telefonunun sesiyle irkildi. Telefondaki ses Ferit'i soruyordu, konuşması garipti, bayağı kaba. Adam ona, Ferit'in son telefon konuşmasını kendisiyle yaptığını bildiklerini, ancak daha sonra ona bir türlü ulaşamadıklarını anlatırken araya sinyal sesi girdi, sonra da konuşma kesildi. Telefonun ekranına baktığında pilinin bitmiş olduğunu gördü, elektrik yoktu, dünyayla irtibatı kesilmişti. Olayları denetleme eğiliminde biri için katlanılması zor bir durum. Koltuğuna gömülüp gevşemeye çalıştı, bir zamanlar çevresinde sıcak sohbetlerin yapıldığı yemek masasına baktı. Nasıl olmuştu da gün gelip masada kendisinden başka kimse kalmamıştı? Başlangıçta yalnızlığıyla yüzleşmekten kaçınmıştı, masasının toplama misa-

firlerle taçlandırıldığı akşamlarda. Bu yaldızlı akşamların maske-
lenmiş hüznünün yalnızlığını daha da derinleştirdiğini sezmeye
başlayana dek. İkiyüzlülüğün kendisinden mi çevresinden mi kay-
naklandığını kavrayabilmiş değil yine de. Sorun, değişen dünya-
nın ritmine ayak uyduramadığını kabul etmekte direnmesiydi bel-
ki de. Gençleşen toplumda bir kenara itilmişti, bir eski eser olarak
gelişip geçici okşanmalarla yetinmek zorundaydı.

Seher'in evdeki varlığını hatırladı, içi ısındı. Bu gece içeriki
odadaydı, Hüseyin'le müstemilatta kalmayacaktı. Seher'in, böyle
bir gecede kimse tarafından aranmadığını fark edip onu yalnız bı-
rakmak istememiş olabileceğini düşündü. Düşünceler akarken,
zihninde bir başka soru belirmeye başladı. Az önce arayan adam
Ferit'i bulamıyorsa onun son konuşmasını kendisiyle yaptığını
nereden biliyordu? Mide bulandıran bir soruydu bu, ama sorunun
üzerine gitmek için kimseye ulaşamazdı. Kazadan kurtulan genci
düşündü sonra. Önce Ferit, şimdi de bu genç. Bu gençlerle ilgi-
lenmiş olmasının Cahit'in yıllar önceki ölümüyle ilgisi var mıydı?
Yoksa yalnızlığına yoldaş mı arıyordu? Olaylar arasında bağlantı
kurmak saçma diye düşündü sonra. Ömrü boyu kendini üst katlar-
da olduğuna inandırmış biri, yadsıdığı gerçek kendini kanadı kı-
rıklarda yaşadığını göremezdi. Ve de bu duyguyu kadınlara asla
yöneltmediğini.

Polislerin içeriye dalmasıyla Azize personelinin kafası iyice
karışmıştı, kimi olduğu yerde kalırken kimi hâlâ yangını söndür-
meye çalışıyordu. Polis de şaşkındı, yangın ikinci pencereye sıç-
ramıştı, duman yoğunlaşıyordu. Acele örgütlendiler. Biri elinde
silahı salonu gözetim altında tutarken diğeri söndürme çabalarına
katıldı, üçüncüsü polis aracının söndürme aygıtını almaya koştu.
Üçüncü pencere de alev aldı, durum kötüleşiyordu. Garsonlar pa-
niğe kapılmış halde söndürme aygıtını gelişigüzel püskürtüyor-
lardı. Dışarı çıkan polis elinde söndürme aygıtı ile koşarak döndü,
aygıt çalışmadı. Polislerden biri itfaiyeye telefon etmişti, cevap iç
açıcı değildi. Oraya gelmeyi deneyeceklerini, ama yollar kapalı

olduğundan emin olamadıklarını söylemişlerdi. O sırada bir komi göründü, herkes koşuşurken o mutfakta uğraşıp iki sulama hortumunu birbirine bağlamayı becermişti. Suyu önce en son tutuşan perdeye tutup söndürdü, sonra sırayla diğerlerini. Sonunda alevler can verdi, komi alkışlandı ve sıra polislere geldi.

Kimlik kontrolü yapacaklarını söylediler. Böyle bir havada kimse dışarı çıkamadığından arananları topluyorlardı anlaşılan. İçlerinden biri elinde fenerle tek tek kimliklere baktı, diğeri çantaları aradı. Fare'ye geldiklerinde tuhaf bir şey oldu, çocuk polise küçük bir kart gösterdi ve bir şeyler fısıldadı. Polis başını salladı ve arkadaşına onu aramamasını söyledi. Olanları iki kişi dikkatle izliyordu, Dipçik ve Şahika. Sıra Dipçik'e geldiğinde polis bir şey demeden kimliğini iade etti ve içinde silah bulunan çantasına bakmadı. Makyajlı bir erkeğe dönüşen Darbuka'ya burada ne aradığı soruldu, o da tipiden kaçıp sığındığını söyledi. Başka soru sorulmadı. Kimlik kontrolleri bittiğinde amir olduğu izlenimini veren polis Dipçik'e bakıp sakın bir sesle açıkladı.

"Bizimle geliyorsun."

Dipçik ses çıkarmadan polisi izledi, tam kapıdan çıkarken dönüp Kerem'e karanlık bir bakış gönderdi.

"Sattın bizi Fare."

Polisler gidince Kerem siyah torbasını açıp telefonları masanın üzerine boşalttı.

"Bunları alabilirsiniz."

Herkes masanın başına üşüşüp telefonunu aldı, dağıldıklarında Kerem bir telefonun hâlâ masanın üzerinde olduğunu gördü.

"Bir kişi telefonunu almadı."

"Benim telefonum."

Karşılık Şahika'dan gelmişti, kız aşağılayıcı bir sesle devam etti. "Karşı Hareket üyesi dostumuz meğer devlete çalışıyormuş."

Kerem umursamaz bir bakış gönderdi Şahika'ya, sonra gözlerini ondan ayırıp önündeki mumun alevine baktı.

"Devlete değil sisteme, devlet sistemin birimlerinden sadece biri."

"Kaç yaşındasın Kerem?"

"Yirmi dokuz."

Şahika'nın yüzünden hayret ifadesi gelip geçti.

"İnanması zor, daha genç görünüyorsun, seni yaşıtımlı sanıyorum."

Bir an duraksayıp tekrar sordu.

"Bu sistem dediğin şey için kaç yıldır çalışıyorsun?"

"Doğduğumdan beri."

Sağ kaşını hafifçe kaldırıp Şahika'ya baktı.

"Sen de öylesin, ama bunu bilmiyorsun."

Herkes telefonlarıyla yakınlarını aramakla meşgul olduğundan bu konuşmayı fark eden olmadı. Sonra müdürün sesi duyuldu.

"Azize Restoranın sahibi bu gece olanlardan ötürü hepimize geçmiş olsun dileklerini göndermiş."

Bugüne kadar müdür dahil kimse restoranın sahibinin kim olduğunu öğrenememişti, konuyla ilgili çeşitli rivayetler vardı. Bu kez de öğrenememişlerdi, ama o nasılsa bu gece Azize'de olanları öğrenmişti anlaşılan. Çalışanlar dalgalanan ışıklar arasından birbirlerine baktılar.

"Hayır onu görmem gerekmiyor. Sizden sadece bu çantayı kendisine vermenizi rica ediyorum. İçinde giyecekler, zarfın içinde bir miktar para var."

Genç doktor karşısındaki kadına bakıp yaşını tahmin etmeye çalıştı, bilemedi. Yaşı yok gibiydi, ellisinde ya da henüz kırkını geçmemiş de olabilirdi. Kızıla çalan kahverengi saçları, deli bakışlı gözleriyle çekici bir diş. Görüşme odasına giderlerken dans eder gibi yürüyüşü başını döndürmüştü, onunla konuşurken gözlerini sürekli kaçırmaya çalıştı.

"Tabii bunları ona teslim ederiz hanımefendi... Şey... Ona kim bıraktı diyeyim."

"Restorandan gönderdiler deyin. Bir şey daha var, taburcu olduğu zaman bana haber vermenizi rica ediyorum, masrafları ben halledeceğim ve bunu onun bilmesini istemiyorum."

Doktorun tekrar konuşmasına fırsat vermeyen bir tavırla ona bir kart uzattı.

"Beni bu numaradan bulabilirsiniz. İlginize çok teşekkür ederim. İyi geceler."

Dönüp kapıya doğru yürümeye başladığı sırada doktor dayanmayıp seslendi.

"Afedersiniz."

Kadın durdu ve başını çevirdi.

"Yollar kapandı diye duymuştuk, buraya nasıl gelebildiniz?"

Doktorun yüzüne bakmadan karşılık verdi, kısaca.

"Cihangir'de oturuyorum."

Ve dans eder gibi yürüyüşüyle yoluna devam etti. Orta yaşlı doktor merakla yaklaştı.

"O kadın... Az önce konuştuğun."

"Evet?"

"Neden buradaydı?"

"Motor kazasından kurtulan çocuğa bir şeyler getirmişti, bir de kart bıraktı, ama üzerinde sadece sabit bir telefon numarası var, isim yok, yani biraz tuhaf. Kadın neden senin ilgini çekti?"

"Emin değilim ama yıllar öncesinden bir dansçıya benzettim bir an, olağanüstü bir dansçı."

Genç doktor şaşırdı.

"Nasıl yani? Oryantal mi?"

"Hayır, hayır, alakası yok, onunki doğaçlama, benzersiz bir danstı. Neyse, sanırım sadece benzettim."

"Yine de bence çekici bir kadın, çocuğu taburcu etmeden önce onu arayacağım."

Beyaz kum, turkuaz deniz, turuncu güneş ve Memo. Sonsuzluğun şimdisinde yürüyor, beyaz gömlek, beyaz pantolon, yalınayak, bronz ten. Ne zamandır yürümekte olduğunu bilmiyor, bilmesi gerekmiyor. Çevresinde hiçbir şey yaşamıyor, kendisi de. Her şey bir reklam filmi dekoru gibi, güneş hep aynı yerde, dalgalar hareket etmiyor, sadece Memo yürüyor. Canını arıyor, ama o bunu bilmiyor.

Bir süre sonra ileride kumun üzerine dikilmiş bir reklam panosu görüldü. Kimsenin geçmediği bir yerde buna ne gerek vardı ki diye düşündü. İyice yaklaştığında panodaki fotoğrafı gördü. Sarışın yakışıklı genç adam kendisiyle bir örnek giyinmiş, beyaz gömlek, beyaz pantolon, yalınayak. Reklam fotoğraflarındaki bu fazla yakışıklı gençlerden hoşlanmaz, hatta tedirgin olurdu, nede-nini bilemeden. Resmin altında iri harflerle "Bekle!" yazılıydı, Memo umursamayıp yoluna devam etmek istedi, edemedi. Dönüp baktı, pano boştu, üzerinde resim ya da yazı yoktu. Sonra birden onu gördü, reklam panosundaki genç adamı, karşısındaydı, ona gülümsüyordu.

"Kimsiniz?"

"Bu sorunun cevabını biliyor olmalısın."

Bu sözcüklerde Memo'ya yakın gelen bir şey vardı, ama ne olduğunu anlayamadı, tekrar sordu.

"Adınız ne?"

"Memo."

"Ama bu benim adım."

Genç adam başını iki yana salladı.

"Sen olmadan ben, bensiz de sen var olamayız. Sen ve ben birlikte, kimse olmasa da yeteriz birbirimize baş başa."

Genç adam ardından elini uzatıp Memo'nun yüzüne dokunur gibi oldu ve o anda görünmez oldu. Sonra dekorumsu ortam birden canlandı, dalgalar hareket etmeye başladı, turuncu bir tabak gibi duran güneş ışınlarını göndermeye başladı, etrafta her şey hareketlendi, çeşitli sesler duyulmaya başladı. Memo yüzündeki ışığın her yana yayıldığını hissetti, canlı adımlarla yoluna devam etmeye başladı, yalnızlığın muhteşem kumsalında.

Ulaş başını kapıdan uzatıp koridora baktı, herkes bir yerden bir yere gitmekte. Kendisini tanıyan doktorlarla ya da hemşireyle karşılaşmadan çıkış yolunu bulması gerek. Kısa bir tereddütten sonra koridora çıkıp sakın görünmeye çalışarak yürümeye başladı. Hastaneye dışarıdan gelen insanların daha çok gittiği yönü izleyerek bir kat aşağı indi, ileride kendisini en son muayene eden doktorlardan birini görünce yakınındaki ilk kapıyı itti. Bir başka koridordaydı, ileride görevliler boş bir sedyeyi koşarcasına kendisine doğru itiyorlardı. Kapının sedyenin götürüldüğü yönde olduğunu anladı. Koşar adım sedyeyi izleyince kendini acil odasının bekleme salonunda buldu, acil girişi biraz ötesindeydi. Dışarıda hava almak istercesine bir tavırla yürüdü, sonunda açık havadaydı. Karın kalınlığını görünce bir an tereddüt etti, sonra cebindeki yün takkeyi başına geçirip kendini bir kez daha tipiye bıraktı. İradesi dışında alıkonmak istenen bazı insanların tek seçeneği vardır, inadına yola çıkmak, kaçmak. Sırtından vurulacak olsa bile.

Azize'nin yemek salonu artık soğumaya başlamış, sırtlarına sokak kıyafetlerini geçirenler bile var. Artık televizyon da çalışmadığı için bu içinden çıkılmaz durumla ne yapacağını bilememenin karamsarlığı çökmeye başlamış havaya. Zaman zaman muhasebeci kadının transistörlü radyosundan haberleri dinliyorlar.

Şehrin tipiye teslim olduğu anlaşıyor, fırtınanın şiddetinden helikopterler yardım çalışmalarına katılamıyor, bazı radyo kanallarında kayıp insan anonsları yapılıyor, şehrin çoğu yerinde elektrik yok, bazı yerlerde su boruları da donmuş, tipinin ne zaman sona ereceği kestirilemiyor. Salondaki fenerlerin pilleri tükenmeye, ışıkları solmaya başlıyor, garsonlar mumların sabaha kadar dayanmayacağından endişeli.

Şahika yanan perdelerin açıkta bıraktığı pencerelerden dışarıdaki tipiye seyrediyor. Siyah saçlı, kara gözlü, ilk bakışta güzel olarak nitelendirilemeyecek bir kız, hatta biraz şekilsiz, ama delici bakışlarının yüzüne verdiği ifade onu farklı kılıyor. Gözü bir ara Darbuka'ya takılıyor, bir ara koca çantasını alıp karanlık bir köşede üzerini değişmişti. Kalın lacivert bir kazak, altında blucin, ayağında botlar, makyajsız. Görünürde diğer erkeklerden farkı yok şimdi, hatta çekici bir erkek. Kerem'in sistem dediği şey her tarz insanı kullanıyordu anlaşılan. Genç komiyle aralarında gerçekten bir şey yaşanmış mıydı? Yoksa kominin tek yanlı bir hareketi miydi? Darbuka'ya baktıkça travesti kimliğinin de oyunun bir parçası olabileceğini düşünmeye başladı. Öyleyse usta bir oyuncu olmalı. Polislerin Darbuka'yla pek ilgilenmeyip onu sıradan bir soruyla geçiştirmelerinden huylanmıştı, elektrik kesildikten bir süre sonra etrafa belli etmeden Kerem'e yaklaşıp fısıldaşmasından da. Dipçik kullanılıp harcanmış da olabilir diye düşündü. diğer ikisinin meçhul misyonları uğruna. Yanlış mekâna geldiklerini Kerem fark etmemiş olamazdı. Öyleyse bu ikisi buraya farklı bir amaçla mı gelmişlerdi?

Entrikalar yumağı haline gelen dünyayı anlayamaz haldeydi Şahika. Son günlerde, komplo teorilerine kaptıran paranoyaklardan biri mi oldum acaba diye sorar olmuştu kendine. Bir yıl önce inanarak katıldığı Karşı Hareket'in de amaçlarını sorgular olmuştu. Ülkeyi sarsmaya, hatta belki de parçalamaya çalışanlar Kerem'in ait olduğu sistem miydi? Yoksa Karşı Hareket mi? Sistem ya da Karşı Hareket gerçekten birbirine karşıt ve bağımsız birer bütün müydü? Yoksa yer yer birbirine geçişmiş aynı bütünün parçaları

mi? Herkesin sadece kendi çıkarıyla ilgilendiğine ve bu uğurda inançlarını da satabileceğine inanır olmuştı artık. Henüz yirmi üç yaşındaydı ve şimdiden yorgundu. Uyuyamayacağım biliyordu, yine de kollarını ve başını masanın üzerine koydu, gözlerini kapayıp gevşemeye çalıştı.

Azra gözlerini araladığında bakışları beyaz önlüklü bir adamın bakışlarıyla buluştu.

"Nerdeyim?"

"Hastanede... Bir kaza geçirdiniz, arabanızla duvara çarpmışsınız."

Azra anlamaz gözlerle bakınca doktor sordu.

"Olayı hatırlıyor musunuz?"

Azra hayır anlamında başını salladı.

"En son hatırladığınız şey ne?"

Azra gözlerini doktordan ayırıp uzun süre karşısındaki duvara baktı, sonra cılız bir sesle anlattı.

"Tipide eve ulaşmaya çalışıyordum, az kalmıştı..."

Biraz düşündü.

"Sonra telefonum çaldı."

"Cevap verdiniz mi?"

"Evet... Şey... Yani hayır, konuşamadım galiba."

"Arayanı hatırlıyor musunuz?"

"Kocamdı, beni merak etmişti."

Ve konuyu değiştirdi.

"Neyim var benim?"

"Beyin sarsıntısı geçirdiniz."

"Yani?"

"Çarpma sonucu beyninizde biraz ödem oluşmuş, gerekli incelemeler yapıldı, ufak tefek bereler dışında başka bir şeyiniz yok, ama bir süre gözlem altında kalmanız gerekiyor."

"Ne kadar bu süre?"

"Yetmiş iki saat."

Azra telaşlandı.

"Bu mümkün değil, yarın önemli işlerim var."

"Azra Hanım, biz izin versek de gidemezsiniz. Kar yolları kapattı, şehirde ulaşım durdu, çoğu yerde elektrik yok. Burada elektrik, su var, ısınmak mümkün."

Azra birden etrafına bakınmaya başladı.

"Çantam, çantam nerde? Telefon etmem gerek."

Doktor soran gözlerle geride duran hemşireye bakınca o da açıkladı.

"Çantanız eşinizde."

"Eşimde mi? O ner'de?"

"Hastanede bir yerde olmalı. Yarın sabaha kadar ziyaretçi kabul edemezsiniz, telefon için de sabaha kadar sabretmenizi rica ediyorum. Eşiniz zaten gerekli yerlere telefon etmiştir. Gül Hemşire bu gece sizinle birlikte olacak."

Azra dalgın öylece bakındı bir süre, kimseye ulaşamayacağını anlamıştı, sonra doktora baktı.

"Teşekkür ederim... Her şey için."

Başını yastığa bırakıp gözlerini kapadı.

Elinde bir çocuk lazımlığıyla arka odadan çıkan Kadir utanç bir yüzle Hasan'a baktı.

"Bu gece bununla idare edin abi, hela evin hemen arkasında, ama bu havada oraya gitmek zor. Allah bilir zaten kardan kapısı da açılmaz, sabahleyin ben onun önünü kürerim."

Hasan gülümseyerek Gambi'yi işaret etti.

"Sağol Kadir, bu ikimizi de idare eder."

Kadir'in sözü bitmemişti.

"Abi sana yatarken giymek için bişeyler versem. Pek sana göre bişeyimiz yok amma, hani belki idare eder diye düşündümdü."

Hasan başını salladı.

"Buna hiç gerek yok. Ben ayakkabılarımı çıkarıp paltoma sarınıyorum. Zaten halsizim, deliksiz uyurum. Sen merak etme."

Kapı çalınıyordu. Kadir'in kapıyı açmasıyla içeri savrulan karla birlikte Murteza görüldü. Önce kapalı olan televizyona bak-

tıktan sonra Hasan'a döndü, heyecanlı olduğu belli.

"Abi bişey diyecek idim sana..."

Dili tutulmuşçasına sustu, gerisini getiremedi.

"Söyle Murteza, neydi diyeceğin?"

"Abi şey... Televizyonda seni gösterdiler. Sen büyük adam-mışsın yani, bilmiyordum. Senin için tipide kayboldu dediler, po-lis her yerde aramış. Ailen perişanmış..."

Hasan'ın yüzü ciddileşti.

"Kaybolmayı ben istedim Murteza. Madem kim olduğumu öğ-rendin, hele oturun şöyle de gerisini ben anlatayım. Bana içten dav-randınız, bilmeye hakkınız var."

Murteza hayır anlamında başını salladı.

"Anlatman gerekmez abi, bizim buralarda soru sorulmaz."

Hasan, Murteza'nın gözlerinin gerisine ulaşmak istercesine dikkatle baktı.

"Zaten belki de onun için buradayım."

Sonra devam etti.

"Ama gizlim saklım kalmasın sizden."

Ardından hıçkırarak ağlamaya başladı. Murteza, Kadir ve Gambi önlerine baktılar sessiz. Ağlaması bitip elleriyle gözlerini kurularken cılız bir sesle özür diledi. Diğerleri ne diyeceklerini bilemediler, dağlarında özür dilemek yoktu. Hasan önce sabah hastanede yaşadıklarını, sonra ofisinin penceresinden dışarı ba-karken gözüne takılan bir belediye otobüsündeki insanlara imren-diğini, geçmişte kendine ısmarlamış olduğu hayatın kofluğuyla yüzleştiğini anlattı.

"Geçmişime sırtımı dönüp uzaklaşmak, kaybolmak istedim. Yola çıktım."

Üçünün yüzüne ayrı ayrı baktı.

"Şimdi buradayım. Kimsenin beni aramayı akıl edemeyeceği bir yerde."

Diğerlerinin kafa karışıklığı yaşadığı belliydi, ilk toparlanan Kadir oldu.

"Yani yarın dönecek misin abi?"

"Hayır dönmeyeceğim, ama burada kalıp sizlere yük olmam. Tekrar yola koyulacağım."

Murteza anlamaz gözlerle baktı.

"Nereye?"

"Yol nereye giderse oraya."

"Olmaz öyle şey abi, burda kalırsın... İstedğin kadar, biz sana bakarız. Bak şehrin her yerinde elektrik kesilmiş, bizim burda var. Kırk yılda bir de olsa Allah bu gece garibandan yana."

Söyledikleri kendisine de gerçekçi gelmedi sonra.

"Yani burda rahat edemezsin tabii, ama hani gönlümden öyle geldi de söyledim."

"Sana bişey diyeyim mi Murteza, aslında burada kalmak isterdim ama bak, tipinin içinden çıkıp geldim ve Kadir'in düzenini bozdum."

Kadir atıldı.

"Ne demek abi, hepsine bi çare bulunur."

Hasan gülümsedi.

"Hele bir sabah olsun konuşuruz, şimdi Murteza'yı bırakalım da evine ailesine dönsün."

Ulaş ne zorlu bir işe kalkıştığını yola çıktıktan kısa süre sonra kavramaya başladı. Kazadan ötürü halsizdi, yer yer dizini aşan kar örtüsüne dalan bacakları giderek daha zor hareket eder olmuştu. Yollarda tek kul yoktu, ne de hareket eden bir araç. Sokaklar, evler, binalar karanlığa gömülmüş. Umutsuzluğa kapıldı bir ara, içi çok üşüyordu, önceleri acıtan kar tanelerinin buzunu yüzünde hissedemez olmuştu. El örgüsü kalın yün kaşkolü yüzüne iyice sardı, küçük bir aralıktan önünü görebilecek kadar. Kim düşünmüştü ki bu kusursuz giysi düzenini? Kalın yün başlık, kaşkol ve balıkçı kazak, üzerine biraz bol gelen kalın pantolon, birkaç çift yün çorap, bir çift bot, bir çift deri eldiven, bir deri mont, bir eşofman takımı, iç çamaşırları. Hepsi de satın almaya gücünün yetmeyeceği kalitede. Kazak ve pantolon biraz boldu, bu da altına eşofmanı giyebilmesini sağlamıştı, diğerleri bedenine uymuştu. Mon-

tunun iç cebine yerleştirdiği zarftaki parayı tuvalette acele giyinirken sayamamış, şöyle bir göz atmıştı. Çok paraydı, altı aylık ücretinden bile çok. Çantayı da yanına almıştı, şimdi içinde sadece fazla çamaşırlar ve çoraplar.

Anlayamıyordu. Restorandan geldiğini söyleyen çekici bir kadın eşyaları ve parayı getirmiş, kendisini görmeden gitmişti. Restorandaki tek kadın muhasebe işlerine bakan Müşerref Hanım'dı. Kalın çerçevesli gözlüklü, tombul, çekici olarak nitelendirilemeyecek bir kadın, üstelik böyle bir havada iki adımdan öte yürümesi mümkün değil. Restorana ulaşmayı başarabilirse bu soruların cevabını öğrenebilecekti. Bir ara hastaneye dönmeyi bile düşündü, sıcaaktı, aydınlıktı orası. Sokaklar ise soğuk, karanlık ve kimsesiz. Yolu yarılamıştı, en akıllıcası savaşa devam. Birini kazanmıştı, bunun da üstesinden gelirdi.

Gösterişli ve yaşanmışlık kokan bir apartmanın önüne geldiğinde gücünün tükendiğini hissetti. Giriş katının pencerelerinden birine titrek mum ışığı yansıyordu. Baktığında ışığın gerisinde bir insan yüzü görür gibi oldu. Apartmanın antreşinde bir süre dinlenirse yola devam edebileceğini düşünmüştü, ama büyük ferforje kapı kilitliydi, canı sıkıldı. Bir sonraki binayı denemek üzereyken kapının gerisinde bir mum ışığı göründü, ışığın ardında ilk bakışta korku filmlerinden çıkmışçasına görünen bir yaşlı adam. Adam yaklaştı ve kapıyı açtı.

"İçeri gir çabuk, donacaksın."

Ulaş içeri girerken onu endişeyle inceleyen yaşlı adam kendisini izlemesi için eliyle işaret etti. Ulaş giriş katındaki daireden içeriye girdiği an bir sinema filminin içine dalıvermişçesine bir duygu yaşadı. Böyle bir ev hiç görmemişti, ömründe ilk kez bir şömine ile karşılaşıyordu. Oymalı yüksek tavanları, eski ve gösterişli eşyalarıyla, şöminenin alevlerinin ve şamdanlardaki mumların ışığında salon bir mabedi çağrıştırıyordu.

"Sırılsıklam olmuşsun, üzeriñdekileri çıkar da kurutalım."

Adam elinde bir elektrik feneriyle salondan çıktı, bir süre sonra büyük bir havlu ve eşofmanla döndü.

"Tamamen soyun. Çamaşırların da ıslandıysa ona da çare buluruz."

Ulaş utangaç cevap verdi.

"Çantamda çamaşır var efendim."

"Peki hadi soyun ve iyice kurulan."

Kar çamaşırları hariç her şeyi ıslatmıştı. Ulaş kurulandıktan sonra adamın getirdiği eşofmanları üzerine geçirdi. O arada tekrar dışarıya çıkan adam bu kez elinde kalın yeşil bir battaniyeyle döndü.

"Şimdi buna sarın ve şöminenin karşısındaki şu koltuğa otur, diğeri benim koltuğum."

"Sağolun efendim."

Yaşlı adam şöminenin yakınına koyduğu iskemlenin üzerine Ulaş'ın üzerinden çıkardıklarını yerleştirdi, sonra şömineye birkaç odun daha koydu.

"Aç mısın?"

Çok açtı, söylemeye utandı.

"Hayır efendim."

Yaşlı adam anlamıştı.

"En son ne zaman yedin?"

"Şey... Öğleyin."

Hastanede serumla beslenmesi gerekmiş, ağızdan beslenme için beklemek istemişlerdi. Zaten oradayken açlık hissetmemişti. Yaşlı adam başını salladı.

"Sana bir şeyler getireyim."

"Sağolun efendim, size yardım edeyim. Ben garsonum."

Yaşlı adamın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme görünüp kayboldu.

"Hazırlayınca seni çağırırım. Bu arada adım Angelo. Asıl ismim Guiseppe ama insanlara zor geldiği için çocukluğumdan beri herkes bana Angelo der."

"Benimki de Ulaş."

"Güzel bir isim, daha önce hiç duymamıştım."

Adam dışarı çıktığında Ulaş gözlerini şöminedeki alevlerden

ayırmadığını fark etti. Gözlerini alevlerden ayırıyor ama hemen ardından kendini oraya bakarken buluyordu, büyülenmişçesine. Bir süre sonra alevlerin pek çok masal anlattığını anladı, onları dinlemeye başladı. Bir masal başlamışken bir yenisi başlıyordu, kendinden geçiren bir hızla. Neredeyse emindi, bu masalları daha önce bir yerde dinlemişti, ama ne zaman nerede bilemedi. Sonra yaşlı adam görüldü, elinde feneriyle.

"Benimle gel."

Turizm okuluna gittiği için mutfak bildik bir yerdi, ama böyle bir mutfak hiç görmemişti Ulaş. Restorandaki büyük mutfağa da benzemiyordu, ev mutfaklarına da. Tavaların asılış şekli, tabakların rafa dizilişi, fayansların üzerindeki figürler, hepsi birer sanat eseri gibiydi. Mutfağın ortasındaki tezgâhın üzerinde yanan mumun yanından tepsiyi alıp yaşlı adamı izleyerek salona döndü. Adam masayı gösterdi.

"Buraya koy. Sana afiyet olsun."

"Teşekkür ederim efendim."

Ulaş tepsideki çorbanın tadına baktı önce, bildik geldi. Kuşkonmaz çorbasıydı bu. Yanındaki büyük sandviçin ekmeğini aralayınca içindeki koca dilimi de tanıdı. Rozbif sandviç.

Her yer aniden aydınlandı, Azize'de sevinç çılgınlıkları. Tam da katlanılmaz hale gelmeye başlayan soğuğa karşı kadife perdeleri söküp battaniye olarak kullanma kararı tartışılırken. Kordonu koparılan sabit telefonlardan birinin onarıldığı haberinin hemen ardından arkadaki telefon çalmaya başladı. Birkaç dakika sonra müdür gelip açıkladı.

"Hastaneden aradılar, Ulaş'ın durumu iyiymiş."

Etraftan memnuniyet sesleri gelirken müdür devam etti.

"Kendine geldikten sonra bir an önce restorandaki işine gitmek istediğinden söz etmiş. Doktorlar en az bir gün daha hastanede kalması gerektiğini söylemişler."

Osman hâlâ kaygılıydı. "Birimiz hastaneye gidip onu bir görse mi? Çocuğun kimsesi yok."

Herkes sessiz kaldı. Bir süre sonra Darbuka'nın sesi duyuldu, hali ve konuşması erkeksi.

"Ben gidebilirim, buraya yeterince zarar verdik, bari bir işe yarayalım, Taksim Hastanesi buraya çok uzak değil."

Müdür Darbuka'ya doğru elini kaldırdı.

"Bir dakika..."

Darbuka müdürün tereddütünü anladı.

"Adım Demir."

"Tamam Demir sağol, seni anlıyorum. Taksim Hastanesi buraya uzak değil, ama biz burada beklerken bir de senin kaygını yaşamak istemiyoruz."

Demir canı sıkılmış baktı.

"Galiba haklısınız."

Şef garson başını salladı.

"Sabahı bekleyelim, yarın başka bir gün."

Konuşmaları sessizce dinleyen Raci'nin yanında oturan Şahika omuzlarını silkerek mırıldandı.

"Sabahın daha iyi olacağını kim biliyor ki?"

Koltukta battaniyesinin altında sızmış Aliye aniden gözlerini açtı, ışıklar gelmişti. Ardından Seher gülümseyen yüzüyle kapıda göründü.

"Gözümüz aydın, birazdan ev ısınmaya başlar."

Aliye etrafına baktı.

"Telefon... Telefonum nerde?"

"Kucağınızda hanımefendi."

"Ah evet, bana şarj kablosunu getirir misin?"

Aliye önce Ferit'i aradı, ulaşamıyordu. Tekrar aradı, yine karşılık yoktu. Biriyle, dışarıdaki dünyadan biriyle konuşmalıydı. Taksim Hastanesi'nin numarasını bulup orayı aradı. İlgili doktora bağlanması biraz zaman aldı.

"Bu akşam motor kazası geçiren çocuğun durumuyla ilgili bilgi almak istemişim."

"Hayır yakını değilim, bir başkası adına arıyorum."

"Hayır beni tanımaz, mesaj bırakmak istemiyorum. Teşekkür ederim, size iyi geceler."

Telefonu aniden kapattı, daha fazla soruya muhatap olmak istemiyordu. Kazadan kurtulan genç Azize'de garson olarak çalışıyormuş, şehirde pek tanıdığı kimse yokmuş. Cahit'in isteğini şursuzca yerine getirdiğini fark edince gerildi. Bugüne kadar Cahit'in ölümünün mü, yoksa onunla hesaplaşmadan ölmüş olmasının mı yasını tuttuğu sorusunun cevabını bulamamıştı. Nefret yarım yüzyıl sürecek kadar güçlü bir bağ olabilir miydi? Kazadan kurtulan genci görmek için yoğun bir istek duyduğunu hissetti, bu düşünceyi hızla zihninden uzaklaştırmaya çalışarak. Ardından kumanda aletine uzanıp televizyonu açtı.

Ulaş Angelo'ya baktı.

"Işıklar geldiğine göre mumları söndürmemi ister misiniz?"

"A evet, iyi olur... Uykun geldi mi? Kötü şeyler yaşamışsın, yorgun olmalısın."

"Halsizim ama henüz uykum yok, siz uyumak istiyorsanız..."

"Hayır benim de yok... Yani sen geldiğinden beri. Ondan önce zaman zaman dalıp dalıp uyanıyordum... Biliyor musun, senin yaşlarında bir torunum var İtalya'da. Adı Massimo."

Ulaş bir yandan mumları söndürürken sordu.

"Orada mı kalıyor?"

"Evet. Üniversiteyi Torino'da okudu, orada iyi bir iş buldu ve kaldı."

"Onu özleyiyor olmalısınız."

"Evet çok, ama buraya sık geliyor. Galiba o da buraları özleyiyor, ama bunu kabul edemiyor. Kim bilir belki bir gün döner."

"Siz oraya gitmiyor musunuz hiç?"

"Hayır, İtalya'ya senelerdir gitmedim... Karım öldükten sonra. Kendimi buraya ait hissediyorum, ecdadım kuşaklardır bu şehirde yaşamış. İnsan yaşlanınca köklerine daha sıkı sarılıyor. Gençsin, bunu henüz anlayamazsın. Doğduğun topraklardan çıkıp okula gitmişsin. Büyük şehirde şansını denemek istemen çok tabii,

ama benim yaşıma geldiğinde o topraklar seni çağıracak."

"Orada kimseniz kalmamış olsa da mı?"

Angelo bir süre düşündü.

"Bunun cevabını bilmiyorum."

Restoranda televizyonun yeniden yaşantıya katılmasıyla personelin çoğu gözleri bir yandan ekranda kendi aralarında sohbet ederek vakit geçiriyorlar. Sığınanlar ve işgalciler doğanın onları buluşturduğu ortak yazgılarıyla ne yapacaklarını bilemez halde-ler. Şahika Raci'yle aynı masada, Demir ve Kerem kendi başları-na. Birbirlerini merak etmelerine rağmen konuşmuyorlar, birbir-lerinin hikâyelerinden olduğu kadar kendi hikâyelerinden de kor-kuyor gibiler.

Geceye Darbuka kimliğiyle başlayan Demir aldırılmaz görün-mesine rağmen insanları kandırmış olmanın tedirginliğini yaşıyor. Aslında gülünesi bir olay sayılmalıydı, ama oradaki kimsenin bu-nu öyle göremeyeceğini biliyordu. Gösterisinin ardındaki hikâyeyi zaten anlatamazdı, anlatmak bir kez daha lanetlenmek demekti. Yandaki masada boşluğa bakan Kerem'in çocuksu yüzü şimdi de-rin ve karanlık. Zihninde planlar ve hesaplar, bakışlarında yitiril-miş masumiyetin yası. Üzerinde olup bitenleri kavrayamadığı ge-zegenden başka bir yerde olmayı düşleyen Şahika kendi bunaltısı-na gömülmüş. Demir'in arada bir kendisine kayan bakışlarına an-lam veremiyor. Diğerlerinin kasvetinden sıkılan Raci ekranı uzak-tan izlemeye çalışıyor. Masadakilerden biri olmadığını hissetse de yerinden kalkıp televizyonun önünde kümelenmiş personelin ara-sına karışmıyor, ama masalardaki bilmeceyi çözmeye kararlı. Nitekim herkesin kendi dünyasına iyice gömülmüş görüldüğü bir anda birden Kerem'e döndü.

"Yanlış restorana geldiğinizi biliyordun değil mi?"

Kerem şaşırdı, bocaladı.

"Bu soruya cevap vermek istemiyorum."

"Cevap vermiş oldun aslında."

Kerem suskun, gözlerini Raci'den ayırıp boşluğa bakmaya

başladı. Raci geri adım atmadı.

"Dipçik dediğiniz adamı restoranın adı konusunda oyuna getirdiniz değil mi?"

Kerem birden sinirlendi.

"Bunlardan sana ne? Belanı mı arıyorsun?"

"Başı belada olan sensin dostum. Burada bir olay yaşandı ve ben onun doğrudan tanıştım."

Kerem tedirgin oldu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dediğim şey çok açık. Kimliğin belli."

Şahika'yı işaret etti.

"Tanığı da orada. Buradan çıkabildiğimiz zaman olanları unutup susacağımı mı sanıyorsun?"

Bir süre susup bekledi, iyice tedirgin olan Kerem'den karşılık gelmeyince tekrar sordu.

"Benim yanlış kişi olduğumu biliyordun değil mi?"

Kerem bir süre Raci'ye baktı kaldı, sonra alçak sesle açıkladı.

"Evet."

"Arabanız çalışsaydı beni götürecektiniz değil mi?"

"Evet."

"Sonra?"

"Sonra seni salıvereceklerdi."

"Onlar kim?"

Kerem cevap vermedi.

"Tamam sormamalıydım, ama buraya birini bulmak için geliniz ve bulamadınız. Onu tanıyor muydun?"

"Hayır."

"Nasıl tanıyacaktın?"

Kerem bir süre tereddüt ettikten sonra cevap verdi.

"Yaşlı bir kadınla birlikte olacaktı, havadan ötürü gelemediler herhalde."

"Dipçik'in sözünü ettiği adam mı?"

"Hayır, asıl kişinin adını hiçbirimiz bilmiyorduk, Dipçik'e başkasının adı verilmişti. Fark etmezdi, çünkü Dipçik ikisini de

tanımıyordu. Nitekim seni aradığımız kişi sandı. Yanında Şahika'yı görünce aradığımız kişinin sen olmadığını anladım, ama Dipçik'in oyunu fark etmemesi için sesimi çıkarmadım."

"Dipçik neden sizinle geldi peki?"

"Demir de ben de tecrübesiziz. Bu iş onsuz olmazdı, adam kaçırma işini daha önce de yapmış. Bayağı bıçkın biri, gördünüz."

Bir an duraksadıktan sonra devam etti.

"Bak sana bir şey diyeyim arkadaşım. Bu gece burada olanları gidip polise anlatırsan bir yere varacağını sanma. Gereksiz yere bir şeylere bulaşmış olursun, buraya gelen polislerin tutumunu gördün."

Kerem'in açıklamalarının ardından Raci sustu. O sırada Şahika birden Demir'e döndü.

"Ya sen? Sen neden travesti kılığındaydın?"

Demir açıkça kızardı, bir süre cevap veremedi.

"Dipçik genç erkeklere ve travestilere düşünmüş. Ben bir tür yemdim, onu bu işe isteklendirmek için."

"Yani onu tanımıyor muydun?"

"İlk kez bugün öğleden sonra karşılaştım. Tabii o beni Darbuka olarak tanıdı."

Şahika alaycı baktı.

"Çok başarılıydın."

"Beni o kılığa başkaları soktu, travestilerle birkaç saat de geçirdim. Sonrasında başarılı olmalıyım ki Dipçik anlamadı."

Gözlerini Şahika'ya dikip bu kez de o alaycı bir bakışla gerisini getirdi.

"Ben kadınlarla ilgileniyorum."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Şahika tekrar sordu.

"Ya komiyle tuvaletin önünde olanlar?"

"Çocuk tahrik olmuş anlaşılan. Ben karanlıkta tuvaleti ararken yaklaşıp bana dokunmaya çalıştı, o anda Dipçik'in de oraya geleceği tuttu, hepsi bu."

Raci aşağılayıcı bir tavırla Demir'e ve Kerem'e baktı.

"Bu işlerde iyi para olmalı."

Ve o anda olan oldu, yerinden ok gibi fırlayan Kerem Raci'nin üzerine atlayıp onu delice yumruklamaya başladı. Neye uğradığını anlayamayan Raci kendini savunamayıp yere düşünce Kerem onu rasgele tekmelemeye başladı. Yaşanan şaşkınlığın ardından önce Demir, ardından restoran personeli Kerem'i ayırıp uzak bir masaya götürdüler. Acıyla kıvranan Raci sık sık "Mafya piçi" diye söylenirken götürüldüğü masada hıçkırarak ağlamaya başlayan Kerem'in haykırışı duyuldu.

"Anlamıyorsunuz, hepsi ülkem için..."

*Kaos çoğu zaman hayatı besler,
düzen de alışkanlıkları.*

Henry Adams (1907)

Sabah.

Fırtına durmuş, kar yağışı sürüyor, tanecikler giderek incele-
rek. Şehrin her zamanki uyanış sesi bu sabah suskun. Klakson ses-
leri, binbir seşin harmanı uğultular, vapur düdükleri yerini beyaz
örtülü sessizliğe bırakmış. Hayata dönmek için herkes bir başka-
sını bekler halde. Martılar, güvercinler, serçeler birkaç kırıntı pe-
şinde. Donan evsizlerin ve yanlış zamanda yanlış yerde tipiye ya-
kalanıp kalmış talihsizlerin bedenlerini henüz keşfedememiş aç
sokak köpeklerinin havlamaları duyuluyor ıssız sokakların kimin-
de. Deniz trafiğine kapatılan Boğaz, tarihinin ender kimsesizlik-
lerinden birini yaşıyor. Su gri yeşil mavi karışımı alışılmadık bir
renkte, gece bir motor dolusu insanı yutmuş olmanın yasıyla.
Böyle olmasını o da istemezdi, ama fırtına onu çılgına çevirmişti,
küçük bir yolcu motorunu görececek halde değildi.

Aliye her zamankinden erken uyandı. Yatağına gitmemiş,
battaniyeye sarınarak koltuğunu arkaya yatırıp uykuya dalmıştı.
Önce şaşkın etrafına bakındı, geceyken aniden gündüz olmuş gi-
bi geldi bir an. Mutfaktan sesler geliyordu, Seher kahvaltı hazırlı-
yor olmalı. Gözlerini pencereye çevirdi, kar yağışı hafiflemişti.
Gece uyumadan önce yaşadığı kimsesizliğin hüznü yeniden çök-
tü üzerine. Pencerenin kenarına bir serçe kondu, içeriye bakıyor
gibiydi. Bir süre onu seyretti gülümseyerek, dünya insanlardan
ibaret değildi. Sonra çalmayan telefonuna baktı, içinin karanlığı

geri döndü. Geçmişe, anılarına gidiyordu art arda, buruk. Baktıkça kendini kullanılmış hissediyordu, kullanmaya gidenlerin kullanıldığını bilemediğinden. Yanı başında duran telefona uzanıp alıp tuşladı, Ferit'e hâlâ ulaşamıyor. Derinine saplanan acıyla burkuldu, bir şeyler yanlış gidiyordu. Kahvaltı tepsisiyle içeri giren Seher'i görünce ona zoraki gülümsedi. Portakal suyu, çırpılmış yumurta, kepek ekmeği, çilek reçeli, beyaz peynir, çay. Her sabah bu kadar çeşnili bir kahvaltı hazırlamazdı. Bu sabahki, hanımefendinin yalnızlığına bir teselliydi belki de, Seher onun içinde olup bitenleri sezmiş olmalı. Kahvaltı sırasında aniden karar verdi, kaza geçiren çocukla gidip konuşacaktı. Hiçbir anlamı olmayan bir dürtüydü bu, ama havanın biraz düzelmesini beklemeliydi.

Memo baş ağrısıyla uyandı. Geceyi kötü geçirmiş, içinde acıyla uyanmıştı sık sık. Acısı kendinindi, içinde Azra yoktu, belki de hiçbir zaman kimse olmamıştı. Telefon edip kahvaltı siparişini verdi. Sonra kalkıp pencereden baktı, iki yanı beyaz örtülü Boğaz bir eski zaman masalı gibiydi. İnce ve seyrek kar yağışı arasından denizi seyrederken acının yerini bir başka duygu almaya başladı giderek. Azrasız özgürlüğün hafifliği. Memo için hep ikinci bir seçenek olmuştu, olmak zorundaydı. Azra güzel bir resimdi, hepsi bu, ama canını acıtmıştı. Azra'yı hastanede tek başına bırakma düşüncesinden vazgeçti, gidip oyununu başlatacaktı. Azra'nın telefonunu çantasından çıkardı, fe'nin harflerini, numarasını ve ondan gelen mesajı sildi, hazırlanmak için banyoya girdi.

Hasan gözlerini açtığında ilk gördüğü şey beyaz tavandan sarkan çıplak bir ampul oldu, bir an anlam veremedi. Sonra gecenin hikâyesini hatırladı. Kendinden bir başka ben, nasıl olup da başına buyruk çıkıvermişti ortaya? Korktu. Evine, ait olduğu dünyaya dönmeliydi, elli dört yıllık tarihi orada yazılmıştı. Dönmezse artık dünyada bir yeri olmayacaktı, ama onu terk etmeye hazırlanan dünyada yerin anlamı neydi ki? Yatağında doğruldu. Odun sobasının çıtırtısından başka ses duyulmuyordu, ortalıkta kimse yoktu.

Sonra sehpanın üzerindeki kahvaltı tepsisini gördü. Ekmek, zeytin, peynir ve bir fayans parçası üzerine konmuş çaydanlık. Kalktı, yorganı ve çarşafı katlayıp yer yatağının üzerine koydu. Pence-reden dışarı baktı, kar yağışı durmuştu, ortalıkta kimse görünmüyordu. Çayını koyup bir yudum aldı, ekmek tazeydi. Böyle bir zamanda nasıl taze ekmek bulmuşlardı? Aniden sırtının sağ alt yanına vuran bir ağrıya yüzünü buruşturdu, ağrılar arada bir yoklayıp gidiyordu, geçmesini bekledi. Bir parça peynir alıp ağzına götürdü, sonradan küp peyniri olduğunu öğreneceği bu peyniri daha önce hiç tatmamıştı. Çaydan bir yudum daha aldı, arabasına atlayıp kör uçuşa devam etme isteği geldi yeniden, ama fark edilmeden nereye kadar gidebilirdi? Şimdiden televizyona haber olmuştu. Neden insan ölümle buluşmasında bile rahat bırakılmaz ki?

Ulaş bedeninin her yanında ağrılarla gözünü açtığı anda etrafına anlamaz gözlerle baktı. Daha önce hiç görmediği tarzda eşyaların bulunduğu loş, ılık bir oda, pirinç karyola, beyaz çarşaflar. Dünün olayları gözünün önünden geçti art arda, birbirinden farklı mekânlarıyla. Yolcu motoru, buz kesen karanlık suların üzerinde yüzen beyaz enkaz, hastane odası, beyazla kaplı karanlık sokaklar, eski zaman saraylarını çağrıştıran mumlarla aydınlatılmış ev ve şimdi de sıcak bir yatak. Olanların hızından Tanrı'ya teşekkür etmekte geciktiğini fark edince bildiği tek duayı okudu. Sonra Angelo'yu hatırlayıp gülümsedi, son kurtarıcısı Hıristiyandı. Meleklerin dini olamayacağını biliyordu. Yatağından sessizce kalkıp pencereye gitti, perdeyi açtı, kar durmuştu, yüzüne umudun sıcak gülümsemesi yayıldı. Banyoya girip yüzünü yıkadıktan sonra koridora çıkıp salona doğru yürüdü. Angelo yanan şöminenin karşısındaki koltuğunda oturuyordu, Ulaş'ı görünce gülümsedi.

"Günaydın, rahat uyuyabildin mi?"

"Günaydın efendim, teşekkür ederim, çok rahat uyudum."

Angelo üzerinde iki kişilik kahvaltı hazırlanmış masayı işaret etti.

"Gel kahvaltımızı edelim, sonra sıcak bir duş alırsın."

"Kahvaltınızı etmemişsiniz, beklettiğim için özür dilerim."

Angelo itiraz etti.

"Ben sabaha bir bardak su ve bir fincan kahveyle başlarım, biraz önce bitirdim."

Portakal suyu, çırpılmış yumurta, yuvarlak ekmekler, çilek reçeli, peynir, jambon ve çay. Angelo ayrı bir tabakta duran iki parça jambonu işaret etti.

"Onları kendime ayırdım, domuz etinden yapılmıştır."

Sonra bakışlarıyla Ulaş'ın yüzünü inceledi.

"Hâlâ solgun görünüyorsun, bugün burada istirahat et, hava tekrar bozmazsa akşam evine gidersin, evin uzakta mı?"

Ulaş bocaladı.

"Tarlabaşı'nda efendim, ama izninizle ben öğleden önce restorana gitmek istiyorum. İşe yeni başlamıştım, kötü bir başlangıç oldu zaten."

Angelo anlayışla baktı.

"Sen bilirsin, ama şunu bilmeni istiyorum, istediğin zaman beni görmeye gelebilirsin."

"Teşekkür ederim efendim."

Azra uyandığında ilk fark ettiği şey başucuna konmuş büyükçe bir paket oldu, sonra hemşireyi gördü, akşamkinin yerine bir başkası gelmişti. Gülümsemeye çalıştı.

"Günaydın."

Genç hemşire hatırını sorunca karşılık verdi.

"Gayet iyi hissediyorum, teşekkür ederim."

Paketi işaret etti.

"Bu nedir?"

"Biraz önce eşiniz göndermiş."

"Kendişi nerede?"

"Bilmiyorum Azra Hanım, etraftadır herhalde. Kahvaltınızı getirteyim mi?"

"Lütfen. Kahvaltı gelinceye kadar ben de tuvalete giderim."

Paketi açtı, içinde çantası. Eliyle çantanın içini karıştırdı, te-

lefonunu görünce rahatladı. Tuvalete gitmek için yataktan çıkar-ken çantasını da aldı. Orada işini bitirdikten sonra çantasından te- lefonunu çıkarıp baktı. Ferit'in kaydı da mesajı da silinmişti. Yü- zü gerildi ve kendi kendine mırıldandı.

"Anlaşıldı Memo, keşke bunu sileceğine ne olduğunu benim- le konuşmuş olsaydın."

Restoran tutsaklarından ilk uyanan Şahika oldu. Başını kal- dırdığı an pencereye inanamaz gözlerle baktı. Güneş. Personel çoktan ayaklanmıştı, kimi yanan perdeleri söküyor, kimi yerleri temizliyordu, herkes meşguldü. Şahika onlara bakarken kendini fazlalık gibi gördü, onların sade hayatına imrendi. Yerinden ses- sizce kalkıp tuvalete doğru yürüdü. Kendi işlerine dalmış çalışan- lar onu fark etmediler bile, Azize her günkü hayatına dönüyor, ge- ce sorun yaratmış üç erkek hâlâ uyuyordu. Tuvaletten döndüğün- de onların mahmur bakışlarıyla karşılaştı, etraftaki hareketlilikten uyanmış olmalılar. Üçüne de günaydın dedi, onların birbirlerine günaydın deyip demediklerini merak etti. Üçü de boş gözlerle ba- kıyorlardı. Raci'ye döndü.

"Buradan gitme zamanımız geldi sanırım."

Raci hâlâ mahmur, ona baktı.

"Nereye? Nasıl?"

"Seni bilmem, ama ben evime gitmek istiyorum, nasılını yola çıkınca bileceğim. Farkında değilsin ama dışarıda güneş açtı."

Konuşmayı izleyecek kadar uyanan Kerem kendi kendine söylendi.

"Açım, kahvaltı etmek istiyorum."

Onu duyan Demir sinirlendi.

"Biz burada müşteri değiliz, dün gece bize tehdit altında ser- vis yapıldı. Bu insanlardan daha ne isteyebiliriz? Onları korkut- tuk, düzenlerini bozduk, yangın çıkarıp zarar verdik. Görmüyor musun? Biz burada yokmuşuz gibi davranıyorlar, her tarafı temiz- ledikleri halde masalarımızın yakınına bile gelmiyorlar..."

Demir'in giderek yükselen sesini duyan şef garson yüzünde

hâkim bir ifadeyle onların bulunduğu tarafa doğru yürüdü, kumanda tekrar ondaydı, hiçbirine günaydın demedi.

"Size yiyecek bir şeyler getiririz."

Şahika itiraz etti.

"Teşekkür ederiz, çok iyisiniz, ama gidip kendimiz getirmek istiyoruz. Tabaklarımıza bir şeyler koyun yeter."

Şef garson başını salladı.

"Benimle gelin."

Hasan pencereden güneşin beyaz kar örtüsündeki yansımalarını büyülenmişçesine seyrediyordu, içi buruk. Her zaman yanı başında olan doğanın mucizesini görmezden gelerek yaşadığı yılların yasıyla. Yarattığı dünyanın tutkularına kapılıp savrulduğu yıllar. Şimdi gecikmiş bir merhaba ve elveda. Görebildiği kadar ötelere baktı pencereden. Bu kırık dökük yerin insanları, teneke kutulara çiçek, bir avuç topraklarına fidan dikmiş, doğadan kopmamakta direnmişlerdi. Burası kendiliğinden oluşuvermiş bir yerdi. Farklı yerlerden insanlar, hudayinabit bitkiler gibi bir araya gelip bir dünya yaratmışlardı. Hayatın anlamı üzerine yazılan anlamsız cümleleri hatırladı, hayat belki de rastlantılarla anlam bulan bir boşluktu. Şu anda burada oluşu da bir rastlantıydı ve bir yanı bu rastlantıya direnme eğilimindeydi. Yol ayrımındaydı, ama bunu umursamadığını fark etti. Bugüne kadar yüreklilik sandığı şeyden farklıydı bu, kendini akışa bırakmanın hafifliği.

Sonra eve doğru gelen Murteza'yı gördü, yüzü bir savaşçının yüzüydü, ama dikkatli bakışla aydınlık bir yüz. Murteza'nın yürüyüşünden karın yumuşadığı belli oluyordu. Karın erimeye başlaması karar anını yakınlaştırıyordu. Kapı açıldı, Murteza içeri girmeden önce ayağındaki plastik çizimleri çıkarıp üzerindeki karı dışarı silkeledi.

"Günaydın Murteza."

Murteza eğildiği yerden başını kaldırıp gülümsedi.

"Hayırlı sabahlar Hasan abi."

Hasan yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona baktı.

"Kurtulmuş'ta kalıyorum Murteza, ama bazı şeyleri konuşmamız gerek."

Hastaneye ulaştığında, Azra'nın doktorların tavsiyesini dinlemeyerek ayrıldığını öğrenince öfkesinden dudaklarını ısırınıştı Memo. Önce Azra'nın annesini aradı, sonra da Dilara'yı, onları da aramamıştı. Konuşmaları izlendiği için "fe"yi hastanedeki umumi telefonda aradı, yine ulaşamıyor. Sekreterini aradı, kadın evinden çıkamamıştı. Ona talimat vererek şoförünün şirket arabalarından biriyle gelip kendisini almasını istediye de bu kolay olmadı, adamın bulunduğu semt karla kaplıydı. Sonunda diğer şoför bulundu ve Sarıyer tepeleri güçlükle aşıp eve ulaşıldı. Kapıdan içeri girdiğinde geceyi orada geçirmek zorunda kalan hizmetlilerle karşılaştı. Azra birkaç saat önce bir taksiyle eve gelmiş, hazırladığı üç bavulla evi terk etmişti. Önce yine çıldıracakmış gibi oldu, ardından sakinleşti, akşamdan bu yana yaşadıklarından yorgun düşmüştü. Pencereden ağaçların üzerindeki kar örtüsüne güneşin yansımalarını seyrederken her şeyi bir yana bırakıp dinlenmeye karar verdi. Kötü geçen gecenin ardından hâlâ uykusu vardı, personelin meraklı bakışlarından rahatsız olmuştu, yatak odasına çıktı ağır adım.

Azra pencereden iki yanı karla örtülü Haliç'i seyrediyordu, bakışları zaman zaman çocukluğunu ve ilk gençliğini geçirdiği Balat'a uzanarak. Yirminci yüzyılın başlarında yapılmış, yıllar sonra restore edilerek otele dönüştürülmüş bu yapıyı bir film çekimi sırasında keşfetmişti. Otelin bir blok ötesindeki Azize Restoranda ne zaman yemek yese bir gün o otelin üst katlardaki odalarından birinde birkaç gün geçirmeyi düşlemişti. Gün bugünmiş diye düşündü. Otel müdürüyle görüşüp sahte isimle kaydını yaptırmıştı, öğle yemeğini Azize'de yerim diye düşündü, bu havada oraya pek kimse gelmezdi nasılsa. Odadaki sandalyeyi pencere kenarına çekti Haliç'e karşı, Balat anılarına daldı. Güzel yıllardı, sonraki yıllardan daha gerçek. Şöhretin yaldızla kaplı içi boş bir kutu olduğunu öğrenebilmiş ender ünlülerdendi. Yıllar sonra Ferit

onu aradığında, bir an geçen yılların kaydını silebileceğini umut etmek, hayata terk ettiği yerden başlamak duygusuna kapılmıştı, ama Ferit'le dünyalarının farklılaşmış olduğu bu kısacık telefon konuşmasında bile belliydi. Yine de görüşmeyi kabul etmiş, söylenen zamanda verilen adrese gidip de orada kimseyi bulamadığında düş kırıklığı ve rahatlamayı birlikte yaşamıştı. Yarım kalmış sevdaların kaderiydi bu, bırakıldıkları yerde kalmalıydılar.

Demir gökyüzünde yamaç paraşütüyle dolaşıyor. Kıyıdaki tepeden atladıktan sonra paraşüt, dünyada kendine uygun bir yer bulabilmesi için onu gezdirmeye başlamıştı. Ormanlar, bozkırlar, nehirler, çöller, dağlar, tepeler, birbirine benzeyen kentler. Pek çok yer dolaşırlar, ama Demir hepsinde kusur buluyor, inmek isteye-bileceği yeri bir türlü seçemiyordu. Sonunda paraşüt dolaşmaktan yoruldu, hayatını proje gibi tasarlamaya çalışan bu gençten sıkılmıştı, onu bir dağın tepesinde bir yere konduruverdi. Demir de yorulmuştu, sonu gelmeyen dolaşmanın sona ermesi onu da rahatlatmıştı. Paraşütünü çıkardıktan sonra ince bir sisle kaplı çevresine bakındı, dağ bitkileri ve çiçekleriyle örtülü açık bir alandaydı, güneş doğmalı çok olmamıştı, hava insanı dirileştiren bir serin. Etrafı keşfetmek için birkaç adım attığında arkasında bir hışırtı duyup döndü, paraşüt başını almış uçarak uzaklaşıyordu. Ona el salladı, kendisinin yapamadığı seçimi o yapmıştı, gözden kaybolana dek bakışlarını ayırmadı. Paraşütü uğurladıktan sonra bir süre hangi yöne gideceğini bilemedi, sonra batıya yöneldi. Sonsuz şimdiki zamanı yaşayabilmek için doğuya yönelmiş olmalıydı. Oysa şimdi geleceğe doğru hareket ettiğine inanacak, bu yanılsama geri kalan ömrüne hâkim olacaktı. Demir'in açmazıydı bu, sürekli irdelemek, gerçeğin izini sürerken seçeneklerin içinde kaybolup sağduyunun yalınlığından daha da uzağa düşmek.

Arazi yukarı doğru meyil kazanmaya başlamıştı, kısa bir tırmanışın ardından dağın zirvesine ulaştı. Aşağıdaki manzara başdöndürücüydü, zirvenin farklı yönlerine yürüyüp dağı çevreleyen ovaları, vadileri, tepeleri, ırmakları seyretti. Dünya ayaklarının al-

tındaydı, paraşüt onu doğru yere bırakmıştı. Bir süre sonra aşağıyı seyretmenin tekdüzeleşmeye başladığını hissetti, yaşadıklarını birisiyle paylaşabilmek istiyordu, ama bu ıssız yerde kimse yoktu, olamazdı da. Dehşete kapıldı, burada, dünyanın tepesinde yapayalnızdı. Dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle kavradığı başını dizlerine eğdi, kaldı. Ne kadar zaman geçti bilinmez, hareket eden bir şeyin sesi duyuldu. Başını kaldırdığında yaşlı bir adamın merakla ona baktığını gördü. Uzun beyaz saçları, ak sakalı, buruşmuş yüzünün derininden keskin bakan koyu renkli gözleriyle. Üzerinde boz renkli bir cüppeden başka bir şey yoktu, omuzunda asılı bir heybe, elinde baston gibi kullandığı anlaşılan kalın bir dal. Bir süre birbirlerine baktılar, konuşmadan. Sessizliği bozan yaşlı adam oldu.

"İyi sabahlar."

Demir, içine sıcacık bir şeyler dolduğunu hissetti, gülümsedi.

"İyi sabahlar."

"Burada ikimizden başka kimse yok galiba."

Demir'den karşılık gelmeyince devam etti.

"Çok gençsin, buraya nasıl geldiğini sorabilir miyim?"

"Paraşütümle."

Yaşlı adam soran gözlerle baktı. "Anlayamadım."

"Paraşütümle dolaşıp kendime bir yer arıyordum, o beni buraya bıraktı."

"Kim bıraktı?"

"Paraşütüm."

Yaşlı adam hemen karşılık vermedi, bir süre düşünüp sordu.

"Yani buraya öylece konuverdin, hayattaki amacın nedir genç adam?"

Demir'in gözleri parladı. "Dorukta olmak."

"Şu anda zaten oradasın."

Demir anlamadı. "Nerede?"

"Burada, dorukta. Yani sen hayatının amacı edindiğin yere ulaşmışsın."

Demir'in kafası karışmıştı.

"Peki ya şimdi... Şimdi ne yapmam gerek?"

Yaşlı adam bir süre düşündükten sonra aşağıyı gösterdi.

"Oraya inmeye çalışmaktan başka ne yapabilirsin bilmiyorum."

"Neden oraya?"

"Çünkü buranın ötesi yok, üstelik buranın sana sunacağı tek şey mutlak yalnızlık. Bence doğuya doğru gitmelisin."

"Neden doğuya?"

"Doğduğun güne ulaşmak için."

"Sizi anlamıyorum."

Biraz duraksadıktan sonra tekrar sordu.

"Ya siz? Siz buraya nasıl geldiniz?"

"Kendimi bildim bileli yoldayım, buraya gelmek için."

"Neden buraya gelmek istediniz?"

"Buraya doğduğum günle buluşmaya geldim."

Demir iyice şaşırmıştı.

"Sizi bir türlü anlayamıyorum, o günle ne zaman buluşacaksınız?"

"Şu anda onunla buluşmakta olduğumu hissediyorum. Elveda genç adam."

Demir bir şey diyemeden yaşlı adam yavaşça gözlerini kapadı, ardından yere yığıldı. Demir eğilip parmağını boyun atardamarına koydu, ölmüştü.

Geçirdikleri uykusuz ve olaylı geceye rağmen restoran personeli öğle yemeği hazırlığına başlamışlardı. Restoran sahibi bugün izinli sayılabilecekleri yönünde bir haber göndermişti, ama çoğunun evi uzaktaydı ve ulaşmaları mümkün değildi. Evi uzak olmayanların da katılımıyla işe devam kararı alındı, kar yağışı olmazsa akşam yemeğinden sonra evlerine gidebilmeleri için gerekli araçlar sağlanacaktı. Ancak restorandaki malzeme azaldığından belki de öğle servisi sonrası zaten tatil etmeleri gerekecekti. Restoranda bulunmak için nedeni olmayan dört genç hâlâ oradaydı, huzursuz. Kerem'in dışarıda yaptığı keşiften sonra karın biraz da-

ha yumuşamasını beklemeye karar vermişlerdi. Garsonlar onlarla ne yapacaklarını bilemediklerinden kendi hallerinde günlük işlerini sürdürüyorlardı. Gençler de kendilerini suçlu hissettiklerinden kasıtlı olarak dışlandıklarını düşünüyorlardı. Sonunda isyan eden Kerem oldu, yakışıklı yüzü şimdi iyice karanlık.

"Burada daha fazla kalamayacağım, düşe kalka da olsa eve gitmek istiyorum."

Sonra Demir'e döndü.

"Hoşça kal dostum, görüşürüz. Ben arabayı kaldığı yerden almalarını sağlarım."

Diğerlerinin yüzüne bakmadan yerinden kalkıp restoranın kapısına yöneldi, diğerleri bakakaldılar ardından. Bir süre yaşanan sessizliğin ardından Demir yumuşak bir sesle konuştu.

"Bir önerim var."

Şahika ve Raci ona baktılar, Demir devam etti.

"Kuledibi'nde oturuyorum, yani evim buraya yakın. Arzu eder-seniz birlikte oraya gidebiliriz."

Şahika suskun kaldı, Raci başını salladı.

"Sağol ama ben yatağımı özledim, hâlâ uyukum var."

Şahika Demir'e baktı.

"Evin bu kadar yakınsa neden daha önce gitmedin?"

Demir gülümsedi.

"Bir kader birliği yaşadık, kendimi sorumlu hissettim, özellikle de Kerem için. Ama o aniden çıkıp gitti. Ben onun yaptığı gibi bırakıp gitmek istemedim."

Şahika utangaç gülümsedi.

"Teşekkür ederiz... Evet, artık evlerimize gitme zamanı geldi."

Restorandakilerle sıcak bir vedalaşma yaşandı, Demir baskın için herkesten özür diledi, Darbuka iken kendisine sarkıntılık eden genç komi de Demir'den. Demir'in yanan perdeleri telafi etme önerisini kabul etmeyen müdür onları kapıya kadar geçirdi. Aynı anda restoranın önüne gelen arabadan Aliye iniyordu.

Murteza ve Hasan, Abidin'in köhne kamyonetinde karda sallanıp kayarak yol almaya çalışıyorlar. Abidin Kurtulmuş sakinlerinden, orada aracı olan iki kişiden biri. Önce kimselerin olmadığı bir sokaktaki bankamatikten Hasan yüklü miktarda para çekti, sonra işin daha zahmetli yanı başladı. Açık dükkân bulmak zordu, ama şehrin büyük alışveriş merkezlerinden biri açıldı, kamyoneti ona yakın bir yere çektiler. Murteza içeriye girip bir ön araştırma yaptı, dükkânların bir bölümü açıktı. İçeride neredeyse hiç müşteri olmadığını öğrenmesine rağmen Hasan dün gece televizyonda görüntüleri yayınlandığı için ürktü. Satış elemanları onu tanıyabilir-di. Murteza'ya beden ve ayakkabı ölçülerini verip tekrar içeriye yolladı. Murteza önce büyük giyecek paketleriyle döndü, sonra iki kez daha girip çıktı, her defasında birer elektrikli ısıtıcıyla. Hasan sabahki sohbetlerinde Kurtulmuş'ta kaçak elektrik kullanıldığını öğrenmişti, ısıtıcılar Murteza ve Kadir'in evleri içindi.

Sonra işin daha da zor kısmı başladı, Gambi'yemekânını onarması için gerekli malzemeyi sağlamak, ama inşaat malzemesi satan açık bir dükkân bulmak imkânsızdı. Öneri bir deponun yanına bırakılmış ondülinleri fark eden Hasan'dan geldi, etrafta kimse yoktu, iki büyük parça ondülini kamyonetin kasasına attılar. Sonrası için fikir Murteza'dan geldi. Şehrin تنها bölgelerinde inşaatı tamamlanmamış yapılar görmüştü, bazılarının önüne çeşitli malzemeler bırakılmış. Onları dolaşıp gerekli malzemeleri yürütecek-

lerdi. Hasan erik hırsızlığına çıkmış çocuklar gibi heyecanlıydı, ağırları gelmiyor ya da o hissetmiyordu. Yoğun yerleşim alanlarından kırsal bölgelere doğru gitmek için insanların bulunduğu bir caddeye saptılar. Murteza ile Abidin'in arasına büzülmüş bir halde oturduğu için Hasan'ın fark edilmesi kolay değildi, üstelik herkes karda yürümeye çalışma çabasıyla kendi derdindeydi. Ama talih-siz bir şey oldu. Kamyonet caddeye saparken fena halde kaydı ve karşıdan karşıya geçmekte olan bir gence çarptı. Kayan kamyoneti zorlukla durduran Abidin kapısını açıp telaşla yere yığılan gence doğru koştu, ardından Murteza. Heyecana kapılan Hasan yapmaması gereken bir şey yaptı ve o da çıkıp yerde yatan gencin yanına koştu. Görünürde bir yarası olmayan ve o sırada ayağa kalkmış olan genç, Hasan'ı görür görmez dondu kaldı. Hasan da şaşkın bakakaldı.

"Kerem!.. İyisin, bir şey olmadı değil mi?"

"İyiyim Hasan Amca."

Hasan kekelercesine tekrar sordu.

"Bi-bişeyin yok değil mi?"

"Yok... Yok. Merak etmeyin, kamyonet bana sadece dokundu, karda dengemi kaybedip düştüm, zaten uykusuzdum, bir şeyim yok. Siz... Siz iyi misiniz?"

"Şey... Ben çok iyiyim."

Kerem kuşkuyla Murteza'ya ve Abidin'e bakınca Hasan telaşlandı.

"Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabii Hasan Amca."

"Beni gördüğünü unutmanı istiyorum."

Kerem bocaladı, cevap vermek istemediği belli. Hasan tekrar konuştu.

"Rica ediyorum."

Kerem'den cılız bir "peki" sözcüğü çıktı.

"Sağlıcakla kal Kerem."

Orada öyle kalakalmış duran Kerem cevap vermedi ya da veremedi. Kamyonete binip uzaklaşırken Murteza sordu.

"Kimdi bu Hasan abi?"

"Küçük kızım Ferda'nın erkek arkadaşı, nedense sevemedim bu çocuğu. Dikiz aynasından baktım, gözleri arabanın plakasındaydı. Yalnız kendimin değil, sizlerin de başını belaya soktum. Dışarı çıkmamalıydım."

Abidin kahkahayı bastı.

"Sen hiç dert etme abi. Çocuk istediği kadar ötsün."

Hasan soran gözlerle bakınca devam etti.

"Plaka sahte."

Sonra kıkırdadı.

"Kamyonet de çalıntı."

Azize'ye adımını attığında garsonlar Aliye'ye kuşkuyla baktılar bir an, biri hariç. Osman yanında bir genç adamla zaman zaman gelen bu kadını gayet iyi hatırlıyordu. Akşam olanlardan sonra gerçek bir müşterinin geldiğini anlayınca diğerleri de rahatladılar. Osman'ın pencere kenarında bir masaya oturma önerisine aldırmadan ortalarda bir masaya oturdu, dün gecedен beri Cahit' in yeniden doğuşu olduğuna inanmaya başladığı çocuğu uzaktan izlemek istiyordu. Dünyayla kalan tek gerçek bağlantısı olan Ferit' in cevap vermeyen telefonu Aliye'yi hızla dağılmaya doğru taşıyordu, düşle gerçeğin karışmaya başladığı dünyalara. Yemeğini ısmarlarken alçak sesle Osman'a sordu.

"Garsonlarınızdan birinin dün gece deniz kazası geçirdiğini duymuştum. Sağlığı iyi mi acaba?"

"Haberini aldık, iyiymiş hanımefendi."

Aliye boş bulunup sordu.

"Hâlâ hastanede mi?"

"Evet hâlâ hastanede, ama durumu iyi."

"Geçmiş olsun, inşallah kısa zamanda sağlığına kavuşur."

"Teşekkür ederiz hanımefendi."

Osman Aliye'nin siparişini mutfağa söylemeye giderken bu konuşmayı yadırgadığını hissetti. Televizyonda Ulaş'ın nerede çalıştığı açıklanmamıştı, tarzı sorudan çok soruşturma gibiydi, ba-

kışları da garipti. Böyle bir havada bu kadın neden Azize'ye gelmişti? Bu yaşta bir hanımefendi kimsesiz bir Anadolu çocuğuyla neden ilgileniyor olabilirdi? Servisi yaptıktan sonra da zihninden bu soruları kimseyle paylaşmamaya karar verdi, yılların garsonluk tecrübesiyle. O sırada restoranın kapısı tekrar açıldı, hoş bir kadın görüldü. Azra Okçu idi bu, herkes anında tanıdı, pencere kenarında bir masaya alındı.

Yemeğini yerken giderek karmaşıklaşan iç dünyasına dalıp giden Aliye'nin kendisinden sonra gelen müşterinin varlığını fark etmesi zaman aldı. Pencere kenarında oturan Azra'yı fark ettiğinde yüzü gerildi. Bir süre bakışlarını ondan ayırmadı, sonra yerinden kalkıp dışarıyı seyretmekte olan Azra'nın masasına gidip karşısına dikildi. Azra karşısında duran kadını anında tanıdı, o da ifadesiz bir yüzle ona baktı. İki kadın bir süre sessiz bakıştılar, sonra Aliye metalik bir sesle sordu.

"Merhaba Asiye."

Azra'nın yüzünden bir gölge geçti.

"Adım Azra."

"Takma adın beni ilgilendirmez. Senin adın Asiye."

Elleriyle tutunduğu iskemleyi işaret etti başıyla.

"Oturmak istiyorum."

"Masanıza gitmenizi rica etsem, kaza geçirdim ve iyi değilim."

Aliye yavaşça Azra'nın karşısındaki iskemleye oturdu.

"Fazla kalmayacağım."

Azra bıkkın bir yüzle karşısında oturan kadına baktı.

"Bir şey istiyor olmalısınız."

"Sadece merak ettim, böyle bir havada benim ardımdan buraya gelmiş olman basit bir rastlantı mıdır diye."

Azra hayretle baktı.

"Başka ne olabilir ki?"

"Geçmişte bizi karşılaştıran şey."

Azra kadında bir tuhaflık olduğunu sezmeye başlamıştı, ama boş bulundu.

"Kastettiğiniz şey Ferit ise şu ara kimsenin ona ulaşabileceğini sanmıyorum."

Aliye'nin yüzü aniden karardı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Azra durumu toparlamaya çalıştı, pencereyi işaret etti.

"Böyle bir havada kim kime ulaşabilir ki?"

Aliye yavaşça yerinden kalktı.

"Sen bana ulaştın, ama ben ona senden önce ulaşacağım."

Azra susmanın daha doğru olacağına karar verdi, başını çevirip pencereden dışarı bakmaya başladı. Aliye masasına doğru giderken karşılaştığı garsona gergin bir sesle talimat verdi.

"Hesabımı getirin, gidiyorum."

Kar beyazı örtünün orta yerinde tepesi sivri, tarih kokulu kule, çevresinde yiyecek arayan sokak köpekleri ve bata çıka karda yürümeye çalışan üç genç. Köpeklerin bakışından ürken Şahika Raci'nin kolunu tutup ona sığınmak istiyor. Sonra irkiliyor, Demir'in kolunu tutmuş bilmeden, elini ayırmıyor yine de. Kara yansıyan güneş ışınlarından rahatsız olan Demir cebinden çıkardığı güneş gözlüklerini takıyor. Güneşe hasret pek çok pencere açık. Bakımsız bir evin giriş katının penceresinden bakan şişman kadın onlara bakıp gülüyor nedense, gençler onu fark etmiyor. Bir klarinet sesi duyuluyor sokağa saptıklarında. İleriki köşede bir çingene elektrik direğine dayanmış çalgısını üflüyor, buruk bir ezgi. Yanlışlıkla çöpe atılan bir sevdayı anlatıyor olmalı. Orospu eskisi bir çığlık duyuluyor bir başka pencereden.

"Kendimi bit pazarında satışa çıkarıcam."

Kadının çığlığını Maria Callas'ın sesi bastırıyor bir başka pencereden, Norma operasının aryası bu diye düşünüyor Şahika, elini Demir'in kolundan çekiyor. Karşı kaldırımında bir adam yerdeki karlara işiyor, çıkan buharı keyifle seyrederek. Açık bir dükkân sahibi kaldırımdaki karları kürerken yoldan geçen adama sesleniyor.

"Yazdan kalma bir gün değil mi?"

Adam ona bakmadan başını sallıyor gülümseyerek.

"Deli mi ne?"

Oysa güneş insanın içini ısıtır olmuştu öğlenin bu saatinde. Raci dönüp köşede klarnet çalan adama baktı.

"Çok iyi çalıyor."

Şahika atıldı.

"Senin kadar iyi değil Raci."

Demir gülümseyerek Raci'ye döndü.

"Müzisyen olduğunu bilmiyordum."

"Bilemezdin. Öyle bir ortamda karışlaştık ki?"

"Konservatuvar mezunu musun?"

"Oradan atılmıştım. Genel kültür dersleri bana göre değildi."

Şahika araya girdi, şakacı bir sesle.

"Ama ardından harika bir müzisyen oldu. Konservatuvardan atıldığını bilmiyordum Raci. Böyle şeyleri konuşacak vaktimiz hiç olmadı."

Demir şaşırmıştı.

"Siz... yani..."

Şahika onun sözünü kesti.

"Raci benim erkek arkadaşım değil, stüdyodan evlerimize giderken yolda kalınca Azize'ye sığınmıştık. Birlikte üzerinde çalıştığımız projenin bitmiş haline bakıyorduk."

"Nasıl bir proje?"

Raci açıkladı.

"Şahika ilk albümünü hazırladı, birkaç gün sonra çıkacak, ben düzenlemelerde yardımcı olmuşum. Çok iyi bir besteci, sıradışı bir ses. Yarın akşam ilk defa sahneye çıkacak, istersen gel."

Şahika mahcup itiraz etti.

"Şebnem Dura'nın konserinden önce birkaç parça söyleyeceğim, hepsi bu. Zaten bu havada kaç kişi gelir ki?"

"Kendi bestelerini mi söyleyeceksin?"

Şahika gülümseyerek başını salladı. Bir süre yaşanan sessizliğin ardından ilk konuşan o oldu, biraz çekingen.

"Travesti rolün çok inandırıcıydı."

"Sarkıntılığa uğradığıma göre öyle olmalı."

"O kadar votka içmene rağmen hiç aksatmadın."

"Ben votka içmedim ki."

Raci hayretle sordu.

"Nasıl yani?"

"Şef garsonla alçak sesle konuşup renksiz içki izlenimini verecek su getirmesini istedim, Dipçik de bu oyuna düştü. Aslında çok ender içerim."

Demir bir an sustuktan sonra devam etti.

"Az önce müzikle uğraştığınızı söylediğinizde size imrendim. Ben de sanatla ilgili bir şeyler yapabilmek isterdim, ama olmadı."

Şahika güldü.

"Oyunculuk gibi mi?"

"Oyuncu muyum palyaço mu bilmiyorum. Başkasının yazdığı bir rolü oynayabileceğimi sanmıyorum."

"Palyaço yanın sık ortaya çıkar mı?"

"Palyaço yanım ancak kendimi özgür bırakabildiğimde ortaya çıkıyor."

Şahika bir süre düşündü.

"Öyleyse sanatçı sayılırsın."

Ayrılacakları köşeye gelmişlerdi, herkesin kendi yoluna gitme vakti.

Yatağına uzanıp bir süre kendinden geçen Memo kapısına vurulmasıyla uyandı. Kapıdan başını uzatan ev çalışanlarından Fehmi'ydi.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur, ama size söylemem gereken bir şey var."

Memo merakla baktı.

"İçeri gel, anlat dinliyorum."

"Azra hanım ayrıldıktan bir süre sonra kapının önüne siyah bir araba geldi. Ne olduğunu anlamak için dışarı çıktığımda iki yabancı adam gördüm."

"Nasıl yabancı?"

"Türk değildiler ama biri Türkçe konuşuyordu, bana Azra ha-

nımı sordu. Evde olmadığını söyleyince arabalarına binip gittiler. Sanırım Amerikalı idiler."

Memo tedirgin olmuştu.

"Güvenlikten arayıp izin istemediler mi?"

"Hayır efendim, buraya kadar nasıl geldiklerini ben de anlamadım."

"Peki, teşekkür ederim."

Memo kendini koltuğa atıp olanları kavramaya çalıştı, siyah arabayla gelenleri ve artık insana benzetemez olduğu bu mahlukların ait olduğu dünyayı düşündü bir süre. Sonra, tanıdığı bir Amerikalı'nın vaktiyle söylediği bir sözü hatırladı. İncil'deki bir sözün yorumuna göre kıyamet Mezopotamya ve çevresinde başlayacak, ardından Mesih bu topraklarda dünyaya yeniden dönecek ve Hıristiyanları kurtaracaktı. Gerçekten de dünyanın bu bölgesinde kıyameti amaçlamışçasına bir durum yaratılmak isteniyor gibiydi yıllardır. Her ne kadar çoğu kişiye göre İncil'de bu garip yorumu çağrıştıracak bir ifade yok ise de bazı hastalıklı kafalar buna gerçekten inanıyordu anlaşılan. Çünkü televizyonda, kalabalık bir grup Evangelist'in Mesih'in dönüşünü beklemek üzere Güneydoğu'da bir yerlere gitmekte oldukları söylenmişti.

Azra'nın bu kıyamet senaryolarının içinde bir şekilde yer alması akıl alacak şey değildi, ama son zamanlarda olanlara bakıldığında herkes için her an her şey mümkündü. Bunları düşünürken kafası daha da karışmaya başladı. Acaba Azra'nın evi terk etmesi bir başka erkeğin varlığından farklı bir nedenden olabilir miydi? Telefon kaydındaki "fe" bir başka senaryo içinde mi değerlendirilmeliydi? Odasına çıkıp Ferit Pak'ın kimliğini araştırmaya karar verdi. Sonra Fehmi'yi çağırıp kapıya kadar gelen adamların nasıl olup da güvenliği geçebildiklerini öğrenmesini istedi.

Saçları sarıya boyalı cüce kadın Hasan'a çapkın göz kırptı. Boyu Hasan'ın beline ancak geliyordu, Hasan ona gülümseyince yaklaştı.

"Sigaran var mı abi?"

"Maalesef yok, içmiyorum, olsaydı verirdim."

"Canın sağolsun abi, gönüller bir olsun."

"Sen de sağol, adın ne?"

"Esra, ama doğduğumda Fatma'ymışım."

"Ben de Hasan."

"Biliyom abi."

"Nerden biliyorsun?"

Esra tekrar göz kırptı.

"Burda her şey bilinir..."

O sırada Gambi'nin malzemelerini boşaltmaktan dönen Murteza'yı görünce konuşmasını kesti.

"Hadi ben gideyim abi, Allah gönlüne göre versin."

"Sana da Esra, hoşça kal."

Sonra yaklaşan Murteza'ya sordu.

"Nasıl gidiyor her şey?"

"Çocuklar akşama kadar toparlar, altı kişi çalışıyor."

Hasan Gambi'nin yıkılan odasını görmüştü, oda denilebilirse tabii, Hindistan'da bile böylesini görmemişti. Bu insanların hayatta kalma azmini anlamakta zorlanıyordu. Murteza uzaklaşan Esra'yı işaret etti.

"Seni rahatsız edecek bişey olmadı değil mi?"

"Yok canım, ayaküstü bir tanışma sohbeti. Tek başına mı yaşıyor?"

"Evet, iki göz bi evi var, durumu fena sayılmaz."

"Neyle geçiniyor?"

"Çalışıyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Kendini satar gariban, mezarlıkların tenhasında. Adam başı on kâğıt fena para değil."

Hasan bir an düşündü.

"Yaptığı iş burda nasıl karşılanıyor?"

Murteza'nın yüzü değişti.

"Bizim buralar sizin oralara benzemez bey, burada kim neyse odur."

"Hasan abi"nin yerini "bey" alıvermişti, Murteza'nın dostluğunu kaybetmekten korktu bir an. Kendini berbat hissetti, ama özür dilerse daha da batacaktı.

"Bizim oralara benzemediği için buradayım Murteza, sizlerden öğrenecek çok şeyim olduğunun farkındayım. Bana bey diye hitap ettiğinde kendimi kötü hissettim, bunu bilmeni isterim."

Murteza başını salladı, duygusallık ona göre değildi.

"Tamam tamam abi, ben gideyim de şu elektrikli soba çalışıyor mu bir bakayım."

"Ben de aldıklarını giyip üzerimdekilerden kurtulayım."

Murteza'dan ayrılıp eve yöneldiğinde ince beyaz tüller içinde bir kadının karla örtülü kapı basamağına oturmuş kendisine gülümsediğini gördü. Gülümsemesine karşılık vermek istedi, yapamadı, tüm varlığı sarsılmıştı nedense. Kadın gözlerini ona dikip konuştu.

"Seni bekliyordum."

"Kimsin sen?"

"Sinemaya gitmez misin hiç?"

"Sinemaya mı? Ne demek oluyor bu?"

Sonra kadına dikkatle baktı.

"Seni tanıyorum."

Kadın tekrar gülümsedi.

"Tanımasaydın üzülürdüm."

Hasan şaşkın bakakalmıştı.

"Sen... Sen sinema oyuncusu... Bir filmini görmüştüm, dergilerde de resimlerini... Adın Azra."

Kadının gülümsemesi kayboldu, yüz ifadesi donuklaştı, bakışları karardı.

"Buradaki adımı bir hece eksik söyledin."

"Nasıl yani..."

Hasan bir an duraksadı, sonra donup kaldı, anlamıştı.

"Yani sen osun... Ama nasıl olur..."

Sözünü tamamlayamadı, kadın madensi bir sesle araya girdi, yüzü iyice katılaşmış.

"Fanilerin bedenini taklit ederek görünürüm."

Bir an durup devam etti.

"Sırası gelenlere."

Hasan isyan etti.

"Benim daha vaktim var."

Kadın başını salladı.

"Biliyorum. Bu sadece bir prova."

Hasan boş basamağa bakakaldı, karşısındaki görüntü aniden kaybolmuştu. Kadının son sözleri kendi içinde yaratmaya çalıştığı dengeyi fena sallamıştı. Etrafına bakındı, alışmadığı bir dünyada, daha önce hiç tanımamış olduğu insanlar arasındaydı. Burada ne işi vardı? Sırtına bir ağrı saplandı, öncekilerden çok daha şiddetli. Elini sırtına götürüp olduğu yerde kalakaldı. Sonra Kadir'in sesini duydu.

"Abi televizyonda yine senden bahsettiler. Kaçırılmışsın dediler. İki adam seni çalıntı bir kamyonetle bilinmeyen bir yere götürürlerken görülmüşsün."

O anda geride bıraktığı dünya da ona aptal ve yabancı göründü, sırtındaki ağrı aniden kesilmişti.

Ulaş gökyüzünde asılı bir saat kadranının üzerinde, bir ayağı akrep diğeri yelkovanın üzerinde, onları hareket ettirmeye çalışıyor. Doğru zamanı bulabilirse yeryüzüne dönme şansı var, ama hayli zamandır uğraştığı halde o zamanı bir türlü bulamıyor. Kahverengiye çalan kirli sarı kadranın üzerinde Romen rakamları var, bu da Ulaş'ı ayrıca zorluyor. On ikiyi on geç, dokuzu yirmi beş geç, ikiyi on beş geç ve diğer pek çok seçeneği deniyor, ama bir türlü o zamanı bulamıyor. Umutsuzluğa kapılmaya başladığı bir sırada sağ ayağını beşe solu sekize koyuyor. O anda saat aralıklarla çalmaya başlıyor, hiç duymadığı türde bir saat sesi bu, hüznü. On yediyi kırk geçeyi bulmuştu Ulaş, denizdeki çarpışma anını, ama o bunu bilmiyor. Sonra onu görüyor uzakta gökyüzünde, beyaz kanatları olan beyazlı bir melek. Hızla yaklaşıyor, üzerinde beyaz bir üniforma, başında hemşire kepi olan orta yaşlı güleç bir kadın, tombulca. Ulaş'ın düşündeki kurtarıcı meleğe benzemese de kadının onu kurtarmaya geldiğini seziyor, sonra birden karşısında.

"Adın ne?"

"Ulaş."

"Bu çok iyi. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ulaş o anda koluna takılı serumu fark etti, etrafına bakındı.

"Hastanedeyim galiba. Ne oldu? Neden buradayım?"

"Bu soruyu doktor daha iyi cevaplayabilir, ona kendine geldiğini haber vermeye gidiyorum, hemen dönerim."

Ulaş başındaki ağırlık hissini fark etti, kasları eklemeleri çok sızlıyordu. Hemşire yanında genç bir doktorla döndü. Doktor bakışlarıyla onu dikkatle inceledi önce.

"Geçmiş olsun delikanlı."

"Teşekkür ederim. Bana ne oldu?"

Doktor cevap vermedi, tekrar sordu.

"En son hatırladığın şey ne? Hafızanı zorla biraz."

Ulaş bir süre düşündükten sonra cevap verdi.

"Azize'deydim, Osman abi benimle konuşuyordu."

"Azize kim?"

"Azize bir restoran, orada çalışıyorum."

"Ah evet, bu sabah oradan bir garson gelip durumunu sordu, orta yaşlı biriydi. Tekrar sormak istiyorum, iyice düşün. En son hatırladığın şey ne?"

Ulaş aynı cevabı vereceği için sustu.

"Bir kaza hatırlıyor musun?"

Biraz düşündü.

"Evet, evet... İçinde olduğum yolcu motoru batmıştı, sonra buz gibi soğuk suyun içindeydim. Hepsi bu."

"Nasıl kurtulduğunu hatırlıyor musun?"

Ulaş bir süre düşündü.

"Hayır."

Sonra yine duraksadı.

"Ama ben gece hastaneden kaçtım, sabah olunca da restorana gittim."

Doktor başını salladı.

"Hayır delikanlı, sen kazadan sonra buraya getirildin ve hep buradaydın. Biraz önceye kadar da bilincin açık değildi. Ölümünden döndün, genç olduğun için vücut ısının aşırı düşmesine dayanamamışsın. Bu bir mucize, vücut ısın bir süredir normal, dolaşım sisteminde sorun yok, ama zihnin hâlâ biraz bulanık galiba, bu da normal sayılır. Şikâyetin var mı?"

"Başımda bir ağırlık var, bir de her yanımda sızlıyor."

"Bunlar çok doğal, uzun süre soğuk suda kaldın."

Ulaş'ın kafası iyice karışmıştı.

"Peki ya ziyaretime gelen kadın?"

Doktor şaşırdı.

"Evet bir kadın gelip senin için bir şeyler bıraktı, taburcu olurken sana verilmek üzere, ama bundan senin haberin olamaz, kendinde değildin ve kadın bu odaya gelmedi. Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Bana böyle söylendi."

"Kim söyledi?"

"Buradaki doktorlardan biri."

"Seninle ilgilenen doktor benim, kar yağışı nedeniyle eve gidemediğim için de hâlâ benim, o kadınla konuşan da sadece bendim... Peki bu kadın tanıdığın biri mi?"

"Hayır, zaten duyunca şaşırmıştım. Bu şehirde tanıdığım kişilerin sayısı çok az."

"Biraz daha dinlenmeye ihtiyacın var, daha sonra görüşürüz."

Ulaş başını salladı, gözlerini kapatıp kendini tekrar yarı uyur haline bıraktı, çok halsizdi.

Siyah çarşafli kadın ıssız sokağa hızla daldı, vakit öğle sonrası. İki penceresi ahşap kanatlarla sımsıkı kapalı evin köhne kapısına eliyle üç kere vurdu, bekledi. Biraz sonra kapı aralandı, yemenili kumral bir kız aradan başını uzattı, on üç yaşlarında. Sorduğu soruya aldığı cevaptan sonra kapıyı açıp kadını içeri aldı ve küçük bir odada tek başına oturttu. Çarşafli kadın beklerken gergindi, sürekli odaya açılan ikinci kapıya bakıyordu. Bir zaman sonra küçük kız bir tepside cezve kahvesi getirdi. Çarşafli kadın teşekkür edip fincanı aldı, peçesini aralayıp kahvenin üzerine üfleyleyip durdu ara ara, ardından hızlı yudumlarla içip bitirdi. Emin olmak için dibine dikkatle baktıktan sonra fincanı çevirip tabağına kapattı. Sakinleşmişti, ama yine de arada bir eli kapalı fincana uzanıyordu, soğudu mu diye. Bir yandan da odayı inceliyordu. Odada üzerinde oturduğu oymalı eski koltuk ve bir sehpadan başka bir eşya yoktu. Bir de duvarda asılı siyah zemin üzerinde yal-

dız rengiyle işlenmiş Arap alfabesi bir yazı. Arap alfabesi bilmediğinden orada ne yazdığını anlamadı.

Sonunda beklentinin kapısı açıldı, yemenili kız ciddi bir yüzle içeri gelmesini işaret etti. Kasvetli eşyalarla tıktık dolu, loş bir oda, kırmızı kadife koltuğa gömülmüş, özellikle dağınık görüntüsü verilmiş dalgalı beyaz saçlı, cildi kırışık, yüzünün derindeki gözleri garip bakan bir kadın. Çarşafli kadına karşısındaki koltuğu işaret etti. Çarşafli kadın yavaşça peçesini kaldırıncaya ardındaki yüz görüldü. Aliye'nin çehresi. Falcı kadın kahve fincanını eline alıp içini incelemeye başladı.

"Adının baş harfi 'a'."

Aliye başını salladı.

"Hayatın iniş çıkışlarla geçmiş."

Aliye ifadesiz baktı, kadın devam etti.

"İstediğini bulduğun an onu elinden kaçırmışsın, kaderin bu senin."

Aliye'nin yüzü gerildi.

"Geçmiş biliyorum, buraya geleceği öğrenmeye geldim."

Falcı kadın düşünceli bir yüzle başını salladı.

"Lakin mazin atının de yolunu çizmiş."

Aliye sabırsızlanmaya başlamıştı, sesini yükseltti.

"Gelecek diyorum sana, buraya geleceği öğrenmeye geldim."

O anda aslında bir aynanın karşısında olduğunu fark etti. Aynadaki falcının yüzü şimdi kendi yüzü. Donuk bir yüzle gözlerine bakan yansıması bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu.

"O mevzuda söyleyecek lafım yok."

Fincanı işaret etti.

"Geleceğin önü kapalı görünüyor, bazen öyle çıkar işte."

Aynadaki yansıması bir an kaybolup yeniden belirdi, şimdi elinde bir kâse.

"Bu kâsedekini içersen belki açılır, karar sana ait."

"İçindeki nedir?"

"Şeytanın iksiri."

Karşılık alamayınca sordu.

"Onu istiyor musun?"

Aliye başını sallayınca aynadaki kâse kendi önünde beliriverdi. Önce ellerini kâseye doğru uzattı, sonra çekti. Başı dönmeye başlamıştı, sonradan iksiri içip içmediğini hatırlayamadı.

Geçen yüzyılın ellili almışlı yıllarında üniversitenin Laleli'deki binasında bulunan öğrenci kantini Edebiyat Fakültesi Kantini diye anılırdı. Aslı pek öyle olmasa da üniversitenin en güzel kızlarının müdavimi olduğu yer olarak bilinir, erkek öğrencilerin bir bölümü için avlanma mekânı olarak görülürdü. Ya da bazen av olma mekânı. Aslında çok azı için bu böyleydi demek daha doğru, çünkü çoğu öğrencide bu efsaneleşmiş mekâna adım atacak yürek yoktu. Bir şeyler var ama herkes için değil misali. Çok sonrakı yıllarda avcılarının ve avların iptila yaratan mekânı haline gelecek olan barların ilkörneği. O zamanki adı İngiliz Filolojisi olan bölüme girdiği yıl Aliye kantinin yakınından bile geçememişti. Siyah düz saçlarını, kemikli yüzünü, çukura kaçmış gözlerini aynada incelediğinde kendinden nefret ediyordu. Kime çekmişti ki? Annesi güzelliğiyle ün salmıştı, ergenliğinin ilk yıllarında kendini onunla kıyasladığında sessiz gözyaşlarına boğulurdu. Pahalı elbiseler giyip ailesiyle sık gittiği Moda Deniz Kulübü'nde tek bir erkeğin ilgisini çekememişti. Öfkesinin tutsağıydı Aliye, sevgisizliğin öfkesi. Annesinin onu kendi görkemine yakıştıramadığını seziyordu için için, babası ise Aliye'den sekiz yaş büyük oğluna tutkundurdu. Öfkesinin ve isyanının üzerine sürekli örtü çekme çabası onu silik ve kasvetli bir genç kıza dönüştürmüştü giderek.

Üniversiteye başladığı günlerde Edebiyat Fakültesi Kantini'nin hafifmeşrep kızların erkek aramaya gittiği bir yer olduğuna kendini inandırmaya çalışmış, önünden bile geçememişti. Nisanın ilk haftasında bir öğle vakti koridorda onu gördüğü güne dek. Bol gri pardösüsü, bordo rengi kaşkolu, alnına düşen perçemi, koyu ela gözleriyle karşıdan geldi, Aliye'yi fark etmeden yoluna devam etti. Yanından geçerken Aliye'nin başını döndürerek. Aliye önce etrafa bakındı, kimsenin kendisinden yana bakmadığından emin

olduktan sonra yön değiştirip genç adamı izlemeye başladı. Genç kantine girince hiç tereddüt etmeden ardından o da girdi. Çocuk kızlı erkekli bir gruba katılınca Aliye bulabildiği tek iskemleye oturdu, tedirgin ve öfkeli. Ismarladığı ayı içerken gözünü ocuk-tan hiç ayırmadı. Etraftan fark eden olmuş mudur bilinmez, ama çocuğun kendisi onu fark etmedi, arkadaşlarıyla koyu bir sohbete dalıp gitmişti. Aliye bir süre sonra oradan ayrıldı, buruk, ama o günden sonra da kantinin sadık müdavimi olmak üzere. Aliye kantinde kimseye dostluk kuramadı, tek başına gittiği için çoğu zaman bir grubun masasının kenarına ilişiyor, yakınlık gösterenlerle ilişki kurmayı beceremiyordu. Ne kantinde ne de başka bir yerde yakın bir kız arkadaşı olmuştu, kızları aptal ve sıkıcı buluyordu, erkekler onun varlığını fark etmez gibiydiler. Sonunda, gözünü ayırmadığı gençle ilgili bilgiler edinmeyi başarabildi. Adı Cahit'ti, İktisat Fakóltesi'nde okuyordu, İzmirli'ydi, ama Cahit bir gün olsun ondan yana bakmadı, varlığını fark etmedi. Aradan bir yaz geçti, Cahit her bir hücreğine işlemişti artık, ama okul kapalıydı, Aliye kıvranıyordu.

Aliye Cahit'i kasımın ilk pazartesi günü öğle sonrası görebildi. O gün kantine üç kere bakmış, yine görememişti. Koridorda dalgın yürürken birden onun karşıdan geldiğini gördü ve doğruca ona doğru yürüyüp karşısına geçti.

"Merhaba."

Cahit anlamaz gözlerle baktı.

"Adım Aliye, benimle çay içer misiniz?"

Cahit kızın deli bakan gözlerini fark edip ürktü.

"Kusura bakmayın ama başka birine sözüm var, beni bekliyor."

Sesi titrekti, Aliye bunu fark edince bastırdı.

"Bugün olması şart değil, yarın da olabilir."

"şey... Yarın biraz zor, sınavım var, hem sizi tanımıyorum."

"Tanışmış oluruz."

O anda Cahit sinirlendi.

"Hayır bu mümkün değil." ,

Aliye etrafa bir bakındı, kimseler yoktu, aniden Cahit'in dudaklarına uzanıp saldırgan bir öpücük kondurdu. Neye uğradığını anlayamayan Cahit koşar adım oradan uzaklaştı. Aliye'yi en çok çıldırtan Cahit'in öpülen dudaklarını pardösüsünün yeniyle silmesi olmuştu, bir daha kantinden içeri adımını atmadı. Cahit aynı yılın aralık ayında bir deniz kazasında hayata veda etti.

İnternette kısa bir araştırma Memo'nun Ferit Pak'ın kim olduğunu öğrenmesine yetti. Başarılı biri, Azra'dan iki yaş büyük, görünür dünyası Azra'ninkinden farklı, ama kendisi nasıl bir insan? Özel hayatıyla ilgili hiçbir bilgi yok. Azra ile arasında nasıl bir bağ olabilir? Dün gecedен bu yana olanları gözden geçirirken Azra'yla ilk karşılaştığı ânı hatırladı. Bir asansörde yalnızca ikisi, kendisiyle göz teması yapmadan boşluğa bakan bir kadın. Azra Okçu'nun fotoğraflarını görmüş ya da televizyonda izlemiş olduğu halde yüzü bildik gelen bu genç kadını nereden hatırladığını çıkaramamıştı. Kadının da onu tanımadığı belliydi. Asansörden aynı katta indiler, kadın önde Memo ardında koridorda aynı yöne yürüdüler ve kendilerini aynı ofisin kapısında buldular. Azra kaçamak bir bakışla gülümsedi, güzel gülümsüyor diye düşündü ve o anda onun kim olduğunu fark edebildi. Aynı kişiyle randevuları vardı, Azra zamanında gelmişti, Memo her zamanki gibi geç. Azra içerideyken Memo sekreter odasında sırasını bekledi. Azra çıktığında Memo'ya belli belirsiz bir kader ortaklığı gülümsemesi gönderip uzaklaştı. Memo da ona. Aynı akşam yaşlı bir gazeteci kadının verdiği yemek davetinde tekrar karşılaşınca yazılana direnmediler. Direnmediler de şimdi ne oldu? Pencereden bahçede yumuşayan karı gagasıyla eşeleyerek yiyecek bir şeyler arayan kuşa bakarken terk edilmiş olma acısı içini sarıverdi yeniden. Derinini oyan bir acı, Azra ona dönse de dinmeyecekmiş gibi bir acı. Bir yanda da onun aniden hayatından çıkıvermesinin yaşattığı beklenmedik bir özgürlük duygusu. Kuş birden havalandı ve gözden kayboldu.

Demir anahtarı çevirip kapıyı itti, ev soğumuştı, dün geceki elektrik kesintisinden olmalı diye düşündü. Zaman zaman yaptığı gibi elindeki torbayı koltuğa bırakıp üzerindeki çıkarmadan salonun terasa bakan büyük penceresine yürüdü, karla kaplı Haliç kıyılarını, Topkapı Sarayı'nı seyretti bir süre.

"Manzaranız çok güzel!"

Demir irkilerek dönüp baktı, salonun arka tarafında bir genç adam gülümseyerek kendisine bakıyordu, otuzlu yaşlarında olmalı.

"Kimsiniz? Burada ne işiniz var? İçeri nasıl girdiniz?"

Adamın yüzü ciddileşti.

"Adım Ferit... Ferit Pak."

Demir'in yüzünden bir şaşkınlık dalgası geçti bir an.

"Siz... Siz gerçekten o musunuz?"

Adam başını salladı.

"Kendimi bu şekilde tanıtmak istemezdim, ama buraya nasıl girdiğimi hemen açıklayabilirim."

"Açıklamanız gerekmiyor, ikinci anahtarın kimde olduğunu biliyorum."

Demir, karşısındaki insanda adlandıramadığı bir tuhaflık olduğunu düşündüğü sırada bir miyavlama duyuldu, tekir bir kedi gelip Demir'in bacaklarına sürtünmeye başladı. Demir telaşlandı.

"Bir dakikanızı rica edeceğim. Ona yemek vermem gerek. Dün gece evde değildim, çok aç olmalı."

"Evde olmadığınızı biliyorum, benim peşimdeydiniz. Biliyor musunuz? Oraya gitmiş olsaydım neler olacağını merak etmedim değil."

Demir güldü.

"Demek sizin peşinizde olanları atlatmakla meşguldük, hemen geliyorum."

Kedisi peşinde mutfığa yöneldi ardından. Döndüğünde salon boştu, evin diğer odalarını dolaştı, kimse yoktu. Kapıyı açtı, dışarıda ve merdivenin görünür kısmında kimse yoktu, ne de duyulan ayak sesleri. Bir anduraksadıktan sonra hızla sokağı gören pence-

reye gitti. Gri renkli bir araba park ettiği yerden çıkmaktaydı, binaya girerken o arabayı fark etmişti. Sokakta üzeri karla kaplı olmayan tek araba. Kar yağışı durduktan sonra gelmiş olmalıydı, şimdi gidiyordu. Telefonunu çıkarıp tuşlara bastı.

"Ben Demir!"

"Sağol iyiyim, evin anahtarı hâlâ sende, değil mi?"

"Hayır, hayır bir şey yok, sadece sormak istedim."

"Görüşürüz, hoşça kal!"

Gelen kişinin Ferit Pak olmadığı kesindi, zaten öyle biri neden gizlice onun evine gelecekti ki? Adamlarla konuşurken bunu sezer gibi olmuştu, ama şaşkınlıktan ona inanmayı yeğlemişti. Kedi gelip sürtünmeseydi neler olabileceğini düşünmeye çalıştı, hiçbir tahminde bulunamadı. Kendisini küçük düşürülmüş hissetti, belki de amaçlarından biri buydu. Karnı doyduktan sonra salona gelen kedisini eğilip okşadı bir süre. Torbasını alıp yatak odasına gitmek üzereyken koltuğun üzerinde katlanmış beyaz bir kâğıt fark etti. Kâğıdı açıp içindeki notu okudu: "Boyundan büyük işlere kalkışırsan bedelini ödersin."

Kapıyı orta yaşlı bir kadın açtığında gülümsedi.

"Sizi tekrar görmek ne kadar hoş Azra Hanım."

"Ben de sizleri özlemiştim ama işlerim çoktu, biliyorsunuz."

Kadın başını salladı.

"Bilmez olur muyum."

"Geç kalmadım umarım."

"Hayır, hava muhalefeti nedeniyle gecikenler oldu, ancak başlamak üzereydik, buyrun."

Birlikte tavanında büyük bir kristal avize bulunan geniş bir salona girdiler. Duvarları ve tavanı Osmanlı motifleriyle bezenmiş etkileyici bir alan. Yaklaşık kırk kişilik bir kalabalık salonun penceresiz bölümünde yere oturmuş, bekleme halindeler. Birkaçı dönüp Azra'ya bir bakıp başlarını tekrar çevirdiler. Kalabalığın karşısında siyah cüppeli, beyaz saçlı ve sakallı bir adam tek başına yerde oturuyordu, Azra'nın gelişinin farkında değilmiş gibi

davrandı ya da fark etmedi. Hemen ardından salonun sağ yanındaki genç çalgıcı elindeki bendire ritmik dokunuşlarına başladı. Yaşlı adamın bir el işaretiyle kalabalık alçak bir ses tonuyla melodik bir ezgi söylemeye başladı, sözleri bilinen hiçbir dilde olmayan bir tür dua gibi. Yakarıştan çok şükran ifade eden dingin bir tonda. Çeyrek saatten az süren dua sona erince yaşlı adam hayatın anlamı üzerine kısa bir şeyler anlattı, ardından kendisine yöneltilen sorularla başlayan bir sohbete geçildi. Yaşlı adamın konuşmasında olduğu gibi sohbetin içeriğinde de dinsel motifler yoktu. Üstelik konuşulanlar tektanrılı öğretilere biraz ters düşer gibiydi. Toplumun her kesiminden insanlar görmek mümkündü, kadın sayısı erkeklerden biraz fazlaydı, sadece ikisinde saçlarının tümünü kapatmayan geleneksel başörtüsü vardı.

Konuşmalardan siyah cüppeli adamın siyasi konulara girilmesinden hoşlanmadığı belliydi. Böyle meselelere orada tartışılarak bir katkıda bulunulamayacağı görüşünü savunuyor, "Gelişim Grubu" denilen bu topluluğun bir sivil toplum örgütü olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Dünyanın ve ülkenin siyasi olaylarının mimarlarından egemen güçler diye söz ediliyordu. Adamın konuşması sona erdikten sonra sıra sorulara gelmişti, ama Azra onları dinleyemez haldeydi. Terk ettiği evi ve evliliğiyle ilgili düşünceler zihnini rahat bırakmıyordu.

Kapıyı açan kadın yanında genç bir kızla görüldüğünde Azra tekrar salonda yaşananlara döndü. Ellerindeki büyük tabakların içinde geniş parçalar halinde kesilmiş tepsi böreği vardı. Bu tartışmaların sona erdiğinin işaretiydi, katılımcılar şimdi kendi aralarında daha sıradan sohbetlere geçebilirlerdi. Salonun kenarındaki beyaz işlemeli örtülü masanın üzerinde büyük bir semaver ve çay bardakları vardı. Börek servisi devam ederken grup üyeleri sakin bir tavırla gidip çaylarını alıyorlardı. Burası Mehveş Hanım'ın Boğaz'daki yalıydı, yalının büyük salonunu haftada iki gün Gelişim Grubu'nun toplantılarına açıyordu. Mavimsi gümüş rengine boyalı saçları ve delici bakan yeşil gözleriyle her an dindik duran Mehveş Hanım'ın yaşını kestirmek gerçekten zordu, altmışını geç-

miş olabilir. Grup toplantıları herkese açık değildi, mevcut üyelerin tavsiyeleri ve bazı araştırmalardan sonra üye kabul ediliyordu. Sayı sınırlanmıştı, ayrılan üye oldukça yenisi alınıyordu. Şu anda siyah cüppesini çıkarını, kalabalığın içinde gülerek sohbet eden Mecit Akarsu emekli bir felsefe hocasıydı. İddialı bir adam olmadığı izlenimini vermeye çalışan Mecit Bey toplantıları daha çok bir forum atmosferinde sürdürüyor, bunun için ücret talep etmiyordu. Eski topraktı Mecit Akarsu. İnsanların aidiyet duygusu yoksunluğuyla kıvrandığı bir şehirde o da kendine böyle bir yer edinmeye çalışıyordu.

Azra etrafındakilerle sıradan bir sohbe girmişti, konuşurken birden orada daha önce hiç görmediği bir kadının kendisine baktığını fark etti. Kadın bir an belli belirsiz gülümsedi ve ardından bakışlarını başka yöne çevirdi. Çok çekici bir kadındı, bakışları pek çok hikâye anlatan. Onu bir yerlerden tanıyor olduğunu düşünmüştü, ama hafızası bu konuda ipucu vermedi, ona öyle gelmiş olabilir. Azra bugün kendini oradaki insanlara uzak hissettiğinden bir an önce ayrılmak istedi. Mehveş Hanım'a veda edip kapıya doğru yöneldiğinde daha önce bir ara aralarında göz teması olan vahşi dişi bakışlı kadın ifadesiz bir yüzle yaklaştı ve eline bir kart tutuşturup uzaklaştı. Azra şaşkın arkasından baktı, sonra kartın üzerindeki yazıyı okudu. "Paylaşmak istediğin şeyler olursa arayabilirsin." Kartın diğer yüzünü çevirdi, bir telefon numarası ve soyadı olmayan bir isim: Azize.

Gambi'nin evi, daha doğrusu kulübesi, herkesin el vermesiyle birkaç saat içinde bitiverdi. Pratik zekâları ve becerileri şaşırtıcıydı. Hasan onları izlerken Kurtulmuş'un bazı diğer sakinleriyle karşılaşma imkânını bulmuştu. Bazılarının üst başları biraz hırpani de olsa hepsinin gözlerinde pırıltı vardı, kulübeyi yaparken erimeye başlayan kar sularına bamp çıkmalarına aldırmadan olayı eğlence haline getirmişlerdi. Bu insanlar kulübeyi inşa ederken bir iş yapmıyor gibiydiler, onlar bir işi birlikte yapıyor olmanın keyfini yaşıyorlardı. Hasan kendi çalışma sistemini hatırladı, buruk.

Zaman zaman kadınlar ellerinde çay tepsileri ile gelip servis yaptılar, taze kurabiye dağıttılar. Hasan çalışanlardan biri olmadığı için kendisine de ikram edilen kurabiyelerden almak istememiş, ama Kurtulmuş'un başkadını olduğu anlaşılan Şaduman Hanım'a fazla direnememişti. Kurabiyeler çok lezzetliydi ve sıcak, çocukken babaannesinin yaptıklarını çağrıştıran farklı bir tat. Sonra onu çok özlediğini fark etmişti, ardından ona kavuşmasına az kaldığını hatırlayarak. Öbür dünyaya inanmazdı gerçi, ama kavuşma umudu olmayan ayrılıklara kimse katlanamazdı ki. Kulübeyi inşa edenlerin aralarındaki bazı şakalaşmaların anlamını kavrayamamıştı, ama yaşanan keyfin havası ona da sirayet etmişti, zaman zaman onlardan biri olmaya özlem duyarak.

Sonra Hasan'a şaşırtıcı gelen bir şey oldu. Uzakta, Kurtulmuş'un girişinde siyah bir araba görüldü. Hâlâ Gambi'nin kulübesinin etrafında olan grup durumu fark edince yaklaşan arabaya doğru yürümeye başladı, telaşsızdılar. Kalabalık ve araba Hasan'ın önünde oturduğu yerden biraz ötede buluştular. Arabadan otuzlarının başlarında medeni görünümlü bir genç adam indi, herkesin elini sıktı. Gelen adam kesinlikle buraya ait değildi, ama beklenmekte olduğu da belli. Hep birlikte arabanın bagajından elektronik bir cihaz indirdiler, Gambi'nin kulübesi yapılırken Kurtulmuş'un tek bilgisayar kullanıcısı olduğunu öğrendiği on sekiz yaşındaki Akın ile gelen adam bu aygıtla ilgili bir şeyler konuştular. Ardından Akın aygıtı alıp yollardan birinde kayboldu. Hasan, Kurtulmuş'la ilgili başka şaşırtıcı şeyler öğrenmişti. Altı ay önce aralarında para toplayıp bir bilgisayar almışlardı. Yakın zamanlara kadar Sultanahmet'te bir otelde çalışmış olan Akın orada kendine yetecek kadar İngilizce öğrenmiş ve bilgisayar kullanımına yatkınlık kazanmıştı. Bir grup Kurtulmuşlu'ya bilgisayar öğretiyordu, bunlardan ikisi kadındı. Bu arada kimsenin camiye gitmediğini öğrenmişti, yakında cami olmadığı için değil, Alevi de değillerdi. Çalışmalar sırasında Murteza bir ara yorulup mola verdiğiğinde bugüne kadar Kurtulmuş'ta dört kişinin öldüğünü, onları yakındaki bir araziye gömdüklerini, dini tören yapmadıklarını anlatmıştı, ama

akşam helva dağıtılmıştı. Kendi değerleri olan, hiçbir yer? benze-meyen bir yerdi burası. Kalabalık hâlâ arabanın etrafında sohbet ediyordu. Konuşmaları dinlemeye çalışmıyordu, ama yaşça bü-yük olanlar da dahil genç adama "Ferit Bey" diye hitap ettiklerini duyabilmişti. Sonra sırtının alt yanına saplanan keskin bir ağrıya iki büklüm oldu, sonrasını hatırlayamıyor.

Bakışları donuk, düğmeleri kapatılmamış siyah mantosu bir omuzundan kaymış, çantasına sımsıkı sarılmış, eriyen kar suları-na bata çıka yürüyor Aliye. Karşıdan gelen bir adam kadında bir tuhaflik olduğunu sezer gibi oldu, yakınlaştığında ona biraz dik-katle bakmak istedi ve o anda olan oldu. Aliye çığlık çığlığa bağ-larak adama çantasıyla vurmaya başladı.

"Seni onlar gönderdiler biliyorum... İsimlerini söyle bana!.. İtiraf et, yoksa canından olursun."

Neye uğradığını anlayamayan adam önce onu sakinleştirecek birkaç söz edecek oldu, ama İngilizce. Başına okkalı bir darbe yi-yip sendeleyince kar sularında düşe kalka kaçmaya başladı, Aliye de peşinden. Adam aralarındaki mesafeyi açmaya başladığında Aliye çantasından çıkardığı tabancayı ona doğrultup ateşledi. Si-lah sesinin ıssız sokakta yankılanmasıyla birlikte adam anında ye-re yığıldı ve düştüğü yerde kırmızı bir renk yavaşça kar sularına karışıp şeritler halinde akınaya başladı. Silahını çantasına yerleş-tiren Aliye başını çevirip yoluna devam etti. Birkaç adım attıktan sonra etrafı kar sularıyla çevrili bir yükseltide çaresizce miyavla-yan siyah beyaz renkli kedi yavrusunu fark etti. Eğilip kediyi al-dı, göğsüne yaslayıp okşayarak yoluna devam etti.

Isı hızla yükselmişti, yirmili derecelere ulaşarak. Doğa olaylarında böylesi zikzaklar alışılmış hale gelmişti artık. Hava güneşli ve sakindi. Beşiktaş'a giden motor yolcuları için artık tehlike yok gibiydi, ama ayağı toprağa basanlar için henüz fark edemedikleri bir tehdit hızla yaklaşıyordu. Yoğun kar yağışı sonucu oluşan beyaz kristal tepelikler beklenmedik bir hızla eriyerek şehrin alçak alanlarına doğru akınaya başlamıştı, bir saatten az bir sürede su baskınlarına, hatta yer yer sellere dönüşmek üzere. Demir küçük arabasının direksiyonunda Beykoz sırtlarına tırmanmaya çalışıyor. Etraf erimekte olan karların suyuyla ıslak, yolda başka tek bir araç yok. Tepelerin ardındaki bir yere ulaşması gerek, Karşı Hareket'in bir fraksiyonu orada toplanacak. Ülkeyi köşeye sıkıştırmaya çalışan Amerikalılara ve İsraillilere karşı yapılacak eylemler tartışılacak. Bu konuda oldukça başarılılar, özellikle de bazı safdil Amerikalı istihbaratçılara yanlış bilgi sızdırarak kafalarını karıştırma konusunda. Ülkede Amerikalıların yandaşı olmaktan çıkar sağlayan her kesimden güçler olmasına karşı en iyi yöntemlerden biriydi bu, onların yandaşları gibi davranarak hareketlerini etkisiz kılmaya çalışmak.

Demir artan su birikintileriyle dolmaya başlayan ıssız dağ yolunda giderek daha çok zorlanarak yol almaya çalışıyordu. Araba iki tepenin arasındaki çukur bir düzlükteydi. Karşısındaki tepeyi

aşmaya hazırlanırken sular aşağıya doğru hızla inmeye başlamıştı. Geri dönüp daha önce aştığı tepeye yönelmek istedi, fakat su o yönden de geliyor, hatta yüksek yerlerin tümünden gözle görülebilir bir şekilde aşağılara iniyordu. Kısa bir tereddütten sonra yoluna devam etmeye ve karşı tepeye çıkmayı denemeye karar verdi, gaza bastı, ancak yükselmekte olan su arabanın hızını kesiyordu. Bir süre sonra yolun sol tarafında, beyaz saçlı, üzerinde pembe çiçekli ince bir gecelik olan yaşlı bir kadın görüldü. Sabit gözlerle ileriye doğru bakıyordu, hareketsiz. Demir onun bir ölü olduğundan emindi. Dehşetle ona bakarken birden artık yolun görünmez olduğunu fark etti, sular tekerleklerin üst hizasına kadar çıkmış olmalı diye düşündü. Araba artık geriye doğru kaymaya başlamıştı yavaşça. Uzaklarda başka ölüler de görünüyordu, çoğu yaşlıydı, arada bir dünyalarından zamansız ayrılmış çocuklar ve gençler de seçilebiliyordu. Yükselen suların üzerinde duruyor gibiydiler. İnanamaz bir halde onlara bakarken birden direksiyonun hâkimiyetini kaybetmekte olduğunu fark etti, araba sağa sola yalpalıyordu, sonunda dans eder gibi sallanarak sürüklenmeye başladı. Paniğe kapılmamalıyım diyordu kendine sürekli, ama artık dışarıya çıkma zamanının geldiğine karar verdiğinde kapının açılmadığını gördü. Suyun seviyesi daha da yukarıya ulaşmadan pencereden çıkmalıydı. O sırada araba hızla bir ağaca çarptı, Demir de başını direksiyona. Alnından kan sızıyordu. Can havliyle arabanın penceresini indirdi ve dışarıya sıyrılıp kendini suya bıraktı.

Memo Beyoğlu'nun arka sokalarında zihni dağınık bir halde dolaşiyor, oralara nasıl geldiğini pek de net hatırlayamadan. İçindeki katlanılmaz boşluğu nasıl gidereceğini bilemez halde, biraz önce bir lokantaya girip dört ayrı çeşit yemek yemiş, ardından bir büfeden büyük boy bir pideyi midesine indirmişti. Yine de açtı, neye aç olduğunu bilemeden. Açık bir pencereden bir travesti sarktı.

"Hey Mister come!"

Memo bir an ona baktı, sonra başını çevirip adımlarını hızlandırdı, travesti hâlâ arkasından sesleniyordu.

"I love you Mister!"

Ona doğru baktığında arkasında başka travestilerin de olduğunu görmüştü. Orada bir dünya olduğunu hissetti, kendi tarzlarında ve değerlerinde dayanışma temelli bir dünya, ya kendisinin? Hızla İstiklal Caddesi'ne yürüyüp bir muhallebiciye girdi, kaymaklı ekmek kadayıfı ısmarladı. Kadayıfı bitirmesi birkaç dakika almıştı, bakındı. Yan masada bir kadının yediği kazandibine de göz koymuşken garsonun kendisine kaçamak baktığını fark etti, merakla. Kadayıfı saldırırcasına yerken de kendisine bakmıştı, kazandibinden vazgeçti, hesabı ödeyip kendini dışarıya attı. Sürekli kadınlara bakıyordu, ama hayır. Hiçbiri açlığını gideremezdi, ikinci sınıftılar. Sonra üzerine yönelmiş bir çift gözü hissedip döndü. Yine o genç adam. Onu daha önce de görmüştü, bu defa izlendiğinden emin oldu, ama kafasını ona takacak halde değildi. Çiçek Pasajı'na girdi, ömründe ilk kez. Rakı ısmarladı, aslında rakıyı küçümser kendini bir şarap uzmanı sayardı. Cilalarından kurtulmak istiyordu aslında, aradığı şey süfli yaşantılarda kendini yitirmektir. İkinci sınıf değil, gerçekten dibe vurmuş yaşantılar, ama henüz bunun adını koymaktan uzak gibiydi. Double rakıyı hızlı içmişti, kendini bir hoş hissetti. Kalktı, caddedeki kalabalığa karıştı, başı dönüyordu, midesi bulanıyordu. Birden yanında onu gördü, kendisini izleyip duran genç adamı.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Memo önce boş gözlerle ona baktı, sonra aniden adamın göğsünden aşağı gürültülü bir öğürmeyle kusuverdi. Adamın gözlerine öfke ile çaresizlik karışımı bir ifade geldi. Amacı her ne idi ise sonuç o anda fiyaskoydu, şaşkındı, montunun, pantolonunun, ayakkabılarının üzerindeki koku katlanılmazdı. Etraftaki insanlar durmuş merakla onlara bakıyorlardı, adam aniden koşarak uzaklaştı, Memo yoluna devam etti. Galatasaray'a geldiğinde bir taksiye binip rakı pelteği diliyle talimatını verdi.

"Dolapdere'ye."

Ulaş gözlerini açtığında hastane penceresinden güneşli bir gökyüzü görünce bir an zaman ve mekân karışıklığı yaşadı. Sonra, bir akşam önce karanlık sularla boğuşmuş olduğunu hatırladı ürpererek ve gökyüzüne bakıp gülümsedi, yaşıyor olmak, gün ışığına bakmak hiç bu kadar güzel olmamıştı sanki. Bir süre sonra kahvaltı tepsisi getiren hastane görevlisine teşekkür ederken ona gülümsedi, adam da ona.

"Güçlenesin diye sana okkalı bir kahvaltı gönderdiler, yumurta bile var."

Gece doktor ve hemşirelerin kendisiyle ne kadar içten ilgilediklerini hatırladı, içi ısındı. Kahvaltı tepsisindekilere bakarken zihni Angelo Bey'in evinde yaptığı kahvaltıya gitti. Orada yediği her bir şeyi ayrıntılarıyla, tatlarıyla hatırlıyordu, ama doktoru ona kazadan kurtarıldığından beri hastaneden hiç ayrılmadığını söylemişti. Bu nasıl olabilirdi ki? Gerçek hangisiydi? Kendisinin, yaşadıklarının, dünyanın aslında bir yanılsama olduğunu düşündüğü olmuştu zaman zaman, neden böyle düşündüğünü anlayamadan. Bazı olayları, ona öyle geliyormuş, aslı ya da gerçeği farklıymış gibi yaşadığı olmuştu. Angelo Bey'in pencerede mum ışığındaki titrek görüntüsünü düşünürken doktor ve hemşire göründü, onlarla karşılıklı gülümsediler. Ona laboratuvar sonuçlarının çok iyi olduğu söylendi, yapılan fiziki muayeneden sonra da ılık bir duş yapabileceği. Hemşire ve yardımcısının dün gece yaptığı temizliğe rağmen üzerinde hâlâ deniz suyu olmalıydı, Ulaş bu temizliği hatırlamıyor. Doktora hastaneden ne zaman çıkabileceğini sordu, karşılık olumlu bir baş sallama şeklinde geldi önce, ardından gelen soruyla.

"Kendine bakabilecek misin? Barla sorarsan bir gece daha kalıp dinlenseydin derim."

Ulaş rica edercesine gülümsedi, sıcak. Doktor ve hemşire de ona, izin çıkmıştı, öğle yemeğinden sonra ve doğrudan evine gitme sözü şartıyla. Çıkış işlemleriyle ilgilenilecekti, Ulaş bu sözden bir şey anlamadı, sormadı da o anda. Onlara teşekkür etti, sonra da sabırsız doğası ona ayrılana dek dakikaları saydırdı. An geldi-

ğinde kahvaltısını ve öğle yemeğini getiren adam elinde küçük bir seyahat çantasıyla göründü ve ona çantanın kilit anahtarını uzattı.

"Bunlar seninmiş. Şu kâğıdı da imzalayıver."

Ulaş hayretle çantaya baktı, bu Angelo'nun evine gitmeden önce ona verilen çantaydı. Bir an bocaladıktan sonra adama karşılık verdi.

"Evet o benim, teşekkür ederim."

Elindeki anahtarla çantayı açtı, kıyafetler ve zarfın içindeki para oradaydı. Gülümsedi, öyleyse Angelo Bey de gerçektir, ama kıyafetler neden kullanılmamış haldeydi? Aklına takılan "Çıkış işlemlerine ilgilenecek" sözü de şimdi anlam kazanmıştı. Kâğıdı imzalarken adamın söylediklerinden, birinin gerçekten gelip kendisiyle ilgilenmiş olduğu belliydi. Kim olabilirdi ki bu kadın? Bazı şeyleri zamana bırakmak en iyisi diye düşündü ardından, şimdi temiz havayla kucaklaşıp güneşle yıkanma zamanı.

Su, her yerde su.

Azra bileklerine kadar yükselen sulara aldırılmamaya çalışarak yürüyor, yalıdan ayrıldığında bindiği taksi suyun fazla yükseldiği bir alanda stop etmiş, tekrar çalıştırılmamıştı. Mantosunun kürklü yakasını kaldırmış Beşiktaş'tan Dolmabahçe'ye doğru yürüyordu çınarlı caddede, arada bir taksi daha bulma umuduyla etrafına bakınarak. Dolmabahçe'ye yaklaştığında yükseklerden inip denize doğru akan suyun hızı artınca yürümekte zorlanmaya başlamıştı, ıslanan ayakları çok üşüyordu. Taksiden indiğinde kapalı bir mekâna sığınmamakla iyi etmemişti. Bir an geri dönmeyi düşündü, ama dönüp baktığında bunun artık mümkün olamayacağını anladı. Kaldırımında kimseler yoktu, ayakları su içinde yürümeye çalışan Balatlı Asiya şu haliyle Azra Okçu'yla ilgili bir magazin haberi sadece. Şöhretin acımasız gücünün gerçek insanı nasıl silebildiğini sezdiği anlar olduysa da geçmişte, o karşı konulamaz güce teslim etmişti kendini. Zamanın yitirildiği mekânın seçilemez olduğu bir anda bir ses duyar gibi oldu.

"Azra Abla."

Yanı başında esmer küçük bir kız vardı, ayakları çıplak. Üzerinde buruşuk bir entariden başka bir şey yoktu, nasıl oluyor da üşümüyor diye düşündü Azra. Sonra yerlerin kuru olduğunu fark etti, kendi ayakları da artık ıslak değildi. Küçük kız elini ona uzattı.

"Benimle gel, seni oraya götüreyim."

Eski ve harap ama yaşanmışlık kokan, birbirine hiç uymayan renklerin sıradışı bir uyum yarattığı sokaklardan geçtiler. Hava karmaya başladığında kırık dökük evlerin arasında genişçe bir alana geldiler. Meydanın tepesine çok sayıda ampul asılmıştı. Uzakta bir yerden darbuka sesi geliyordu, etrafta başka ses yoktu. Elini hiç bırakmayan küçük kıza hiçbir şey sormaması gerektiğini seziyordu. Karanlık iyice basmıştı. Kız onu meydanın çevresine yerleştirilmiş iskemlelerden birinin yanına götürdü ve oturmasını işaret etti. Azra meydanın bu kuytu köşesindeki iskemleye ilişti, kız da yanı başında yere oturdu ve o anda bütün ampuller yandı. Meydana bakan evlerin rengârenk duvarlarının zeminin boz rengiyle yarattığı karışıklıkla Azra kendini bir düş dünyasında hissetti o an. Darbuka susmuştu, ama karışık çalgı sesleri geliyordu bir yerden, giderek yaklaşarak. Roman havasıydı bu, insanın içinde bir şeyleri kıpırdatan. Meydan aniden doluverdi. Kadınlar, erkekler, çocuklar, çalgıcılar. Pencereerde insanlar belirdi, bazıları evlerin damına çıkmış aşağıyı seyrediyordu. Birkaç kadın kendilerini ortaya atıp oynamaya başladı. Azra küçük kıza eğilip alçak bir sesle sordu.

"Biz neredeyiz?"

"Sulukule'de."

Azra'nın kafası karıştı bir an. Sulukule'nin renkleri hayli zaman önce, bütün itirazlara rağmen yok edilmiş ve yerine farklı bir yerleşim alanı inşa edilmişti, bunu iyi hatırlıyordu. Soran gözlerle küçük kıza bakınca o devam etti.

"Bu gece hem yılbaşı hem de Zümrüt'ün düğünü var bur'da."

"Hangi yıla giriyoruz?"

Küçük kızın yüzünde masum bir şaşkınlık belirdi.

"Bilmiyorum, ama bi gidip sorayım. Hemen dönerim, sen bi yere gitme."

Küçük kıızı beklerken hemen arkasında dizili duran petrol varillerini fark etti. Üzerlerinde GWB Global gibi bir şeyler yazıyordu. Tuhaf diye düşündü, bunların Sulukule'de ne işi vardı. Sonra kız gülümseyerek döndü.

"İki bin yedi dediler."

Azra şaşkınlığını küçük kıza belli etmemeye çalıştı, kafası daha da karıştı.

"Teşekkür ederim."

O anda damat ve gelin görüldü. Gelin siyah bir elbise giymişti, Azra bunun baba evinden ayrılmanın yasını temsil ettiğini duymuştu. Çok güzel bir kızdı Zümrüt, Azra ondan gözünü alamadı bir süre. Derken Azra'ya daha bildik gelen hızlı ezgilerle ortalık aniden coştı, kendisini ortaya atıp kalabalığa katılma isteğini hareketlendirecek kadar. Gerçi buna cesaret edemezdi, ama zaten düğün başladığından beri insanlar sanki o orada değilmiş ya da onu görmüyor gibi davranmışlardı, 2007 yılını yaşayan insanlar zaten onu tanıyamazlardı. Klarnetler, kemanlar, darbukalar coştı. İnsanlar giderek kafayı bulmakta idiler, meydanın neredeyse tümü dans ediyordu.

Uzaktan giderek yaklaşan bir uğultu duyulmaya başlamıştı, ama müziğin sesinden kimse fark etmiyor gibiydi. Sonra uğultu metalik bir kükremeye dönüştü, ortalık aniden tozadumana boğulurken meydanın ana girişinde bir tankın ortadaki kalabalığın üzerine ilerlediği görüldü. İnsanlar çığlık çığlığa kaçışırken, meydana dolan askerler kaçışan kalabalığın üzerine ateş etmeye başladılar. Azra kendini yere attı, belki de en iyisi hareketsiz kalmak, ölü taklidi yapmaktı. Başlangıçta ne olduğunu kavrayamaz halde bakarken tankın üzerinde US Army yazdığını görebilmişti. Yerde sessiz yatarken askerlerden biri çığlıksı bir sesle haykırıyordu İngilizce.

"Hepiniz Tanrı'nın lanetisiniz!"

Evrende yalnızca sizin tanrınız mı var diye isyan etmişti Azra sessizce yattığı yerden. Sonra çığlıklar kesildi, silahlar sustu,

tank ve askerler meydanı terk etti. Çok yakında bir şey yanıyordu. Azra yattığı yerden alevlerin titreşimlerini, sıcakını hissediyor, ama bulunduğu yerden ne olduğunu göremiyordu.

Gürültüler sona erince yavaşça yerden kalkıp doğruldu. Tankın ezdiği cesetlere bakamadı, diğerleri silahla vurularak öldürülmüştü, yarım saat önce darbuka çalan delikanlı can çekişiyordu. Küçük kızı aradı her yerde, yoktu. Kaçmış olduğunu umut etmekle yetinmeliydi, çünkü az sayıda da olsa birilerinin kaçabildiğini fark etmişti. Nasıl kurtulduğunu anlamaya çalışırken baskın sırasında yattığı yerin ardındaki petrol varillerinin götürülmüş olduğunu fark etti. Sonra siyah gelinliği içinde Zümrüt'ün cesedini gördü yerde. Tanrım, bir ceset bu kadar güzel olmalı mıydı? Hakça değildi bu. Sersemlemiş bir halde sendeleyerek meydanın dışına çıktığında zihni iyice bulandı. Burası Sulukule değildi, etrafta büyük binalar, palmiye ağaçları vardı, uzakta kentin çeşitli yerlerinden alevler görünüyor, patlama sesleri duyuluyordu. Yüksek bir bahçe duvarına yaslanıp gökyüzünün karanlığında uçuşan füzelere baktı durdu bir süre. An geldi kendisinin de ölmüş olduğunu, şu anda cehennemde dolaşmakta olduğuna inandı. Sonra tekrar yürümeye başladı, ortasından nehir geçen bir şehirde olduğunu fark edene dek. Alevler nehrin karanlık sularında yanıyordu yer yer. Bazı yerlerde Arap alfabesiyle yazılar olduğunu fark etmişti. Burası bir Arap ülkesi olmalıydı, ama hangisi? Sonra Latin alfabesiyle yazılı bir tabela gördü büyük bir binanın girişinde. "GWB Global Baghdad".

Sonra film birden kesildi, ekranda "on dakika ara" yazısı, patlamış mısır almaya çıkıldı, yıllar önce Irak'ın işgalini anlatan film fena değil gibi, Azra Okçu da iyi bir oyun sergiliyor...

Ira Rosenbaum arada bir yoluna çıkan rasgele terk edilmiş arabaların arasından sıyrılmaya çalışırken direksiyonun başında zorlanıyor. Bir an önce hastanede olmak istiyor, ama su tekerleklerin üst hizasına kadar yükseldiğinden yeterince hızlı gidemiyor. Yarım saat önce Hardy Wilson sokakta vurulmuş bir halde bulun-

muş, durumu kritikmiş, ölmeden önce onunla mutlaka konuşmak zorunda. Haberi bir saat önce kimliğini açıklamayan ve bozuk aksanlı bir İngilizce konuşan meçhul kişi vermiş, arayanın kimliğini sormasına fırsat vermeden telefonu kapatmıştı. Ira ardından Hardy'nin evini aramış ve telefona çıkan görevliden haberin doğru olduğunu öğrenmişti. Hardy dün akşamki tipide evine gidemediği için geceyi ofisinde geçirmiş, bugün öğleye doğru evine sadece elli metre kala sokakta yürürken siyah, kapaşonlu manto giymiş yaşlı bir kadın tarafından vurulmuştu.

Sonunda hastaneye ulaşabildiğinde Hardy'nin on beş dakika önce öldüğünü öğrendi. Türk polisi çoktan hastaneye gelmiş ve Hardy ile ölmeden önce görüşebilmişti. İçinden lanetler okuyarak hastaneden ayrıldı, araması gereken insanlar vardı. Teşkilatın üst kademesinde bir köstebek olmalı diye düşündü, çünkü başka kimse Hardy'nin İstanbul'daki misyonunu bilemezdi, paravan olarak uluslararası bir hukuk firmasını yönetiyordu ve sadece altı aydır buradaydı. Teşkilattan kimseyle doğrudan temasta bulunmazdı, Ira'dan başka kimse onun ülkenin güçsüz kılınması planlarının mimarlarından biri olduğunu bilmiyordu. Siyah mantolu yaşlı kadının kim olabilirdi ki? Cinayeti kendisine telefonla haber veren meçhul yabancı kimdi? Hardy ile aralarındaki bağı nasıl biliyordu? Bu garip, hatta çok garip bir olaydı. Daha doğrusu, sonu gelmeyen akıl almaz olayların son örneği. Bu şehir bir entrikalar yumağıydı, kimin neyin peşinde olduğu kestirilemeyen, her dönemecinde duyulmamış türde olayların yaşandığı bir labirent. Bir şeyleri yakaladığını sandığın anda elinde işe yaramaz bir şey olduğunu fark etmek. Henüz pek farkında değildi ama şehrin titreşimleri Ira'yı artık ürkütmeye başlamıştı, olanları kavrayamıyor, zaman zaman çocuksu bir çaresizlik yaşarken bir yandan da bu ülkenin insanlarını kendine yakın hissetmeye başlamanın yarattığı ikilemi yaşıyordu.

İlk iş siyah mantolu yaşlı kadının kimliğini bulmak olmalı diye düşündü hastanenin kapısından çıkarken, tepesi saçsız başını kaşıyarak. Hardy'yi deşifre edebilenler kendisinden de haberdar

olmalıydılar, kuşkuyla çevresine bakındı. Sokakta herkes kendi havasında gibiydi, ama sonra onu gördü. İlerideki büfenin önündeki artık türleri hayli azalmış türbanlı tesettürlü genç kadını. Elindeki sandviçi ısırır gibi yaparken gözleri Ira'da idi, ilginç bir yüz ifadesi vardı. Ira'nın da kendisine baktığını fark edince hemen gözlerini kaçırdı. Huylanan Ira arabasına doğru yürürken gözücüyle genç kadını izlemeye çalıştı, elinde sandviçiyle hâlâ oradaydı. Aldırmamaya çalıştı, burası geldiği ülkeden farklıydı, insanlar pervasızca birbirlerine bakabiliyorlardı. Bu başlangıçta ona tuhaf gelmiş, zamanla alışmıştı. Arabasına binerken son bir kez büfeye baktı, kız orada değildi. Gözleriyle çevreyi taradığında kızın caddenin diğer ucunda koyu kırmızı renkli bir arabaya binmekte olduğunu gördü. Bu kadar kısa sürede caddenin diğer ucuna nasıl gidebilmişti ki? O anda gözleri tekrar buluştu, kız derhal bakışını kaçırıp arabaya atladı, direksiyonda iri yapılı genç bir adam vardı. Dikkatle baktığında Ira onu hastane resepsiyonu civarında takım elbise giymiş birkaç adamla konuşurken gördüğünü hatırladı. Genç kadının adı Şahika idi, ama Ira için o anda sadece şüphe uyandıran bir bilinmez.

Demir, çamurlu suların yüzeyinde kalabilmek için çabalarken zaman zaman umutsuzluğa kapılıyordu. Sulara teslim olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmüş, ama sonra yukarıdaki mavi göğü fark edip tekrar gayret etmişti. Çok yorulmuştu, gücü azalıyordu. Daha fazla dayanamayacağını, havlu atmak üzere olduğunu sezdiği an geldiğinde bir ses duyar gibi oldu, köpek havlamasını andıran bir ses. Akıntıyla boğuşarak dönmeye çabaladı ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Uzakta, suların üzerinde kalmış bir yükseltinin kenarında, kahverengi bir köpek kendisine doğru havlamaktaydı. Suyun hızı azalmaya başlamıştı, ama köpeklerle arası pek iyi sayılmazdı. Oraya doğru yüzmeye başladı, başka seçeneği yoktu. Sonra inanılmaz bir şey oldu ve ayağının yere değdiğini fark etti. Kollarıyla yüzüp ayaklarıyla yürümeye çalışarak yükseltiye iyice yaklaştı. Köpekten uzak bir yerde karaya çıkmak

istiyor, ama nereye yönelse köpek de oraya geliyordu. Son bir gayretle kendisini çimenlik kara parçasının üzerine attı, köpek hemen yanına koştu, artık havlamıyordu, merakla ona bakıyor gibiydi. Köpeği düşünemeyecek kadar bitkindi, kendisini bıraktı, bir süre gökyüzüne baktıktan sonra gözlerini kapadı.

Orada öyle ne kadar kaldığını bilemedi, ama bir süre sonra ürpererek kendine geldi, üzerindeki ıslaklık, ışıyordu. Gözlerini araladığında birinin ona baktığını fark etti, derhal yerinde doğrulmaya çalıştı. Siyahi bir adamdı bu, yaşlıca, üzerinde lacivert bir hırka, bakışları sevecen. Köpek de yanındaydı, onun köpeği olmalı. Adam elini uzattı.

"Hemen oradan kalkın, berbat görünüyorsunuz, bir an önce üzerinize kuru bir şeyler giymelisiniz."

"Ama nerede nasıl? Şey, yani ben nerdeyim?"

"Küçük bir adada, kıyıdan pek uzak değil."

Sonra gülümsedi.

"Asıl adım Omaba, ama herkes bana Angelo der, Nijerya asıllıyım. Burada yaşıyorum, gelin evime gidelim, ısının."

İlerideki tek katlı ahşap eve doğru yürümeye başladılar, köpek de yanlarında.

"Benim adım da Demir."

"Adaya hoş geldiniz."

Demir etrafına şaşkın bakındı, evet deniz kenarındaydı, anlamadı.

"Sel suları ne oldu? Ben sele kapılmıştım."

"Siz buraya denizden gelmiş olmalısınız, ama nasıl geldiğinizi bilmiyorum, bir tekne kazası geçirmediğinizden emin misiniz?"

Köpeği işaret etti.

"Toti havlamasaydı geldiğinizi fark etmeyecektim, arka bahçede otları temizliyordum."

"Hayır, ben denizden gelmedim. En son arabamın içindeydim, teknede falan değil, sular yükselince kendimi suya atarak zorunda kaldım."

Angelo düşünceli bir yüzle başını salladı.

"Bir şokun etkisi altındasınız sanırım. Biraz dinlenin, vücudunuz ııınsın, sonra ne olduğunu anlamaya çalışırız."

Demir'in zihni karmakarışık olmuştu, dönüp tekrar denize doğru baktı. Belki de gerçek Angelo'nun söyledikleri diye düşündü bir an. Sonra belleğini zorladı, söyledikleri gerçek olamazdı, o toplantıya giderken hızla eriyen kar suları alçaklara inince arabasını terk etmek zorunda kalmıştı. Birden fazla gerçek olabilir miydi ki? Birini yaşarken diğeri gerçek dışında kalan, insanın belirli bir anda ya birini ya da ötekini yaşadığı iki farklı gerçek? Eve girdiklerinde yanmakta olan odun sobasının sıcaklığını hücrelerinde hissedince sorular uzaklaşıp kayboldular. Her ne olmuş ya da olmamış olursa olsun bu andaki gerçek ona iyi gelmişti. Bedensel ihtiyaçlar söz konusu olduğunda düşünceler ve sorular uzağa çekilmek zorundaydılar.

Tepelerden akan sular Kurtulmuş'u da etkilemişti, neyse ki sel şeklinde gelmemiş, sadece bazı hemzemin evleri birkaç karış su basmıştı. Kadir'in evinin önünde su birinci basamağa kadar yükselmiş, içeri girmemişti. Gambi'nin kulübesinin zemini suyla kaplanmış, ama bu kez çökmemişti. Bunlara pek aldıran da yok gibiydi. Adının Ferit olduğunu öğrendiği genç adam geldiğinden beri ortalıkta bir şeyler oluyor, bu konuda Hasan'a tek söz edilmiyordu. Sıradışı bir durum yaşandığı belliydi, farkında değilmiş gibi davranmasına rağmen aslında çok da merak ediyordu. Ölüme bu kadar yakınlaşmışken merak duygusunun hâlâ sürüyor olmasına biraz da şaşırarak. Kadir'in karısı Hilmiye ortalıkta yoktu, evde öğle yemeği pişmemişti, işe gitmiş olmalı. İlk kez gördüğü bir kadın başka bir evden kendisine bir tabak kıymalı patates, çeyrek somun ekmek ve bir Amasya elması getirip bir şey söylemeden gitmişti.

Yemeğini yiyip tekrar dışarı çıktığında içeride olduğu sırada bir arabanın daha gelmiş olduğunu fark etti. Sonra koyu kırmızı renkli bir araba daha görüldü ve Hasan'ın cipinin yanına park etmesi için yönlendirildi. İçinden önce genç bir adam ve türbanlı te-

settürlü bir genç kadın indi. Genç kadın iner inmez türbanı başından, uzun pardösüyü de üzerinden çıkarıp arabanın içine fırlattı, koltuktan koyu gri bir mont alıp üzerine geçirdi ve dalgalı saçlarına eliyle şekil vermeye çalıştı. Sonra arabanın arka kapısı açıldı, önce irikıyım bir genç indi ve gözleri siyah bir kumaşla kapatılmış birinin inmesine yardım etti. Batılı bir ülkeden olduğu çok belli, başının tepesindeki saçları dökülmüş bu adam kaçırılmış olabilir diye düşündü Hasan. Genç kadın Hasan'ın cipine bakıp karşılamaya gelenlerle bir şeyler konuştu, sonra gözleri bağlı adamın kollarından kavrayıp hep birlikte Kurtulmuş'un içlerine doğru yürüdüler. Hasan bir süre etrafı kolaçan etti, görünürde kimseler yoktu, ayaklarının ıslanmasına aldırmadan etrafı dolaşıyormuş gibi yaptı, biraz önce gözleri bağlı adamın götürüldüğü tarafa yöneldi. Ama herkes aniden sırra kadem basmıştı.

Memo kamına yediği yumrukla yere yıkıldı. Beş kişiydiler, ülkenin uzak bir diyarından gelmiş kara bakışlı beş delikanlı. Bazen kendi aralarında gülerek konuşuyorlardı farklı bir dilde, Memo onların söylediklerini anlamıyordu. İçlerinden biri elinde tuttuğu Memo'nun cüzdanındaki kredi kartlarını arkadaşına gösteriyordu. Bir diğeri pantolonunun önünü açmış, organı elinde Memo'ya yaklaşıyordu, yüzünde pis gülümseme. Memo arada bir canıhıraş haykırıyor ardından bir sille yiyiyordu, zaten bu rutubet kokan izbede sesini kimseye duyuramazdı. Üstelik uzakta duran çocuğun elinde bir bıçak parıldıyordu. Arada bir annesinin görüntüsü neden gözünün önünde belirip kayboluyordu ki? Üzerinde pembe bir elbise ve otuzlu yaşlarındaki haliyle. Erkek cinsel organının bu kadar iğrenç görünebileceğini bilmezdi... Yediği yumruklardan ötürü başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Çocuk organını Memo'nun yüzüne iyice yaklaştıırıp işemeye başlamıştı ki birden hâkım bir ses duyuldu.

"Defolun bur'dan pislikler!"

Gençler anında koşuşarak ortadan kayboldu. Memo başını kaldırıp baktığında iri yapılı, saçları sarıya boyalı bir kadın görün-

ce şaşırdı, çünkü sesi bir erkeğinkini andırıyordu. Mahzenin girişinde ellerini kalçalarına koymuş Memo'ya bakıyordu, altmış yaşlarında olmalı.

"Kendini düzdürecek başka yer bulamadın mı?"

Ağrılarına ve sızılarına rağmen Memo ona isyan edecek gücü buldu, sesini duyurmada güçlük çekse de, kadının sözleri ağrına gitmişti.

"Önce beni dinle de öyle konuş. Ben... Ben tuzağa düşürüldüm..."

Lafının gerisini getiremedi, nasıl anlatacağını bilemedi ya da çok bitkindi. Dizlerinin üzerine çöktüğü yerden zorlukla kalkıp doğruldu. Mahzenin loşluğunda, oraya buraya atılmış eski eşyalara, teneke kutulara çarpmamaya çalışarak kadının durduğu basamaklara doğru yürüyünce yukarıdaki kapıdan gelen ışık yüzünü aydınlattı.

"Sen bizim buralardan değilsin."

Kadının yüzüne belirgin bir şaşkınlık yayıldı.

"Beni izle, yukarı gel, basamakları çıkabilecek misin?"

"Çıkarım."

Kadın önde Memo ardında yukarıya, harap bir binanın antresine çıktılar. Soluk sarı badanası yer yer dökülmüş, zeminindeki karoların siyah gri beyaz deseni yirminci yüzyılın başlarını çağrıştırıyor, cilası gitmiş ahşap merdivenin yukarılarında bir yerden oynak bir müzik gelmekte. Sarıya boyalı saçlarının, esmer teni ve koca kara gözleriyle yarattığı kontrastın etkileyici kıldığı yüzüyle kadın, antrenin köşesinde duran kahvehane iskemlesini işaret etti.

"İyi benzetmişler seni, otur şuraya."

Kadının bu yaşına savaşlar vererek geldiği, aciz insanları küçümselediği, onlara tahammülü olmadığı hissedilebiliyordu. Ama Memo aşağılanmaya alışkın değildi, bu hak sadece ona ait olmuştu hep. Cilasından kurtulmanın yolunun süfliliğe gömülmek olmayacağını hâlâ idrak edememiş olmanın şaşkınlığıyla iskemleye ilişti.

"Burada işin neydi senin?"

Memo hızla kendini toparlamaya başlamıştı, kadının küstahlığına meydan okur bir sesle karşılık verdi.

"Canım şöyle bir kaybolmak istemişti."

Bu kadının beklemediği bir karşılıktı, bir an bocaladıktan sonra karşı saldırıya geçti.

"Kaybolacak başka bir yer bulamadın mı koca şehirde be herif, paralı biri olduğun belli, buraların raconu sana göre değil, kafan o kadarcık da mı çalışmadı? Gerçi o çocuklar da bizim burarlardan değil. Bi kere daha gelmişlerdi, gavurun birini aşağıda düzerlerken yakaladım, Fransız mı neymiş? Kendi istemiş, onu da parasız pulsuz bırakıp kaçtılar."

Memo sinirlenmeye başlamıştı, ses telleri gücünü kazanmaya başlamıştı, hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Doğru konuş kadın, kim oluyorsun da bana herif diye hitap ediyorsun. Canım ner'de kaybolmak istiyorsa or'da kaybolurum. O çocukları sokağın başında yürürken bir ara görmüştüm, bana bakıp konuşuyorlardı sonra kayboldular. Bu evin önüne geldiğimde yukarıdan keyifli bir müzik geliyordu, durup dinledim. Sonra o kız belirdi kapının önünde..."

"Hangi kız?"

"Kırmızı elbiseli, lame ayakkabılı kız. Bana gülümsedi, yukarıda doğum günü partisi olduğunu, istersem katılabileceğimi söyledi. Şu kapıdan içeriye adımımı attığım anda ner'den çıktığını anlamadığım o çocuklar üzerine çullanıp beni mahzene sürüklediler. Kırmızılı kız anında kayboldu, birlikte tezgâh kurmuşlar, cüzdanını onunla paylaşacakları kesin..."

Kadın kendi kendine söylendi.

"Vay Dürdane orospusu vay! O kız değil, dönme."

Memo'nun hikâyesindeki bir şey onu çok kızdırmıştı, gözlerini sonuna kadar açıp haykırmaya başladı.

"S..tir git bur'dan! Hemen... Defol! Bi daha da sakın görünme!"

Ulaş oturduğu köhne apartmanın önünde taksiden indiğinde gökyüzüne bakıp derin bir soluk aldı, yirmi saat önce dalgalarla ölümlüne boğuşmuş olduğunu hatırladı, yaşadıkları ona inanılmaz geldi. Sonra şükretti, kazada hayatını kaybedenlere rahmet diledi. Elinde tanımadığı o kadının hastaneye bıraktığı çantayla binanın basamaklarına yöneldiğinde, perişan görünümlü genç bir adamın zorlanarak yokuş yukarı yürümeye çalıştığını gördü, bekledi. Adamın kaza geçirmiş gibi bir hali vardı, iyice yakınına geldiği zaman bir saldırıya uğramış olabileceğini de düşündü. Gözlerinde acılı bir ifade vardı, elinde de küçük bir saksı kırmızı sardunya. Anlık bir dürtüyle, buralara ait olmadığı çok belli olan adama seslendi, bunu yaptığına kendi de şaşırarak.

"Afedersiniz... Yardımcı olabilir miyim? Yani... Pek iyi görünmüyorsunuz da."

Memoona kuşkuyla baktı bir an, aklındaki tekşey buralardan bir an önce uzaklaşmaktı, ama sonra durdu.

"Evet yardımcı olabilirsin."

Elindeki küçük kırmızı sardunya saksısını Ulaş'a uzattı. Ulaş refleks bir hareketle sardunyayı ondan alırken açıkladı.

"Bunu mutlu olabileceği bir yere koyar mısınız?"

Ve Ulaş bir şey diyemeden oradan uzaklaşıp yoluna devam etti. Adamın ardından bakarken Ulaş karşı kaldırımında yürüyen bir kadın gördü. Böylesi bir kış gününde üzerinde sadece çiçekli bir

elbise vardı, elinde siyah bir şemsiyeyi açmış tutuyordu, yağmayan yağmurdan sakınmak istermişçesine. Sonra durdu ve Ulaş'a bakarak titrek bir sesle şarkı söylemeye başladı.

"Papatya gibisin beyaz ve ince..."

Ulaş bir elinde çantası diğer elinde kırmızı sardunya kaçarcasına binadan içeri daldı, kendisinden büyük kadınların ona karşı tavrı hep böyle olmuştu nedense.

Demir gözlerini açtığında önce nerede olduğunu kavrayamadı. Bilmediği bir odadaydı, üzerinde kendisine ait olmayan eşofmanlar, yabancı bir yatak. Derin bir uykudan uyanmış olmasına rağmen kendini çok yorgun hissetti, sırtı ve omuzları çok ağrıyordu. Neler olmuş olabileceğini hatırlamaya çalışırken dışarıda bir köpek havlaması duyar gibi olunca hafızası yakın geçmişin parçalarını hızla çağrıştırdı. Arabasıyla sele kapılmış, ardından denizden çıkıp bu adaya sığınmıştı. Bu bilmeceyi şimdilik zihninden uzaklaştırıp zamana bırakmanın daha doğru olacağını düşündü. Köpek sesi artık duyulmuyordu. O toplantıya katılmak için yola çıkmış olduğunu ama oraya ulaşamadığını hatırlayınca canı sıkıldı, onlara sormak istediği sorular vardı. Cevaplarını bulamadığı için kendisini huzursuz eden sorular. Bu soruların karşılığını bulamadıkça Karşı Hareket'e olan inancını sürdürmesi zordu, çünkü herkesin kendi Karşı Hareket'i var gibiydi. Neye neden inanacağını bilemez hale gelmiş, dünyadaki yerini kavramada giderek zorlanmaya başlamıştı. Dünya her zaman bu kadar karmaşık bir yer miydi acaba? Yoksa gezegenin yanlış bir dönemine rastlamanın şanssızlığı mıydı bu? Yataktan kalkıp pencereye gitti, uzakta ki denize bakmak istedi, göremedi. Anakaradan çok uzak bir adada olmayı düşledi o an, öyle bir yerde yaşasa yıllardır üzerine sinmiş onca kirden arınabilir miydi acaba? Merak etti sonra, çocukluğun masumiyetine dönebilen olmuş mudur hiç?

Angelo'yu hatırladı sonra, kara derisinin içinden yaşından genç bakan boncuk gözlerini, ona çok iyi davranmıştı, onu bulmak için odadan çıktı. İç ısıtan bir kır eviydi bu, biraz Afrika ko-

kulu gibi, kendisini çevreleyen doğayla bütünleşebilmiş, kendi de kır çiçeği gibi bir mekân. Ortalık sessizdi, oturma odasındaki soba hâlâ yanıyordu. Koltuğun üzerine bırakılmış siyah montu sırtına alıp evin dışına çıkıp etrafı dolaştı, Angelo ve köpeğinden eser yoktu, açıklara baktığında denizi de göremedi. Sonra evin aslında yassı bir tepe üzerinde olduğunu fark etti, uzaklarda yer yer hâlâ sel sularıyla örtülü alçak alanlar görülebiliyordu. Uzaklara, olabildiğince uzaklara baktı, ne bir ev ne de bir ağaç, yer yer suyla kaplı alabildiğine kırlık. Dingin bir manzaraydı karşısında uzanan, bakarken kimsesizlik duygusu sardı gönlünü. Gücünü kendini yok etmek için kullanan kudurmuşların dünyası uzaktan ne kadar yabancı görünüyordu. Oranın pisliğinden arınmak istendiğinde de bedeli tek başına kimsesizlik. Mutlak yalnızlığı kabul etmeden huzura kavuşulabilir miydi acaba? Mutlak yalnızlık hiçlik mi demekti? Bu sorular onu rahatsız etmeye başladı bir süre sonra, ölmek için çok gençti. Sonra olanları anlamaya çalıştı, Angelo ve köpeği hiç olmamışlardı belki de. Ya da aslında denizden çıkmamıştı. Ama bunlar gerçek değilse sele kapılmış olması da bir yanılsama olabilir miydi? Öyleyse buraya nasıl gelmişti? Eve girip banyoya yöneldi hızla, soyunup küvete girdi, suyu tahammül edebileceği azami sıcaklığa getirdi, sabunu vücudunun her yanına sürdü. Sonra hızla tenini keselemeye başladı, acıtırçası sertlikle.

Spot ışıkları önce sahnedeki sandalyeye oturmuş genç gitaristi aydınlattı, hemen ardından Şahika omuzları açık sade siyah bir elbiseyle yalınayak sahnenin ortasına yürüdü, orada durup şarkısına başladı. Sahnedeki yüzü bir ikon andırıyordu, derinlik yansıtan ve değişmeyen ifadesiyle. Dinleyicinin sadece kulaklarını değil gözlerini ve derinlerini de tutsak alarak. Şarkısı sözsüzdü ama sesini öyle farklı kullanıyordu ki tuhaf bir şekilde sözlüymüş etkisi yaratıyordu. Alışılmışın çok dışında bir ezgi ve tarz. Karanlığın içindeki kalabalığın arasında bazı bildik yüzler vardı. Bilet bulamadığı için kapıda kalmışken son anda karşılaştığı Raci sayesinde yer bulabilen Demir, Azize'de karşılaştığı silik görünümlü

kızın nasıl olup da sahnede dişi bir varlığa dönüşebildiğini anlamaz bir halde, gözlerini sahneden ayıramadan öylece donup kalmış bir halde. Salonun karanlığının diğer yanında Ira Rosenbaum'ın şaşkınlığı Demir'inkinden de öte. Dava ortağı olan bir vatan-daşı sokakta öldürülmüş, ardından kendisi bilinmeyen bir yere kaçırılıp sorgulanmış, sonra da ıssız bir sokakta serbest bırakılmıştı. Kaçırılmasında rol alan tesettürlü genç kadın aynı günün akşamı sahnede, bambaşka bir kimlikle yine karşısında. Bu konsere çok önceden davet edilmişti, Şebnem Dura'nın hayranı ve dostu olan Türk ahbabları tarafından, son dakikada iptal etmek hoş olmayabilirdi. O ıssız sokağa bırakıldıktan sonra acele eve gidip üzerini değiştirmiş, bir soluk alıp olanları değerlendirecek zamanı olamadan kendini burada bulmuştu. Bağlantılarının hiçbirini aramamıştı, kendisini kaçırانların her şeyi izledikleri belliydi, yeni isimler edinmelerine fırsat vermemeliydi. Şimdi ise gün boyu olanları ve şu anda yaşadıklarını zihninde anlamlı bir düzene yerleştirmekte zorlanıyordu.

Hastaneden çıktıktan sonra ofisine gitmek üzerine yola çıkmış, bir ara sokağa saptıktan hemen sonra iki araba tarafından ustaca sıkıştırılmış, nasıl olduğunu anlayamadan gözü bağlanmış bir halde götürülürken bulmuştu kendini. Arabasından yaka paça alındığında sokaktan geçen arabalardaki ya da yolda yürüyen insanların hiçbirisi dönüp bakmamış, hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam etmişlerdi. Hayli zamandan bu yana dünya böyle bir dünyaydı artık. Kendisine iyi davranılmıştı, hatta sorgulandığı bile söyle-nemezdi. Çünkü kendisini kaçırانlar kendisiyle ve operasyonlarıyla ilgili her şeyi zaten biliyorlardı, gününü nasıl geçirdiğini, kimlerle irtibatı olduğunu, herşeyi. Şifrelerini çözdükleri için elektronik yazışmalarını okuyabiliyor, sesli konuşmalarını dinleyebiliyorlardı. Bütün bunlar Rosenbaum'a inanılmaz gelmiş, ama faaliyetlerinin neden bir türlü etkili olamadığının cevaplarını da almıştı. Belki de kartlar artık başkalarının ellerindeydi, aslında uzun bir süredir bunu için için seziyordu, dünyanın eksenini Doğu'ya kaymaktaydı.

Kendisini kaçırانların bilmedikleri, Hardy Wilson'un neden ve kimin tarafından öldürüldüğüydü. Aslında galiba soruşturdukları şey de buydu ve sorunun cevabını Ira'nın da bilmediğı konusunda ikna olmuşlardı sonunda. Gerçi başka sorular da sormuşlardı ama bunlar soruşturma sayılmazdı. Amerika'nın çökmesinin engellenemez hale geldiğinin farkında olup olmadığını sormuşlardı, bu çok acıtan bir soruydu, cevaplamaktan kaçındı. Cevaplamadığı bir başka soru ise Amerikalı Evangelist güçlerin, Mesih'in önümüzdeki günlerde Mezopotamya'da yeryüzüne ineceğı inancını kendisinin de paylaşp paylaşmadığı idi. Alaycı sorulmamıştı, ama Ira'ya göre bir başka aşağılayıcı soruydu bu. Yavaş yavaş batmakta olan bir gemide olduğu bir kez daha yüzüne çarpılmıştı bugün. Fakat kız çok güzel söylüyordu, dört şarkının ardından sahneye defalarca çağrıldığı halde alkışlara karşılık vermekle yetinmiş, tekrar söylememişti. Ardından gelen Şebnem Dura'nın müziğı sıradan kalmıştı, Ira'ya göre gecenin yıldızı kendisini kaçırان kızdı. Dinleyiciler onun aynı gün öğle saatlerinde bir adam kaçırma olayına karışmış olduğunu bilselerdi, diye düşündü bir an, sonra da kim umursardı ki diye cevap verdi kendine. Zamanın sürekliliğinin olmadığı bir çağdı bu, zaman birbirinden kopuk parçalar halinde yaşıanıyordu, özellikle de bu şehirde. Dolayısıyla burada skandal sözcüğünün karşılığı da olamazdı. Hiçbir yere ait değilmiş gibi duran bu şehri benzersiz kılan, her yerin sınırında olmasıydı belki de. Batı'nın, Ortadoğı'nun, Doğı'nun. Küreselleşmiş bir gezegenin en melez alanı, pek az kişi farkında olsa da dünyanın sıfır noktası. Hüznün, keyfin, entrikanın, hayâsızlığın, tutkunun amalgamı. Geldiğinden beri kendini buraya ait hissetmeye çalıştıkça dışarıya savrulmuştu, şehir istediğini çekip alıyor istemediğini dışına fırlatıyordu.

Kulis kalabalıktı, çoğı insan ilgi beklediğı çok açık olan Şebnem Dura'nın çevresindeydi. Siyah elbiseli kız bir başka köşede birileriyle konuşuyordu, ayaklarında şimdi bir çift siyah ayakkabı. Meydan okuyan tavırla insanları kendine kolay yaklaştırmayan, dişiliğini denetlemekte zorlanan türde kadınlardan. Adı Şahi-

ka imiş. Dostları onu da kutlamak istiyorlardı, hep birlikte yaklaşırlar. Şahika kutlama sırasında uzak duran Rosenbaum'a gülümse-di ve İngilizce selamladı.

"Sizinle tekrar karşılaştığıma memnun oldum Mr. Rosenbaum."

Bu tam bir meydan okumaydı, Ira Rosenbaum ne olduğu anlaşılamayan birkaç söz etti, bocaladığı çok belli. Diğerleri de şaşır-mıştı.

"Bize Şahika'yı tanıdığını söylememiştin Ira?"

"Yani... Benim onu tanıdığım şartlarla sahnedeki hali çok farklı, ancak yakınına gelince son anda tanıyabildim."

Bir sessizlik oldu, diğerleri onu tanıdığı şartlarla ilgili bir açıklama bekler gibiydiler. Durumu toparlamak isteyen Şahika o anda yaklaşmakta olan Raci'ye el salladı, ardından nazik bir özür dilemeyle etrafındakilerden ayrılp ona doğru yürüdü. Raci'yle kucaklaşıp konuşurken bir ara onun arkasında ciddi bir yüzle du-ran Demir'i fark etti.

"Bu ne hoş bir sürpriz Demir? Şebnem Dura'yı sevdiğini bil-miyordum."

"Ben seni dinlemeye geldim Şahika, ve neredeyse bu benzer-siz şans kaçırıyordum. Gündüz eriyen kar sularıyla boğuştuğum için bilet alma imkânım olamamıştı, neyse ki şanslıydım, kapıda Raci'yle karşılaştım."

Yüzü hafifçe kızaran Şahika duyduklarından ötürü bocaladı ve konuyu üzerinden çekmeye çalıştı.

"Ah evet, şehirde pek çok yer sular altında kalmış. Salonun dolu olmasına şaşırdık, çünkü bir ara iptal etmeyi bile konuşmuş-lar."

Raci araya girdi.

"Seni bugün akşama kadar kimse bulamamış, telefonun hep kapalıymış. Konseri düzenleyenlerin paniğe kapılmasına neden olmuşsun."

Şahika ifadesiz bir yüzle karşılık verdi.

"Bu benim için önemli bir geceydi, öncesinde biraz kendi ba-

şıma kalmak istedim. Hepsi bu."

Demir Şahika'nın doğruyu söylemediğini sezdi, ama nedenini anlayamadı. Sonra duvarda bir reklam afişi görüp donakaldı. Bir konut firmasının yazlık ev reklamı, afişte Angelo'nun kır evi tüm ayrıntılarıyla fotoğraflandırılmış, güney sahilindeki bir adacığa yapılmak üzere. Ve afişte bir yazı: "Düşünüzü gerçekleştirebilirsiniz." Demir'in afişe bakışını fark eden Raci buruk gülümsedi.

"Eşek adalarına da el attılar sonunda."

Demir Raci'nin sözlerini duyamadı, o sırada kır evinin kapısını açıp içeri girmişti.

Ulaş ev arkadaşı barmen Orhan içeride uyurken onun bilgisayarındaki kendisine posta gelmiş mi diye bakıyor. Yüzü aydınlanıyor, evet posta var, internet üzerinden tanıdığı Nadide'nin yazdıkları şu anda karşısında. Biraz tutuk yazmış ama olsun. Şehirde tanıdığı tek kız, içinde kırıltılar dolaşıyor, henüz yüzünü görmemiş de olsa. Sonra kapının vurulduğunu duydu, kalkıp kapıya gitti. Karşısında biraz önce kapının önünde karşılaştığı adam.

"Sardunyamı istiyorum."

Ulaş şaşırdığını belli etmemeye çalıştı.

"Peki, getireyim."

Sardunyayı kapıya getirdiğinde adam çiçeği aldı, ama gitmedi, bir şey söylemek ister gibiydi. Bir süre karşılıklı bakıştılar. Sonunda Ulaş'ı şaşırtan kelimeler ağzından dökülüverdi.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Ulaş kekelercesine sordu.

"Peki ama neden?"

"Seni, hayatını merak ediyorum."

Ulaş bocaladı.

"Sizi anlayamıyorum. Beni tanıımıyorsunuz, ben de sizi."

"Hayatı karmaşık olmayan birini tanımak istiyorum."

Sonra kendi kendine mırıldanır gibi konuştu.

"Belki de bir modele ihtiyacım var."

Ve tekrar Ulaş'a bakıp devam etti.

"Benim hayatım karmaşık, hem de çok karmaşık. Sen bunu anlayamazsın..."

"Adım Mehmet, çoğu bana Memo der ama aslında bundan pek hoşlanmam. Senin adın ne?"

Ulaş anlık bir tereddüitten sonra alçak bir sesle karşılık verdi.
"Ulaş."

Memo kendi kendine mırıldandı.

"Ulaş... Ulaş..."

Sonra uzaklara daldı baktı bir süre.

"Sanırım saçmaladım. Terk edilmek, istenmemek çok acı, bilemezsin."

Elindeki sardunya saksısını uzattı.

"Vaktini aldığım için özür dilerim. Bu yine sende kalsın."

Ulaş bir an tereddüt ettikten sonra saksıyı aldı.

"Tekrar almaya gelmezseniz peki."

Memo başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ağır adım yürüyerek uzaklaştı. Ulaş orada kapının önünde arkasından baktı kaldı bir süre, ne olup bittiğini anlayamamıştı ama etkilendiğinin farkındaydı, nedenini bilemeden. İnsanların zaaflarında ve yalnızlıklarında buluştuklarını bilmek için henüz çok gençti. Bu şehrin insana yaşattığı kaybolmuşluk duygusunu yeni yeni sezmeye başlıyordu. Restorana gelen müşterilerin hayatının kendisinininkinden farklı olduğunu hissetmişti hep. Onlar gibi olmak istemekle, onlar gibi olmaktan korkmanın ikilemiyle.

Sardunyayı odasına götürüp pencerenin önüne sol tarafa koydu, böylece uyanır uyanmaz onu görebilecekti. Odadan çıkmak için dönmek üzereyken pencerede iki sardunya saksısı görür gibi oldu bir an. Sonra yine tek saksı vardı, pencerenin solunda koyduğu yerdeydi. Kapıya doğru yürürken birden tekrar dönüp baktı, saksı yine koyduğu yerdeydi. Kapının önüne geldiğinde suçüstü yaklamak istercesine birden dönüp tekrar baktı, yine tek saksı vardı. Ama bu kez bir başka tuhaf durum vardı, saksı pencerenin sağındaydı, inanmadı. Pencereye gidip saksıyı ilk koyduğu yere, yani pencerenin soluna yerleştirdi. İskemleye ilişip saksıya bak-

maya başladı, saksı hep aynı yerdeydi, solda. Bir süre sonra bir şeyi sezmeye başladı. Bakışlarını saksıya odakladıkça saksının yeri asla değişmeyecekti, sağdaki saksıyı görmesi mümkün olamayacak, baktığı saksı tek gerçeklik olacaktı. O adamla iki kere karşılaşmıştı. Acaba o adamın iki farklı hikâyesi eşzamanlı yaşanmıştı da onları kendi zihninde mi bir sıraya koymuştu? Her bir hikâyede farklı sardunyalar mı vardı? Bütün bunların, kazanın zihninde yarattığı dalgalanmalar olduğunu düşündü sonra, saçmalamaya başlamıştı. Bakışları hastanedeyken meçhul bir kadın tarafından getirilen çantaya takıldı, o çantanın da hastaneye gelişinden sonra iki ayrı hikâyeye yaşanmış, o sadece birine inandırılmıştı. Yerinden fırlayıp sırtına montunu geçirdi, Angelo'yu ve evini bulmalıydı.

"Hanımefendi böyle bir havada çok uzun zaman dışarıda kalırsınız. Her tarafı su basmış dediler televizyonda."

Aliye mantosunu Seher'e uzatırken açıkladı.

"Dışarıda tehlikeli adamlar var."

Seher merakla sordu.

"Ters bir şey mi oldu dışarda?"

"Olabilirdi ama hallettim."

Seher tedirginliğini belli etmemeye çalışarak Aliye'ye baktı. Biraz önce televizyondaki ara haberlerin şehir olayları bölümünde bir yabancınn sokak ortasında meçhul bir yaşlı kadın tarafından silahla vurulduğu, adamın anında öldüğü bildirilmişti. Polis kapişonu olan siyah mantolu kadını arıyormuş. Bundan Aliye'ye söz etmemeliydi tabii, hatta kocasına da. Gerçi her zaman ona tuhaf gelen davranışları olmuştu ama Seher, son zamanlarda Aliye'nin ruhsal durumunda giderek garipleşen dalgalanmalar olduğunu farkındaydı. Bir gece önce tipiye rağmen Kabataş rıhtımına gitmiş, gecenin o saatinde denizin kenarında uzunca bir süre tek başına durmuştu. Böyle konularda pek konuşmayan Hüseyin bile durumu yadırgadığını belli etmişti. Sokaklarda öyle bir kapişonlu manto giyen yaşlı kadınların sayısı pek fazla olmamalıydı. Ama hayır, Aliye bir yabancıyı sokak ortasında öldürecek biri değildi,

üstelik bunu yapmak için nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

"Size bir çorba hazırlayayım mı?"

"Hayır Seher, ben birkaç yudum konyakiçmek istiyorum, içimi daha iyi ısıtır... Bu arada arayan oldu mu hiç?"

"Hayır yanlış bir telefonun dışında çalmadı."

Aliye kendi kendine mırıldandı.

"Yine kontrol etmeye başladılar."

Seher dayanamadı.

"Neden kontrol edecekler ki hanımefendi?"

"İzlemek için, senin hiçbir şeyden haberin yok. Görüyorsun, Ferit de ortadan kayboldu."

Seher sessizce odadan çıktı, yumuşak adımlarla Aliye'nin yatak odasına doğru yürüdü, etrafa bakındıktan sonra odanın kapısını açıp girdi. Ses çıkarmamaya çalışarak odanın uzak bir köşesindeki şifonyeye gidip üst çekmecelerden birini açtı. Aliye'nin silahı orada değildi, diğerini açtı, orada da değildi. Geçmiş yıllarda Aliye bir kulüpte atış talimleri yapar, buna da Seher'in hiç aklı ermezdi, ama o günler çok geride kalmıştı. İkinci çekmeceyi de boş görünce dehşete kapılıp tiz sesli bir çığlık attı, sonra eliyle ağzını kapatıp hızla odadan çıktı, titriyordu.

"N'oldu Seher?"

Seher kendini toparlamaya çalışarak salona seslendi.

"Bir şey yok hanımefendi, ayağım halıya takılınca az kalsın düşüyordum."

"Pencerelerin sımsıkı kapalı olup olmadığını kontrol et, dış kapılar da sürekli kilitli kalsın."

Aliye eve girdiğinde çantasının içinden önce gözlüklerini çıkarır, sonra da çantasını yatak odasında komodinin üzerine koyardı. Salona döndüğünde Aliye'nin çantasını hemen yanına, koltuğa sıkıştırırcasına yerleştirmiş olduğunu gördü.

"Başka bir isteğiniz yoksa ben bir Hüseyin'e bakayım o zaman."

"Tabii gidebilirsin, ama evi sık sık kontrol edin."

"Başüstüne efendim."

Seher bu evde yıllardır sürdürdüğü hayatında ilk defa korkuyordu, Aliye'nin yağlıboya portresinin önünden bu kez hızla geçti, farkına varmadan yüzünü çevirerek.

Hasan beyaz tüller içindeki Azra'nın görüntüsüne canı sıkılmış baktı.

"Tekrar tekrar karşıma çıkıp beni tedirgin etmek hoşuna mı gidiyor?"

Azra başını iki yana salladı.

"Sana yaşamakta olduklarının değerini hatırlatmak için uğradım. Geçmişte zamanını iyi kullanmadığını sen de biliyorsun."

Hasan bu sözleri umursamamış göründü.

"Daha önce böyle konuşmuyordun. Beni ölüme hazırladığından söz etmiştin."

Azra geri adım atmadı.

"Hayatın amacı ölümdür, bu ikisi birbirinden soyutlanamaz ki."

"Saçmalıyorsun Azra, Azrail ya da adın her neyse... Birbirinin karşıtı olan iki şeyin biri nasıl diğerkinin amacı olabilir?"

Azra omuzundan sarkmış olan yine beyaz tülleri boynuna doğru çekerken sakın bir sesle açıkladı.

"Hayatın karşıtı ölüm değil, doğumdur."

Ve aniden kayboldu.

Ulaş yatağına oturdu ve gözünü ayırmadan penceredeki sardunyayı seyretmeye başladı. Çiçek sanki onu soluk yeşil badanası yer yer dökülmüş bu rutubetli odanın kasvetinden uzaklara götürüyordu. Ucuz cinsinden bir çekyat kanape, üzerinde yaprak desenli minderi olan beyaz plastikten bir bahçe koltuğu, eskiciden alındığı belli ahşap şifoniyer, duvar askısına asılı giysiler, yanmakta olan küçük gaz sobası, kahverengi plastik karo zemine serili ucuz bir kilim; hastaneden getirdiği ve odadaki diğer eşyalara pek uymayan bayağı iyi kalite koyu gri el çantası açık bir halde yere bırakılmış. Ulaş'ın üzerinde çantadan çıkan eşyalardan lacivert balıkçı kazak ve blucin. Sabahın erken saatlerine kadar çalışan ev arkadaşı kendi odasında hâlâ uyuyor. Yokluğunda iyice soğuyan oda hâlâ ısınmadı, arada bir ellerini bedenine sürterek ısınmaya çalışıyor. Saat altıda Azize'de olması gerek, üçe doğru eve dönebilecek, Azize sabahları ikiye kadar açık. Sabah vardiyasında olmayı çok istemişti, ama akşam için personele ihtiyaçları vardı. Akşam yemeğine gelenlerin ardından gece on birden sonra yeni bir müşteri dalgası olurdu. Konserden tiyatrodan çıkanlar bu Babil misali yerde toplanır, kapanana kadar gürültülü sohbetler sürdürürlerdi. Renkli insanlardı gelenler ama iş çok yoğun olduğundan bunu fark edebildiği zamanlar çok azdı, belki bir gün daha az yorucu olan gündüz vardiyasına geçebilirdi. Hayattaki tek umudum bu mu, diye düşünürdü zaman zaman, evet şu anda sadece bu

diye cevap gelirdi karşılığında. Bu denli sığ bir yaşam düşünememişti bu şehire gelirken, ama belki de hepsi bu kadardı.

Sardunya saksısını veren adamı neden içeri almamıştı ki sanki? Sonra buz kesen denizde verdiği savaşı, kazadan sağ kurtulabilmiş olduğunu hatırladı. Neden o seçilmişti ki onca yolcu arasından? Neden bundan ötürü tuhaf bir suçluluk hissediyordu zaman zaman? Motordaki diğer yolcuların şimdi sonsuzluk uykusunda olduklarını, ölü bedenlerinin hâlâ soğuk sularda bulunmayı beklediklerini düşününce bedeninin bilemediği bir yerinden garip bir titreşim aniden hareket edip hızla cinsel organına doğru yöneldi, boşalacaktı.

Sonra bakışları sardunyadan ayrılıp beyaz plastik koltuğa yöneldi. O koltuk kendisiydi, renksiz, ucuz, kuru, bakımsız ve tek başına. Eve geldiğinde mutfaktaki küçük buzdolabına bakmıştı, sadece bir parça beyaz peynir vardı dolabın içinde tek başına. Hamit Usta'nın köyün yeşilinde kendisi doğmadan inşa ettiği ahşap evi düşündü, evin ocağında pişirilen pidelerin kokusuyla. Yangından da bir tek o sağ kurtulmuştu çocuk yaşında. Başını eğip kollarının arasına aldı, kısık sesler çıkararak ağlamaya başladı. Birini, birilerini özlüyordu, çok özlüyordu, ama özleyebileceği kimsesi yoktu. Birinin ona sahip çıkmasını istiyordu, başını okşamasını, çok şey mi istiyordu?

Tipinin ve su baskınlarının ardından o akşam biraz soluk alan şehirliler kendilerini dışarı atmışlardı. Böyle bir zamanda Azi-ze'ye gitmek de tiryakileri için vazgeçilmez bir seçimdi ve restoran şimdiden dolmaya başlamıştı. Akşamüzeri geldiğinde tezahüratla karşılanan Ulaş'ın çevresindeki ilgi uzun sürememiş, dolmaya başlayan restoranda o da koşuşturmaya başlamıştı. Arada soluk alabildiğinde yeni cep telefonunu çıkarıp bakıyordu. Onu evden ayrılmadan önce kaynağı meçhul çantanın diplerinde keşfettiğinde, yaşamakta olduğu kimsesizlik bunaltısı yerini aniden kıpırtılı bir sevince bırakmıştı. Telefonun kendi adınakayıtlı olduğunu belirten belge de içindeydi. Çantayı bırakan kadının adını ve soyadı-

nı nereden bildiği bir muammaydı, nasıl olursa olsun yine de başı sonu olmayan bu şehirde bir insan onun varlığını fark edip ona el uzatmıştı. Servis için koşuştururken bir görüntü arada bir gözünün önünden geçip kayboluyordu. Batan motorun kalıntısına sarılıp denizin siyahında ölüm kalım savaşı verirken dalgalar arasında görünüp kaybolan beyaz kaptan şapkası.

Memo Taksim'de bıraktığı arabasına doğru yürürken yüzünde zafer ifadesi vardı. Yaşayabileceğini asla düşünemeyeceği bir öğle sonrası geçirmiş, bunca yıllık ısmarlanmış kendine meydan okumuş ve kazanmıştı. Gençlerin elinden kurtulduktan sonra anacadeye doğru yokuş yukarı yürürken bir binanın giriş katının penceresinde kırmızı bir sardunya görmüştü, o da kışın sert havasına meydan okuyor gibiydi ateş rengi çiçeğiyle. Orospu eskisi sarışın kadın tarafından kurtarılrken gençlerin içini boşalttıktan sonra yere attıkları cüzdanını refleks bir hareketle alıp cebine yerleştirmişti. Onu çıkarıp baktı, cüzdanın bozuk kâğıt paraların bulunduğu bölümüne itibar etmemişlerdi. Binanın önüne geldiğinde sardunya-nın bulunduğu pencere aniden açıldı, ardında çok esmer şişman bir kadın. Memo cüzdanındaki bozuk kâğıt paraları çıkarıp ona uzattı.

"Sardunyayı istiyorum."

Kadın Memo'nun eline şöyle bir baktıktan sonra elini uzatıp paraları aldı, sonra hiçbir şey söylemeden saksıyı ona verdi. Memo elinde küçük saksıyla uzaklaşırken kadın bir süre anlamaz gözlerle onu izledi, sonra elindeki paraları saymaya koyuldu.

Memo yürürken göğsüne bastırarak tuttuğu sardunyaya arada bir bakıp hınzırca gülümsüyordu, onu annesinin mezarına götürecekti. Annesi sardunyalardan her zaman nefret etmiş, bu adı çiçeğin bahçeye konulmasını yaşadığı sürece yasaklamıştı. Sıradanlığa ve yaratmaya çalıştığı görkeme yakışmayacak nesnelere tahammülü yoktu. Sonra kapısından girmek üzere olan o çocukla karşılaşmıştı, hayır kimseden yardım istemiyordu, hiçbir şeye ihtiyacı yoktu, ihtiyacı olan şeyi o izbe mahzende almıştı. Ama yoluna devam ederken çocuğun yüzündeki ifadenin gözünün önün-

den bir türlü uzaklaşmadığını fark etti. Kendi derininde kilitli tutmaya çalıştığı masumiyet kırılğanlığının yüzüydü bu, içinden gelen güçlü bir dürtü onu o yüzle tekrar buluşmaya doğru itiyordu. Oysa ona geri döndüğünde artık geç kaldığını görmüştü, o anda yaşanıverecek iken geri çevrilip ardından yası tutulan yaşanamamış yaşantılardan biri daha. Kimseye ihtiyacının olmadığı yanılığının insanı kurumuş ağaç dalına dönüştüren zavallı gururu.

Aşiyân'daki mezarlık öğle sonrasında denize doğru akan surlardan ötürü sıırıslıklamdı. Yıllardır gelmemiş olmasına rağmen çamurun içinde bata çıka annesinin mezarını nasıl o denli kolay bulabildiğine hayret etti. Orada fazla kalmayacaktı, neden buraya geldiğini de bilmiyordu, bağırsaklarının baskısı denetlenemez halle gelmişti. Etrafa dikkatle bakındı, kimseler yoktu, güneş çoktan inişe geçmişti. Pantolonunu yavaşça indirip çömeldi. Ayağa kalktığında otların üzerine çöreklenmiş kahverengi kalıntıya bakarken biraz da şaşkıındı. Kendini bildi bileli kabızlık çekip tuvaletlerde dakikalar geçirmişken nasıl olup da bu kez her şey bir anda olup bitmişti? Derinlerinde bir ferahlama hissediyordu, bağırsaklarının rahatlamasından öte bir duygu. Dönüp yanı başındaki annesinin mezarına baktı, iyi ki sardunyaları getirip canını sıkınamıştı.

Ulaş evden biraz erken çıkmış ve restorana gitmeden önce Angelo'nun evini aramaya koyulmuştu. Sokağı ve görkemli yapıyı bulması zor olmamıştı, Azize'de çalışmaya başladığından bu yana o ara sokakları iyi öğrenmişti. Binanın dış kapısı açıktı, gündüz olduğu için herhalde diye düşündü. Zili çalarken Angelo'yu tekrar göreceğı için heyecanlıydı, ona tekrar teşekkür etmek, iyi olduğunu söylemek istiyordu. Kapının açılması uzun sürdü, sonra karşısında elli yaşlarında bakışları hüzünlü esmer bir kadın.

"Angelo Bey'le görüşmek istemiştım."

Kadın Ulaş'a anlamaz gözlerle baktı.

"Kim dediniz?"

"Angelo Bey, İtalya'da torunu olan yaşlı bir bey."

"Yanlış adrestesin delikanlı, burada öyle biri oturmuyor."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim, ama..."

"Ama ne?"

"Tipide buraya sığınmıştım, Angelo Bey bana yardım etmişti."

"Fırtına senin kafanı karıştırmış olmalı, burası bir başkasının evi, ben de evin bakıcısıyım. Fırtına sırasında hep buradaydım, kimse gelmedi."

"Acaba katları mı karıştırdım?"

Kadın bıkkın bir yüzle başını salladı.

"Burası tek bir ev, yani bütün katlar aynı kişiye ait, kendisi buraya çok ender gelir."

Ulaş'ın başı dönmeye başlamıştı, hiçbir şey anlamıyordu, bir an önce oradan uzaklaşmalıydı.

"Teşekkür ederim efendim, karıştırdım herhalde, rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Osman şef garsonun kulağına eğildi.

"Şef bak kimler geldi."

Şef önce gelenlere sonra da Osman'ın yüzüne baktı. Osman başını salladı.

"Darbuka ile kaçırmaya kalktıkları kız, ne diyorsun bu işe?"

"Birazdan anlarız. Kız çok farklı görünüyor bu gece, kadınlar isteyince kendilerini nasıl değiştiriyorlar anlamak zor. O boş mas kimin?"

"Önemli bir müşterimiz için, adını çıkaramayacağım, birazdan gelmesi gerek."

Masalarına oturduklarında Demir Şahika'ya hınzırca gülümsedi.

"Bizden kurtulamadılar."

Şahika dikkatle etrafı inceliyordu.

"Burası bu gece ne kadar farklı görünüyor, dün gece burada yaşananlara inanmak zor, kısacık zamanda yanan perdeleri yenilemişler."

Osman'ın elinde inönülerle yaklaştığını görünce sustular. Os-

man biraz yılışık bir gülümsemeyle onları selamladı.

"Tekrar hoş geldiniz."

İkisi de ifadesiz yüzlerle, Osman'dan yana hiç bakmadan uzatılan mönüleri aldılar. Demir mesafeli bir sesle karşılık verdi.

"Mönüyü inceledikten sonra haber veririm."

Osman uzaklaşırken yüzü biraz bozulmuştu. Demir Şahika'ya döndü, yüzünde sıcak gülümseme.

"Bu geceyi bir şişe şarapla kutlamaya ne dersin?"

Şahika da başını sallayarak ona gülümsedi.

"Evet derim."

Siparişlerini verirken de Osman'ın yüzüne hiç bakmadılar, belki de dün gecenin kaydını silmek istercesine. Yemeklerini beklerken Demir önüne bakarak kesik cümlelerle konuşmaya başladı.

"Müziğin beni çok etkiledi... Bugüne kadar dinlediğim hiçbir müziğe benzemiyor... Yani belki de ben duymamış olabilirim diyeceğim ama sanmıyorum, müziğe düşkünüm."

Başını kaldırıp Şahika'nın yüzüne baktığında onun dikkatle dinlediğini görünce konuşmasına devam etti.

"Zaman zaman yerel motifler belirgindi, hangi yörenin folklorundan esinlendin?"

"Babam Trakyalı annem kuzey Ege'den, Bergamalı. Bu sana fikir verir."

"Yine de kendinden çok şey katmışsın."

"Şartlandırma ürünü müzik yapmak istemiyorum, yapamam da."

Demir merakla baktı.

"Anlamadım."

"Geçen yüzyılın ortalarından bu yana müzik endüstriye dönuştü ve insanlar aslında kendilerine ait olmayan müziklere şartlandırılır oldu..."

"Nasıl yani?"

"Yani güdümlü bir müzik piyasası oluştu. Benim ise ticari kaygılarım yok ya da şöret olma tutkum. Yani belki de ben öyle sanıyorum."

"Evet, ilk kez sahneye çıktığın halde hiç gergin değildin."

"Sahne insanı değilim. Bu geceki olaya albümümü yapan şirketin iteklemesiyle çok da istekli olmadan katıldım."

O sırada yemekleri geldi, aynı anda açılan kapıda Memo göründü ve karşılayan garsonun eşliğinde kendisine ayrılan masaya götürüldü.

Cihangir'in eski apartmanları Azra'yı her zaman etkilemişti. Pek de iyi aydınlatılmamış sokağın başında, gölge oyunları ile insanı daha da cezbeden binanın önünde durup bir süre onu seyretti. Sonra elini uzatıp en üst katın üzerinde isim yazmayan ziline dokundu. Asansörü olmayan binanın beşinci katına tırmanırken yeni bir serüvene katılmak üzere olan bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Sonra onu gördü başını kaldırıncaya, açık kapısının önünde bekliyordu, gözlerinde daha önce de gördüğü deli bakışı. Azra onun orada hareketsiz duruşunun muhteşem olduğunu, hiçbir zaman öyle bir kadın olamayacağını düşündü. Son basamağı aşmış ona ulaştığında deli bakışın gerisindeki sıcaklığı sezer gibi oldu. Adının Azize olduğundan başka hakkında hiçbir şey bilmediği bir kadının kapısının önündeydi, neden orada olduğunu açıklayamadan ve buna hiç aldırmadan. Kadın zarıf bir hareketle Azra'ya içeri girmesi için işaret etti.

Tarihi yarımadanın aydınlatılmış eşsiz mimari eserlerinin pencerede asılı bir tablo gibi görüldüğü geniş salona girdiğinde Azra bir an ev sahibesinin varlığını unutup pencereye yöneldi, böyle bir şehirde yaşamamanın bir mucize olduğu duygusunu bir kez daha hissederek. Salon sanki Haliç'le devam edip Topkapı Sarayı'nda ya da Ayasofya'da sonlanıyordu. Sonra birden utandı.

"Manzaraya kendimi kaptırdım, özür dilerim."

"Ona kendini kaptıran ilk kişi sen değilsin... Gerçi pek misafir olmaz ama."

Ev çok sade ama sıcak döşenmişti, kendisini koltuğun yumuşaklığına bırakan Azra utangaç açıkladı.

"Gösterdiğiniz ilgiyi istismar ettim mi bilmiyorum... Yani he-

men ardından, üstelik gece vakti sizi rahatsız etmek..."

Azize eliyle bir işaret yaptı.

"Rahatsız olacak olsaydım bunu söyledim, zaten seni bekliyordum."

"Yani geleceğimi hissetmiş miydiniz?"

"Bana söylenmişti."

Azra şaşırılmıştı.

"Nasıl? Yani kim söyledi?"

"Tanrılar."

Birden kafası karışan Azra korktuğunu hissetti. Ürkek bir sesle sordu.

"Tanrılar?"

"Onlar yalnızca benimle konuşurlar, yani benim tanrılarım. Bugüne kadar beni sadece bir kere yanılttılar."

Korkusu aniden meraka dönüşen Azra hayretle dinlemeye başladı, Azize devam etti.

"On yıl kadar önce şarkıcı Zeus'a âşık olmuştum, tanrılar onun da bana âşık olduğunu söylemişlerdi."

"Zeus'u tanıyor muydunuz?"

"Hayır, sadece sahnede görmüştüm, ama şarkılarını benim için söylediğine inanmıştım, sadece benim için. Bu hezeyanın üstesinden gelebilmek için psikiyatrik yardım alınam gerekmişti..."

Bir an susup sordu.

"Hiçbir şey anlamadın değil mi?"

Azra gülümsedi.

"Doğrusunu isterseniz hayır."

"Tanrıları anlamayı beklemiyordum, ama şunu bil ki vaktiyle psikiyatristim de onların benim gerçeğim olduğunu kabul etmişti. Neyse... Konumuz bunlar değil. Neden bana geldin?"

Azra başlangıçta tutuktu, ama kadının kendisini dikkatle dinlediğini hissedince giderek açılmaya başladı. Ferit'in telefonundan evden ayrılışına kadar olanları ayrıntılarıyla anlattıktan sonra ilave etti.

"Ama olaylar bu noktada bitmedi."

Derin bir iç çekip konuşmasını sürdürdü.

"Memo'nun güvenilir bir sekreteri var. Orta yaşlı, ketum bir kadın. Mehveş Hanım'ın yalisına gelmeden önce beni arayarak bana Memo'dan bir mesaj iletti. Telefonum ondayken birileri beni arayarak Ferit'le ilgili sorular sormuşlar. Arayan kişinin tavrı kaba ve tehditkârmış, yanında birilerinin daha olduğunu hissetmiş. Ayrıca ben evi terk ettikten bir süre sonra iki Amerikalı siyah bir araba ile eve gelerek oradaki personele beni sormuşlar. Güvenliği nasıl aşabildikleri anlaşılamamış. Sekreter Memo'nun benimle ilgili olarak kaygılandığı izlenimini edinmiş..."

Azra'nın sesi titremeye başlamıştı.

"Korkuyorum, ama kimden ve neden korkmam gerektiğini bilmiyorum."

Azize düşünceli bir yüzle yavaş yavaş konuştu.

"Kazanın ertesi gününden sonra seni rahatsız eden oldu mu?"

Azra hayır anlamında başını salladı, Azize devam etti.

"Anlaşılan birileri Ferit'in peşinde, telefon kayıtlarından seninle konuştuğunu tespit etmiş olmalılar. Yani konu sen değilsin. Ferit'in nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Randevuyu kendi evinde vermişti, insanların beni tanıyacağı kaygısıyla dışarıda buluşmamayı yeğledi."

"Yalnız mı yaşıyor?"

"Evet öyleymiş, bir süre önce eşinden ayrılmış."

"Oraya bir bakalım."

Azra kaygılandı.

"Tehlikeli olmaz mı?"

"Merak etme."

Osman aşçı yardımcısının uzattığı biftek tabağını Ulaş'a verdi.

"Yirmi altıya götür, şarabı ve salatası tamam."

Ulaş kalabalık restoranın masaları arasından geçip tek başına oturan bir adamın oturduğu masaya yöneldi.

"Bifteğiniz efendim."

Ve o anda donakaldı. Gözleri öğleden sonra kendisine bir sak-sı sardunya veren adamınkiyle buluştuğu an önce hemen oradan uzaklaşmak istedi, sonra titrek bir sesle sordu.

"Başka bir arzunuz var mı efendim?"

Adamın yüzünde de şaşkınlık vardı, kendi kendine mırıldandı.

"Bazen dünya çok küçük."

Sonranazık bir gülümsemeyle Ulaş'a döndü.

"Başka bir ricam yok, teşekkür ederim."

Ardından ışıklar söndü ve personel koşuşturmaya başladı. Su-yun yanı sıra elektrik kesintileri de sıradandı bir süredir.

Hasan Kurtulmuş'a döndüğünde hava iyice kararmıştı. Motor sesini duyan Kadir kapıyı açıp cipi görünce telaşla ona doğru yürümeye başladı. Hasan daha önce park ettiği kuytu alana kadar yoluna devam ettikten sonra arabadan çıktı, elinde bir dosya.

"Seni çok merak ettik Hasan Abi, bi baktık ki yoksun, araba da yok. Ses çıkmayınca sonunda evine döndü diye düşündüktü."

"Sizlere veda etmeden gideceğimi nasıl düşündünüz ki?"

"Ne bilem abi, kafan da biraz karışık hani, halden anlarız biz."

"Notere gittim Kadir, işlerimi büyük kızıma devretmek için."

"Abi yolu nasıl buldun tek başına?"

"Alışverişe gittiydik ya."

"Ha sahi, doğru ya. İyi de seni gördüler o zaman, n'olcak şimdi. Peşine düşmezler mi?"

"O riski almak zorundaydım. Notere dürüst davrandım, her şeyi olduğu gibi anlattım, hastalığımı da. Anlayışlı biriydi, bir hukuk adamı kendisine tevdi edilen sırrı kimseyle paylaşmaz, paylaşmamalı."

Birden Kadir'in bu cümleden bir şey anlamadığını fark etti.

"Yani iyi bir adamdı, ama yine de arkamdan polise telefon etmiş midir bilemem. Göreceğiz bakalım."

"Abi notere burayı da anlattın mı?"

Hasan Kadir'e sitemkâr bir bakışla gülümsedi.

"Ayıp ettin be Kadir, hiç der miyim? Bir köy evinde biraz

kendi başıma kalmak istediğimi, zamanı gelince eve döneceğimi söyledim."

Kadir'in yüzünden bir gölge geçti.

"Yapma ya abi, sahiden dönece mi eve?"

"Hayır Kadir, ama zaman gelince başka bir yere gideceğim... Ölmeye."

"Deme be abi öyle."

Ama merakına teslim oldu ardından.

"Nereye gidece ki?"

"Harran'a."

"Ora nere?"

Hasan eliyle işaret etti.

"Aşağıda, Güneydoğu'da sınıra yakın bir düzlük."

Kafası karışmış görünen Kadir konuyu değiştirdi.

"Gidip Murteza'ya haber verem döndüğünü."

"Tamam Kadir, misafirleriniz gitti mi?"

Kadir anlamaz gözlerle bakınca Hasan açıkladı.

"Hani bir kırmızı araba geldi ya."

"Ha onlar mı? Onlar misafir değildi abi, anlamadığım bi işler işte... Sen eve gir ısın, Hilmiye çocukla komşuya gitti. Söyleyim de gelip sana bi çay yapsın."

O sabah gelen yeni mumlar ve ikmali yapılan fenerlerin ışığında Azize bir kez daha farklı bu gece. Tıka basa dolu restoranda sürekli değişen ışık oyunları ve korku filmlerinden çıkma yüz manzaraları her yanda. Masaya büyük beyaz bir mum getirdiklerinde Demir birden Şahika'nın yanında olmadığını fark edip titrek ışıklar arasından etrafa bakındı, göremedi. Haber vermeden masayı terk etmiş olamazdı, anlam veremedi, onu aramak için yerinden kalktığı anda da kendini bir kargaşanın içinde buldu. Restorandaki pek çok müşteri yerinden kalkmış kendi masalarından aniden kaybolan insanların adını seslenerek aranıyordu. Garsonlar şaşkın bakınıyor, bazıları tanıdıkları kayıp müşterileri arama çabalarına katılıyordu. Tuvaletlerden giriş kapısının önüne ka-

dar her yerde ellerinde yanan mumlarla kayıp kişilerin adlarını çağırarak yarı karanlıkta dolaşan insanların görüntüsü bir eski çağ ayini gibiydi. Demir paniğe kapılmaya başlamıştı, zihninden sorular art arda geçip gidiyordu. Aniden kaybolanın yalnızca Şahika olmadığı belliydi. Bu insanlar nereye gitmişlerdi? Neden bazıları aniden yok olmuş diğerleri yerlerinde kalmışlardı? Bir seçme yapılmış gibiydi, ama neye göre?

Restorandan çıkıp soğuğa aldırmadan hemen oradaki kaldırıma oturdu, elinde yanan mumu da yanına koyup başını ellerinin arasına aldı. Daha önce de düşünmüştü düşen uçaklarla ilgili hikâyeleri. Neden bazı insanlar o lanetli uçaklara binmişlerdi? Neden bazı insanlar son gün karar değiştirmiş ve başka bir uçakla gidecekken o uçağa binmişlerdi? Neden birileri o uçağa yetişememe karşılığında hayatta kalmışlardı? Şahika iki saat önce sahnede şarkı söylüyordu, gözlerinde zafer ve umut pırıltılarıyla buraya gelmişti, şimdi neredeydi? Kendini sorumlu hissediyordu, keşke onu buraya davet etmemiş olsaydım diye düşünürken, olmuş olan bir şeye olmaması gerekirdi demenin anlamsızlığını fark etti.

"Akşamın bu ayazında neden kaldırıma çökmüşsün oğlum, üşüyeceksin."

Demir başını kaldırdığında annesini onu kaygıyla süzerken gördü. Kırışmış saçları, her zamanki koyu gri mantosuyla orada durmuş kendisine bakıyordu.

"Anne ne işin var burada? Neden Mersin'de değilsin?"

Annesi yanı başında yerde duran büyük zembili işaret etti.

"Sana bahçeden portakal getirdim, yeni mahsul."

Demir başını salladı gülerek.

"Ah anne... anne... Hiç değişmeyeceksin. Birkaç portakal için buralara kadar gelinir mi?"

Annesi anlamaz gözlerle ona bakınca Demir oturduğu yerden kalktı, annesine yaklaşp ellerini tuttu, gözlerinin içine baktı bir süre. Sonra birden ona sımsıkı sarılıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Masumiyetin içi boş bir sözcük olmadığına beni yeniden inandır anne. N'olur..."

Azra ve Azize sokağa girdiklerinde binanın polis kordonu altına alınmış olduğunu fark ettiler. Azra Azize'ye baktı, gözlerinde acı.

"Ferit! .. Onu öldürdüler."

Azize ciddi bir yüzle başını salladı.

"Hikâye yazma. Önce ne olduğunu bir öğrenelim."

Ardından Azra'yı bırakıp ilerideki polislerden birine doğru her zamanki dans edercesi adımlarıyla yürüdü. Azra nasıl olup da bu kadının etki alanına girivermiş olduğunu hâlâ üzerinden atamadığı şaşkınlığıyla ardından baktı kaldı. Gece olmasına rağmen taktığı büyük güneş gözlükleriyle, başındaki açık sarı renkli peruk ve üzerindeki ateş kırmızısı mantoyla Azize oradaki sahneye anında belirgin bir farklılık getirmişti. Polislerin onunla saygılı bir tavırla konuştuklarını görmek Azra'ya artık şaşırtıcı gelmiyordu. Bu kadının inanılmaz bir aurası vardı. Bir süre sonra Azra'nın yanına döndü.

"Binanın giriş holünde genç bir fahişe öldürülmüş... Bir talihsiz kız daha ekmek parası uğruna gitti işte."

Azra rahat bir nefes aldı.

"Gidelim buradan, nasıl olsa içeri girme şansımız yok."

Azize ona ters baktı.

"Acele etme, Ferit'in dairesi hangisi?"

Azra bir süre binayı inceledi.

"İkinci kat soldaki daire... Tamamen karanlık."

"Yani o dairede şu anda kimse yok."

Başındaki peruğu çıkarıp saçlarını düzeltti.

"Gidelim."

Ulaş titrek mum ışıklarının arasında restoranda yaşanan kargaşaya yardımcı olmaya çalışırken sardunyalı müşterinin görüş açısından uzak köşelerde bulunmaya özen gösteriyordu. Sonra bir an aslında ondan korkmadığını, hatta ona karşı hüznün duygusuyla karışık bir yakınlık hissettiğini fark etti. Üstelik kırmızı sardunya, aralarında beklenmedik bir şekilde oluşan garip bağın simgesi olmuş gibiydi. Bir yandan yine de bugün öğle sonrası yaşadıklarının aslında gerçek olmadığı gibi bir duygu yaşıyordu. Bu düşüncelerden sıyrılmaya başladığında, yarı karanlık restoranda bazı müşterilerin ortalıkta dolaşarak bazı isimler çağırdığını fark etmeye başlayabildi. Önce, yaşanan kargaşanın bilgisayarların çalışmaması nedeniyle siparişlere ulaşılamamasından kaynaklandığını düşündü, ama restorandaki müşteri sayısında da bir azalma olmuş gibiydi. Sonra aniden kıdemli garson Osman'la yüz yüze buldu kendini.

"Abi müşterilerde bir tuhaflık mı var? Bana mı öyle geliyor?" Osman'dan ters bir bakış geldi.

"Yeni mi fark ediyorsun? Aklın nerelerde senin?"

Ulaş'ın anlamaz gözlerle baktığını görünce açıkladı.

"Bazı müşteriler ışıkların sönmesinin hemen ardından aniden kayboldular."

"Ne demek kayboldular? Yani nereye gittiler?"

Osman kaygılı gözlerle ona baktı.

"Hiçbir yere, restoranı terk eden kimse olmamış, sadece bir kişi çıkıp kapının önündeki kaldırıma oturmuş, hâlâ orada. Soğukta oturmaması, içeriye girmesi için yapılan ısrarları reddediyor. Restorana birlikte geldiği kadın da sırta kadem basmış. Biraz önce ona çay götürdüm, dün gece buraya baskın yapanlardan biriymiş meğer... Neyse."

Sonra ellerini iki yana açtı, çaresizlikle.

"Bizlerin yapabileceği bir şey yok Ulaş."

Ulaş'ın yüzünden aniden bir gölge geçti, tek söz etmeden Osman'ın yanından hızla uzaklaşıp yirmi altı numaralı masaya yöneldi. Masada kimse yoktu, masasının üzerindeki biftek tabağı ve şarap şişesi de. Yüzünde hüznün etrafa bakındı umutsuzca, sonra omuzlarını silktilti.

"Belki de o buraya hiç gelmedi, belki zaten onunla hiç karşılaşmadım. Peki ya sardunyalılar?"

Murteza'nın yüzü asıldı.

"Nasıl yani? Arabasına atlayıp şehre tek başına mı gitmiş?"

"Evet öyle dedi."

"Buraya gelenlerle ilgili soru sordu mu?"

"Evet, ama şehirden döndükten sonra."

Murteza ikna olmamıştı.

"Düşünüyorum da Kadir... Sence Hasan'ın buraya gelişi bi tuhaf değil miydi?"

"Evet ama abi, bana sorarsan hastalığını anlatırken samimiydi, koca patron karşımızda ağladı... Sona neden büyük bi patron bu işlere bulaşsın ki? Bulaşsa bile ucuz bi tezgâhla girmezdi oynuna, adam kullanırdı."

Murteza bir süre düşündü.

"Galiba haklısın ya Kadir... Bir şey daha var. Biz Ferit denen adamı daha önce hiç görmediydik. İngilizce konuştukları için bişey anlamadım ama getirdikleri o gâvurun sorgulanmasının sonuna doğru, onu kaçıranlardan kız olanı bana dışarı çıkmamızı işaret etti, ardından çıktım. Bana Ferit diye getirilen adamın kesinlikle sahte Ferit olduğunu, yapılan soruşturmanın fasafiso olduğunu, asıl soruların sorulmasına izin verilmediğini, hepimizin dikkatli olmamız gerektiğini, ileride huzurumuzun kaçabileceğini söyledi. Olaya karışanlardan kimin hangi tarafta olduğunu bilmiyor-muş, hatta buradan, Kurtulmuş'tan biri ya da birilerinin köstebek olabileceğini söyledi."

"Köstebek ne ki abi?"

"Sordum, ikili oynayan demekmiş. Burda öyle insan yoktur dediğimde o kadar emin olmamamı söyledi. Haklıysa başımız belada demektir."

"Kız neden başkasıyla değil de senle konuştu ki?"

"Onu da sordum. Etrafa bakındığında bi tek ben ona sağlam gelmişim."

"Kız Ferit'in sahte olduğunu nasıl anlamış ki?"

"Önce sesinden anlamış. Kız şarkıcıymış, okulda ses eğitimi almış, radyodaki ses bu ses değil dedi. Tarzı da çok farklıymış, ne demektir anlamadım ama, susalım Hasan abi buraya geliyor."

Hasan yanlarına geldiğinde tedirgin olduklarını belli etmemek için gülümsemeye çalıştılar. Murteza merak etmiyormuşçası bir tavırla sordu.

"Tek başına şehre gitmişsin diye duydum Hasan abi."

Hasan düşünceli bir yüzle iç çekti.

"Yetkilerimi büyük kızıma devretmek için notere gittim, sizin misafirleriniz geldiği sırada birden hem aileme hem çalışanlarıma bir borcum olduğunu fark ettim."

Murteza biraz kuşkulu sordu.

"Bunun bizim misafirlerle ilgisi neydi ki?"

"Sorumluluk Murteza. Sizlerin bir misyonu olduğunu fark edince insanın ölürken de sorumlulukları olduğunu, öylece kaçamayacağını fark ettim. Önce şehirdeki evime gittim, önemli evrakları orada gizli bir kasada saklarım. Sonrada onları alıp notere gittim. Merak etmeyin. Arabamı taksi bulabileceğim bir yerde bıraktım, sonra da sürekli taksi değiştirerek dolaştım, tanıyan oluyorsa da izimi bulamazlar. Buraya, sizlere zarar vermek istemem."

Anlatılanları anlamakta zorlanan Kadir sordu bu kez.

"Abi cehaletimi bağışla, misyon ne demek?"

"O kelimeyi rasgele kullandığım için sen benim düşüncesizliğimi bağışla Kadir. Misyon insanın inandığı bir amaç için uğraş vermesi demektir. O insanlar buraya geldiğinde sizin inandığınız bir amaç için bir şeyler yaptığınızı düşündüm."

Murteza sıkıntılı bir yüzle başını iki yana salladı.

"Bak abi, memleketimin hayrı için ben de herkes gibi bir şeyler yapmak isterim, ama hakikati anlayamadığın zaman ne yapacağını bilemez oluyorsun."

Hasan Murteza'yı bir süre inceledikten sonra cevap verdi.

"Hakikat hiçbir zaman bize görüldüğü gibi değildir Murteza."

Kadir de Murteza da şaşırılmış gibiydiler. Murteza sordu.

"Nasıl yani?"

"Yani biz gördüğümüzün hakikat olduğuna inanırız."

"Yani hakikat bizim görmediğimiz başka bir yerde mi?"

"Bunu bilmiyorum Kadir, çünkü hakikatin bizim gördüğümüz şey olduğuna inanmaktan başka seçeneğimiz yok."

Kafası iyice karışan Murteza sordu.

"Anlamıyorum abi, yani sen bana bizim gördüğümüz her şey hayal mi diyosun?"

"Hayır öyle de değil. Hadi bırakalım bunları da içeri girelim, karanlık bastı, üşümeye başladım. Bunları konuşmak zaten hiçbir şeyi değiştirmez."

Sabrı tükenen Memo sonunda Azize Restorandan çıktı, hesabı ödeyecek bir garson bulamadan. Mumlu fenerli kalabalıkta insanların sürekli görünüp kaybolmaları sonunda onu bunalıtmıştı. Gün içinde ikinci kez karşılaştığı genç garsonu bu karanlık kargaşanın içinde defalarca görmüş, yerinden kalkıp ona her ulaşmaya çalıştığında çocuk ışıklar ve gölgeler arasında kaybolmuştu. Onu neden zihninden uzaklaştıramadığı sorusuna bulduğu cevap o güne kadar kimsenin ona yardım eli uzatmamış olmasıydı. Göremediği şey, eğer o gün kendini süfliliğe bırakmamış olsaydı genç garsonu da fark edemeyecek olmasıydı. Kendini gecenin ayazına bıraktığında restoranın önünde kaldırımında oturan genç adamı fark etti, önünde sımsıkı tuttuğu büyük bir torba, yanı başında titrek aleviyle bir Azize mumu. Genç adam uzaklara dalmış, onu fark etmemişti. Biriyle konuşabilmeyi çok istiyordu, biraz ötesinde o da kaldırıma oturdu. Bir süre sonra genç adam onu görüp belli belirsiz gülümsedi ama konuşmadı, önündeki torbadan bir portakal

ıkarıp uzattı. Memo hiç yadırgamadan portakalı aldı, cebindeki küçük İsviçre akısını çıkarıp portakalı soymaya başladı. Kabukları dikkatlice kaldırıma bıraktıktan sonra portakalı ikiye bölüp yarisını genç adama uzattı. O hiçbir şey demeden portakalı alıp yemeye başladı, Memo da kendine kalan yarisını.

"Bugün ben de birine bir saksı sardunya verdim."

Genç adam ona bakmadan önündeki torbayı işaret edip alçak bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Bunları biraz önce annem getirdi, bahçemizin mahsulü."

Uzun süren sessizliğin ardından Memo konuştu.

"Bugüne kadar hiç kimseyle portakal paylaşmamıştım ya da başka bir şey, o çocuğa sardunyayı verene kadar."

Sonra kısık bir sesle hikırarak ağlamaya başladı. Genç adam dönüp bakmadı, gözlerini ileriye, boşluğa dikmiş halde. Sonra ayağa kalktı elindeki torbayı Memo'nun önüne bırakıp karanlığın içinde kayboldu.

şahika daha önce Demir'in oturduğu boş iskemleye bakmaktan vazgeçti, başını ellerinin arasına gömüp düşünceye daldı. Evren ona birini gönderip ardından geri almıştı, bunu ilk kez yaşamıyordu. Hayat belki de buydu, karşılaşma ve ayrılık, sonra tekrar karşılaşma ve yeniden ayrılık, karşılaşılacak hiçbir şeyin olmadığı boşluğun sonsuzluğuna dek tekrarlanıp durarak. Sonra nceki gün yaşadığı olayı hatırladı, karşı apartmanın penceresindeki kadını, siyah dalgalı saçları vardı. Onu daha önce hiç görme-mişti. Pencereden dalmış dışarıyı seyrederken karşı pencerede birden onu fark etmişti, o da kendisine bakıyordu, saçlarının kıvrımları kimonosunun üzerine dökülmüş. şahika onun çok güzel olduğunu fark etti. Kadın bir süre kaybolduktan sonra başı ve bedeni kara çarşafla kapanmış olarak pencerede tekrar göründü ve büyük siyah güneş gözlükleri taktı. şahika olup bitene anlam veremedenden bakarken kadın ona gülümseyerek el sallamış, ardından pencereyi açıp beşinci kattan aşağı kendini bırakmıştı, paraşüt gibi açılan çarşafın altından görünen bedeni çıplaktı. Penceresinin

kapalı olmasına rağmen onun yere çarpma sesini duymuştu, asla unutamayacağı bir ses. Bir varmış bir yokmuşun sesi.

Gözleri dalmış intihar eden kadını düşünürken birden mum ışıklarının arasında birinin masasına yaklaşmış olduğunu fark etti. Bu Ira Rosenbaum idi, yumuşak bir sesle sordu, İngilizce.

"Oturabilir miyim?"

Şahika başını salladı. Canı sıkılmıştı, bunun sırası mıydı şimdi? Karşısında oturan adama gözlerini dikti.

"Ne istiyorsun Rosenbaum?"

"Beni kaçırdığınızda Ferit Pak diye getirdiğiniz adam sahteydi."

Şahika aldırılmaz görünmeye çalıştı.

"Ner'den biliyorsun?"

Ira tepeden bakan bir tavırla karşılık verdi.

"Onu tanırdım, üstelik..."

Devam etmedi bekledi, Şahika inatla sessiz kaldı, sonunda uzun süren sessizliği Ira bozdu.

"Üstelik o dün gece öldü."

Şahika içinden yükselen sarsıcı dalgayı belli etmemeye çalışarak maske ifadesini sürdürmeye çalıştı, bu bir sinir savaşıydı. Yine bir sessizlik yaşandı.

"Dün gece yol kenarında ölü bulundu. Cesedini Azra Okçu'yu hastaneye götüren ambulans şoförü fark etmiş, polise haber vermişler. Bunları biliyor muydun?"

Şahikacevap vermeden önce aşağılayıcı bir bakış gönderdi.

"Bilmiyordum."

Ira keyiflenmişti.

"Görüyorsun, sizlerin bilmediklerini de bizler biliyoruz..."

Şahika sözüne devam etmesine izin vermedi.

"Sana inanmıyorum ki."

"Sana bir şey söyleyeyim mi genç hanım? Karşı Hareket'in içindesin ama hangi tarafa çalıştığını aslında kendin de bilmiyorsun, kimin görünürde ne, kim olduğunu da. Çünkü bu yumak senin beyninin sınırlarının ötesinde..."

Şahika muzaffer gülümseyerek adamın sözünü kesti.

"İşbirlikçinizi sokak ortasında öldüren kadının kim olduğunu da siz bilmiyorsunuz."

Ira heyecanlanmıştı. Şahika devam etti.

"Evet kim olduğu hakkında bir fikrim var ve tabii bunu size söylemeyeceğim."

Ira'nın yüzünden bir gölge geçti. Şahika boş atıp dolu tuttura-bilmiş olduğunu sezince oyununu daha da öteye sürdürmeye karar verdi.

"Mr. Rosenbaum senin geldiğin yerde kan davası diye bir şey var mıdır?"

Ira'nın kafası karışmaya başlamıştı. Cevap vermeyince Şahika devam etti.

"Senin de diğer vatandaşların gibi ülkemizin güneydoğusuna gitmeni öneririm, orada çok şey öğrenirsin. Bu konuları oranın halkı iyi bilir."

Sonra birden farklı bir havaya girdi.

"Bu arada merak ettim, nedir bu vatandaşlarınızın Mezopotamya'datoplanma saçmalığı?"

Ira savunmaya geçti.

"O olayın siyasi oluşumlarla bir ilgisi yok."

"Biliyorum siyasi değil ilahi bir oluşum ya da kendilerine Evangelist diyen üstün varlıkların zırvalığı. Mesih orada yeryüzüne dönecekmiş ya da bu gerçekleşmezse kıyamet orada başlayacakmış. Mesih sadece Evangelistleri kurtaracak da dünyanın geri kalanı kıyameti mi yaşayacak? Sizler... Sizler nasıl bu kadar aptal olabiliyorsunuz ki?"

Ira umursamaz baktı.

"Genç bayan, senin gibi ben de ötekiyim."

"Bu doğru değil Rosenbaum, çünkü sana göre de herkes öteki."

Demir kırmızı kapıya üç kere vurdu, siyahlar giymiş iri yapılı bir adam kapıyı araladı.

"Ne istiyorsun?"

Demir tek kelime ile cevap verdi.

"İmambayıldı."

Siyahlı adam kapıyı biraz daha açtı.

"Gir."

Demir adımını attığında karşısına gelen zemini ışıklandırılmış basamaklardan inmeye başladı, mekânı iyi tanıdığı belli. Adımları sonunda onu iki kapının bulunduğu kırmızı bir duvarın önüne getirdi. Her zaman kullandığı gri kapıyı açmaya çalıştığında başaramadı, bu ilk kez oluyordu. Her zaman kilitli olan beyaz kapıyı denemek istedi, itince kapı kendiliğinden açıldı, bu da ilk kez oluyordu. Şimdi karşısında yüksek volümlü bir müziğin çaldığı, koyu griye boyanmış sınırsız duygusu veren geniş bir mekân, ortasında iki siyah iskemle ve küçük bir siyah masa, iskemlelerden birinde şakakları kırılmış orta yaşlı dinç bir adam oturuyordu, göz alıcı mavi bakışları keskin. Demir'e bakmadan tok bir sesle konuştu.

"Çok oldu görünmeyeli."

Demir başını salladı, müziğin yüksek volümünden adamın sesini zor duyuyordu.

"Biliyorum, savrulup duruyordum, geledim."

Adam iskemleyi işaret etti.

"Otur."

Demir iskemleye ilişircesine oturdu, çalan müzik onu tedirgin ediyordu.

"Bu tür müzik dinlediğinizi bilmezdim."

"Benimle ilgili ne bilebilirsin ki?"

"Haklısınız, benim için her zaman bir bilinmezsiniz."

"Aslında bir bilinmez değilim, ama farklı olduğum, başkalarının şablonlarına uymadığım için anlaşılamamak. Hepsi bu."

"Benimle ilk defa böyle konuşuyorsunuz."

"Konuşmaya ihtiyacım var, üstelik hayatımı kurtarmış olduğunu hiçbir zaman unutmadım. Beni, yani hiç tanımadığın yaralı bir adamı hastaneye yetiştirmeseydin yaşadığım yılları yaşaya-

mamış olacaktım."

"O lanet bir kazaydı, orada bir başkası olsaydı aynı şeyi yapardı."

Adam elini masanın üzerine sertçe vurdu.

"Ama yapmadılar. Saatlerdir yerde kıvranan yaralı bir adamı görenler hızla oradan uzaklaştılar, gün doğumundan az önce sen gelene kadar. Artık güneşin doğuşunu göremeyeceğimi düşünmeye başladığım anda."

Masanın üzerindeki şarap sürahisini ve önünde duran boşalmak üzere olan kadehi işaret etti.

"Şarap içer misin?"

Demir evet anlamında başını sallayınca adam masanın üzerinde duran bir zile bastı, uzaktaki duvarda ilk bakışta fark edilmeyen bir kapı açıldı ve siyah bir üniforma giymiş bir delikanlı elinde taşıdığı gümüş tepsinin üzerindeki kadehi masaya koyup doldurdu, ardından adamın kadehini doldurdu. Yalnız kaldıklarında Demir sordu.

"Beni ilk defa bu mekânda kabul ediyorsunuz, diğer kapı kapalıydı."

"Evet kulübü aylar önce kapattım, son zamanlarda küçük bir ordu yaratmakla meşguldüm."

"Bir ordu mu?"

"Evet üstün ulusumuzu temsil eden seçilmişler ordusu."

Demir çok şaşırmış hatta ürkmüştü, o sırada müzik sona erdi. En iyisi konuyu değiştirmekti.

"Çalan müzik neydi?"

"Wagner. O rüyaları gördüğüm gecelerin ertesinde gün boyu Wagner dinlerim."

"Rüyalar?"

"Sen hiç rüyada aileden insanlarla seks yaptın mı?"

Demir donakaldı bir süre, sonra cılız bir sesle karşılık verdi.

"Hayır efendim."

Adam bir süre uzaklara daldı.

"İnsan çirkinleşerek yaşıyor, bu kabul edilemez bir şey."

O sırada adamın imgesi karşıdaki duvarın önünde göründü. Üzerinde beyaz bir kimono dizlerinin üzerine çökmüştü, elinde bedenine doğrultulmuş bir kılıç. Sonra kimonosunu sıyırarak çıplak karnını açtı ve kılıcı karnına dayayarak bekledi. Az önce şarap getiren delikanlı yanında bekliyordu, elinde adamın başının yukarısında tuttuğu bir kılıçla. Çocuğun yanaklarından aşağı yaşlar iniyordu. Adam birden olanca gücüyle kılıcı karnına itti, ardından canhıraş haykırarak ve o anda delikanlı elindeki kılıcı indirip adamın başını koparttı. Adamın başı yerde, kesik boynundan yukarı hâlâ kan fışkırıyordu. Demir'in haykırışı duyuldu.

"Aman tanrım!" Sonra birden adamın karşısında oturduğunu fark edip rahatladı. Kendi kendine konuşurcasına mırıldandı. "Mishima."

"En saygı duyduğum yazardır, gerçek bir samuray. Onu tanıyor olman beni şaşırttı."

Demir dehşete kapılmıştı.

"Yoksa siz..."

Gerisini getiremedi. Adam evet anlamında başını sallayarak duvarı işaret etti.

"Vaktiyle bana bağışladığın şeyi yok ettiğim için beni affet, ama artık çirkinleşerek yaşlanmayacağım."

Onu şehre ilk geldiği günlerde tanımıştı. Bir gece sabaha karşı parkın kenarından geçerken biraz ileride bir adamın yerde yatışını görüp sarhoşun tekidir diye düşünmüştü, büyük şehirdi burası, her türlü vardı. Yaklaştığında yerdekinin kanlar içinde yatan orta yaşlı bir adam olduğunu fark edince durmuştu. Adam hiçbir şey söylemeden ona bakmıştı, çaresiz çocuk gözleriyle. Paniğe kapılmıştı o an, adam hastaneye götürülmeliydi, ama nasıl? Yoldan geçen bir taksiyi durdurup şoförden polise ya da yakındaki bir sağlık kuruluşuna haber vermesi için yalvarmış, ardından adamın yanına çömeli beklemeye başlamıştı, taksi şoförünün insafına sığınıp. Adam ona bakarken dudaklarını kımıldatarak teşekkür etmişti. Bir süre sonra önce bir polis arabası görünmüştü, ardından da ambulans. Adam bıçaklanmıştı, kendi ifadesine göre tanımadı-

ğı birileri tarafından, Demir buna pek inanmamıştı nedense.

Sonraki yıllarda onunla ilişkisi aralıklarla sürmüştü. Bugüne kadar tanıdığı kimseye benzemiyordu. Adı Timuçin'di ama kendisine Timu denmesini isterdi, vaktiyle bir kitap yazmış ve saygın bir edebiyat ödülüne layık görülmüş, ancak sonradan tek kelime yazmamıştı. Demir okuduğunda kitabın olağanüstü şiirsel ve duygusal olduğunu düşünmüş, etkilenmişti. Timu kendinden yaşça büyük bir kadınla zaman zaman görüşüyordu, ona karşı açık bir nefret beslediği belliydi ama kopamıyordu da. Demir Timu'yu ça-
lıştırdığı kulüpte zaman zaman ziyaret etmişti. Tuhaf bir kulüptü, yalnızca genç erkeklerin devam ettiği. Demir önce böyle bir topluluğun cinsel bir yönü olduğunu düşünmüş, sonra öyle olmadığını anlamaya başlamıştı. Belirli kuralları olan bir derneğin üyesi gibiydiler, ilk bakışta hepsinin görünümü aynıydı sanki. Demir zamanla Timu'nun ırkçılığa kadar uzanan militan milliyetçi görüşleri olduğunu fark etmeye başlamış, ancak çalıştırdığı lokalle ideolojisi arasındaki bağı anlayamamıştı. Timu bebekken ailesiyle Kosova'dan bu ülkeye gelmişti, bundan söz edilmesinden hoşlanmazdı, farklı bir adla doğduğunu, büyüyünce adını Timuçin'e değiştirdiğini duymuştu. Demir Timu'yu benimsemişti yıllar içinde, faşizan söylemlerle maskeleyemeye çalıştığı çocuksu saflığını da.

Hasan Kurtulmuş'takilere aldığı hediyeleri dağıttıktan sonra Murteza ve Kadir'i kucakladı, cipine atlayıp geriye bakmadan yola koyuldu. Murteza hüzünlü bir yüzle mırıldandı.

"Bir insanın ölümüne böyle gideceği hiç aklıma gelmezdi."
Kadir başını salladı.

"Burada kalsaydı ona bakardık değil mi abi?"

"Evet ama çok inatçı bir adam, kafasının dikine gitmeye alışmış. Yolu açık olsun, huzur içinde dünyasını değiştirsin."

"Amin. Gambi neden gelmedi ki?"

"Gelemedi, odacığında ağlayıp durur kendi başına."

"Yapma ya. Hasan abi ölülerimizi duasız gömdüğümüz için kaçtı mı dersin?"

Murteza hayır anlamında başını salladı.

"O böyle şeyleri iplayecek adam değil, aklında başka şeyler var."

Bu sözleri söylerken gözleri yaşlıydı.

"Bu Kurtulmuş'ta daha neler görecez bakalım! Hadi işimizin başına Kadir."

Yola çıktıktan bir süre sonra Hasan, Kurtulmuş'u geride bırakmış olmanın hüznünden giderek sıyrılmaya başladı. Sis bastırmaya başlamıştı, bu bir bakıma işine de geliyordu, ama gözünü yoldan ayırmamalıydı. Arabasına Konya plakası takıldığı için tanınma olasılığı zaten azalmıştı. Sırt ağrıları akşam saatlerinde sıklaşmaya başlayınca, Kurtulmuş'takilerin itirazına rağmen bir an önce yola çıkmaya karar vermişti. Ölüm tanrısı Thanatos'un diyarı onu çağırıyordu. Kurtulmuş'taki insanlardan hoşlanmıştı, ama onları dünyasına almamıştı, dünyası hızla ondan uzaklaşıyor, her şey yabancılaşıyordu. Görüş mesafesi neredeyse sıfır olmuştu, yolun kenarını görememesine rağmen direksiyonu hafifçe sağa kırdı. Zemin yumuşaktı, görebildiği kadarıyla bir tarlaya girmiş olmalıydı, durdu, farları söndürdü, başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. Ağrıları hafiflemişti, yavaşça uykuya daldı.

Azra düşünceli bir yüzle Azize'ye baktı.

"Sana sormak istediğim sorular var, eğer izin verirsen."

"İstediyini sorabilirsin, ama cevap veremeyeceklerim olabilir."

Azra sıcak gülümsedi.

"Ne kadarını istersen o kadarını cevapla."

Bir an durup devam etti.

"Senin gibi bir kadının Gelişim Grubu gibi bir yerde ne işi olabilir diye düşünüyorum. Orada olma nedenin gerçekten kendini geliştirme ihtiyacın mı?"

Azize'nin cevabı tek kelime oldu.

"Hayır."

Uzun bir sessizlikten sonra Azize yine kısa konuştu.

"Organ mafyası."

Azra şaşırılmış halde başını salladı.

"Anlamadım."

O sırada karanlık bir sokağa girmek üzereydiler, ileride hareket eden karaltılar vardı. Azra durakladı.

"Girmeyelim, tehlikeli olabilir."

Azize kırmızı mantosunun cebindeki tabancayı çıkarır gibi yapıp namlusunu gösterdi.

"Biber gazı."

Sonra devam etti.

"Benimle gel, çünkü o sokakta görmeni istediğim bir şey var."

Azra Azize'nin kararlı yüzünü görünce daha fazla itiraz etmedi. Azize onun hâlâ korktuğunu görünce yumuşak bir ses tonuyla açıklamasına devam etti.

"Sadece biraz sabırlı ol."

Bu uzun sokağın ortalarında bir tek sokak lambası vardı, harap binaların pencerelerinin tümü karanlık. Siyah ve mutlak sessizliğin içine doğru ilerlediler. Sokağın diğer ucundaki hareketli karaltı da onlara doğru geliyordu. Bir süre sonra Azra o karaltıların bir grup cüce olduğunu fark etti, korkusu meraka dönüştü. Sonra iyice yakına geldiklerinde sevinç çığlıkları duyuldu, hepsinin çığlığı aynıydı.

"Azize Abla... Azize Abla... Azize Abla."

Koşarak Azize'nin etrafına toplandılar, bazıları kırmızı manto-suna dokunuyor, kumaşını okşuyorlardı. Sokak çocuklarıydı bunlar, Azra çocukların perişanlığından etkilenmişti. Bu çocukların bir yerlerde aileleri, akrabaları olmalıydı, neredeydiler ki şimdi? Onlar da Azra'yı merak etmişlerdi, çocuklar bir ağızdan "Kim bu, Azize Abla?" diye sormaya başlayınca Azize onlara sabırla cevap verdi.

"O da Azra ablanız, benim arkadaşım."

Azra onlara gülümseyince onun da etrafına toplanıp dokunmaya başladılar. Bazıları fena halde kokuyordu, kimi yıkanmamışlıktan, kiminde çektikleri uçucu maddenin kokusu. Çocuklar kendilerine neden yemek gelmediğini sordular. Azize onlara bir öğretmen tavrıyla açıkladı.

"Restoranın elektrikleri kesilmiş de ondan, Ali Abiniz birazdan gelir, buralardan ayrılmayın."

Sonra içlerinden birine döndü.

"Seyit buraya gel."

Diğerlerine göre yaşı biraz büyük bir çocuk utangaç gülümseyerek yaklaştı. Azra o anda çocuğun hatlarının ne kadar güzel olduğunu fark edebildi. Onu yıkanmış temizlenmiş olarak düşledi, bir kusursuzluk heykeliydi çocuk.

"Sırtını aç Seyit."

Seyit kirden kararmış tişörtünü sıyırdı. Sırtının sağ yanından beline doğru kavis çizerek inen uzun bir ameliyat izi vardı. Azra soran gözlerle Azize'ye baktı.

"Böbreğini çaldılar. Geçen yıldı."

Azra gözyaşlarını tutamadı, pis kokusuna aldırmadan Seyit'e sarılıp başını öptü, sonra Azize'yi beklemeden oradan uzaklaşarak sokağın içlerine doğru yürümeye başladı. Azize çocuklara veda edip Azra'nın peşinden koştu ve kolundan tutup durdurdu. Sonra birlikte yürümeye başladılar.

"Bu çocukların çoğu yıllar içinde rehabilite edilip topluma kazandırıldı, ama zaman zaman yenileri ortaya çıkıyor, bunlar gibi. İlgili toplum örgütleri bu çocuklardan da haberdar, ama yetismekte zorlanıyorlar. Onlar sahip çıkana kadar her akşam bu çocuklara yemek gönderiyorum."

Azra neden aklına geldiğini anlamadığı soruyu soruverdi.

"Yemek nereden geliyor?"

"Yakındaki bir restorandan, ama asıl sorun..."

Azra Azize'nin konuyu değiştirmek istediğini anlayamamıştı, Azize'nin cümlesini tamamladı.

"Organ mafyası."

"Evet, olayın Mehveş'in yalısı ve Mecit Bey'le bağlantısı var. Polise kanıt bulabilmek için oradayım. Sanırım uyuşturucu mafyasıyla organ hırsızları arasında da ilişki var."

Bir anda nereden çıktığını anlayamadıkları bir adam karanlığın içinden belirip Azize'ye saldırdı. Bir eliyle Azize'nin kalçasını okşamaya çalışıyor, diğer eliyle memesini avuçluyor, dudaklarını Azize'ninkilere yapıştırmaya çalışıyordu. Önce neye uğradığını kavrayamayan Azize kendine gelince geri çekilip adamın yüzüne öyle okkalı bir yumruk indirdi ki adam yere düştü, yarı baygın. Azize anında yere atlayıp adamın karnının üzerinde diz çöktü, boynundaki turuncu eşarfbı çıkarıp yırtarak ikiye ayırdı, adam kendini toparlayamadan önce ellerini sonra da ayak bileklerini bağladı. O sırada loş ışıklı açık bir pencereden yüksek sesli bir

müzik duyulmaya başladı, hoş bir ezgi.

"Bez... Bir parça bez daha gerek."

Azra hayli zorlanarak sonunda mantosunun astarından bir parça yırtabildi.

"Bu olur mu?"

"Uzat bana."

Azize adamın ağzını da siyah astar parçasıyla bağladı. Kendi-
ne gelmeye başlayan adam bağlarından kurtulmaya çalıştıkça Azi-
ze gözlerinde garip bir ifadeyle onu seyrediyordu. Azra şaşkındı.
Azize'nin fiziki gücünden etkilenmişti, deli gücüydü bu. Ama ona
daha da tuhaf gelen yerde kıvranan adamın görüntüsüydü. Otuzlu
yaşlarında, medeni görünüşlü, oldukça yakışıklı, iyi giyimli, pek
çok kadının hayır diyemeyeceği biri. Yaşadıklarını kavrayamaz
haldeydi artık, bu kadarı çoktu, bildiği dünyalardan öylesi uzak.

O sırada açık pencereden gelen müzik ağır tempolu ritmik bir
müziğe dönüştü, Afrika kokan bir ezgi, insanı sarmalayıveren.
Azize yavaşça kırmızı mantosunu, sonra da sivri topuklu ayakka-
bılarını çıkardı ve biçimli vücudunu saran siyah bir elbiseyle kal-
dı. Önce başını vahşi bir hayvan gibi yukarı kaldırdı ve ardından
o inanılmaz dans başladı, yukarıdan gelen müziğin eşliğinde. Azi-
ze sokağın tümünü bedenine katıyor, apartman girişlerinde kay-
bolup görünüyor, arada bir adımları yerde yatan adamın kolları,
bacakları ve başı arasında sıçırıyordu. Azize başka bir varlık ol-
muştu. Benzersiz bir dinginliği ve özgürlüğü sergiliyordu, tüm
çevreyi güç ve enerjiyle kucaklayan bir hafifliği alabildiğine ya-
yarak. Dansının büyüleyici yanı bedeninin kıvrılışıydı, varlığı
sanki evrenin kalanıyla bütünleşircesine eriyip gidiyordu. Dene-
timden hür bir beden bilgeliliği bu, sınırsızlaşmış bir mekânın
her yanında hissedilen zamansızlığıyla. Azra, bildik duyuları si-
linmiş, kendini duyu ötesi algılara bırakmış bir halde. Çevresinde-
ki anlamsız uyaranlar silinip gitmişler, hastalıklı dünya sanki şifa-
ya kavuşmuştu. İnsan yaratısı kültürler anlamlarını yitirmişler,
düşünceler, gözlemler, değerlendirmeler ve yargılar yok olmuş-
lardı. Müziğin sona ermesiyle birlikte insanı vecde getiren dans da

aniden bitti. Azra hâlâ kendinden geçmiş haldeydi, bir şaman ayinine katılmış olduğunu bilemezdi tabii. Kıvranmaktan çoktan vazgeçmiş, ana rahmindeki cenini hatırlatan bir halde yerde yatan adamın bütün bunlar olurken neler yaşadığı ise bir başka bilinmez.

Dansın sona erdiği an uzun bir sessizlik oldu. Azra kendine geldiğinde yukarıdaki açık pencerede insanların üst üste yığılmış aşağı baktıklarını fark etti, yüzleri büyü etkisinde gibiydi. Biraz zaman geçtikten sonra içlerinden tombul ve anaç yüzlü bir kadın seslendi.

"Yukarı gelsenize, Yeliz'in doğum gününü kutluyorduk."

Azize başını kaldırıp cevap verdi.

"Önce bana bir örtü atın, şu leşin üzerini örteyim."

Birkaç dakika sonra beyaz bir çarşaf pencereden uçuşarak yere kondu. Azize çarşafı bağlarından kurtulmak için tekrar kıvranmaya başlayan adamın üzerine yüzünü de kapatacak bir şekilde özenle örttü. Sonra ayakkabılarını ve mantosunu eline alıp yukarı seslendi.

"Kaçıncı kat?"

"Dört."

Azra'yı kolundan tuttu.

"Hadi gidiyoruz."

Azra harikalar diyarında onu izledi, iradesi kendinden uzakta bir yerde bırakılmış.

Ulaş restoranın kapısından gecenin ayazına çıktığında saat üçe yaklaşıyordu, geçirdiği kazanın etkisiyle kendini hâlâ halsiz hissediyordu, gözkapakları uykuya direnirken zorlanıyordu. Çoğu zaman ikide evde olurdu, ama bu gece sıradışı bir şey yaşanmıştı. Restoranda bulunan herkes, müşteriler, garsonlar, mutfakta çalışanlar birbirlerini sürekli kaybedip bulmuş, sonra tekrar kaybetmişlerdi. Bu böyle sürüp gitmiş, insanlar birbirlerine ulaştıklarını sandıkları anda aslında ulaşamamış olduklarını fark etmişlerdi. Yaşananların aslında kimsesiz kalma paniği olduğunu anlar gibi olmuştu, belki de bunu kimsesi olmadığından fark edebilmişti.

Yaşanan kargaşanın getirdiği alışılmadık sorunlarla uğraşırken, zaman zaman bir gün önce kendisine sardunya veren adamdan önce kaçıp sonra gözden kaybetmemeye çalışmış olması ona şimdi anlamsız geliyordu. İnsanların birbirini kaybetme paniği yaşadığı bir ortamda, o da kendine kaybetmekten korktuğu birini yaratmış olmalıydı. Aslında adamı tanıyor sayılmazdı ki. Bir insanı tanımanın ne demek olduğunu kendine sordu, cevabını bulamadı.

Kaldırımında evinin yönüne doğru birkaç adım attıktan sonra arkasında bir kıpırtı hissedince dönüp baktı, biri yere oturmuş portakal yiyordu. Bir an tereddüt ettiyse de merakına engel olamayıp ona doğru yürüdü. Adamın etrafı portakal kabuklarıyla doluydu, Ulaş bunların hepsini tek bir kişinin yemiş olamayacağını düşündü. Ama o önündeki büyük torbadan bir portakal daha alıp soymaya başladı ve o anda Ulaş kendisine sardunya veren adamı tanıdı. Adam da onu fark etmiş ve elindeki portakalı soymaktan vazgeçip Ulaş'a bakmaya başlamıştı, yüzünde gördüğüne inanamaz bir ifade vardı. Alçak bir ses tonuyla konuştu.

"İçeride seni kaybettiğimi sanmıştım."

Ulaş ne diyeceğini bilemedi.

"Neden orada oturmuş sürekli portakal yiyorsunuz?"

Adam hüznünlü bir yüzle başını iki yana salladı.

"Belki de başka bir amacım olmadığı için. Sen de yer misin?"

Ulaş hayır anlamında başını salladı, ama merakı giderilememişti, üstelik uykusu açılmıştı.

"O torbadaki portakalların hepsini yemeyi mi düşünüyorsunuz?"

Memo bir an düşündü.

"Sen gelene kadar portakal yemekte olduğumun hem farkındaydım, hem de değildim... Hayır artık yemeyeceğim."

"Ama ben evime gidiyorum, sizinle kaldırımında oturamam, keşke siz de gitseniz. Geç oldu ve hava soğuk."

"Benimle kaldırımında oturmanı beklememiştin. Ama haklısın, geç oldu ve hava soğuk ama ben dalıp gitmişim işte. Dün öğleden sonra da bana yardımcı olmak istedin, ama ben sana karşı

yabani davrandım. Böyle şeylere alışkın değilim. Yani birinin bana yardım etmek istemesine."

Adamın içtenliği Ulaş'ı etkilemişti, Memo'ya sıcak gülümsedi. "Bana da kimse sardunya saksısı vermemiştii."

Birden Memo'nun cebindeki telefon çalmaya başladı, ama o duymamış gibi davrandı. Ulaş anlamaz gözlerle bakıp uyardı.

"Telefonunuz çalıyor."

Memo aşağılarcası bir sesle kendi kendine mırıldandı.

"Çalsın kahrolası şeytan aleti. Bu teknoloji dedikleri şey var ya, hem dünyanı inanmak istediğın gibi görmene izin vermiyor, hem de olmayan dünyalara inandırıyor."

Bir an durup devam etti.

"Şu anda sesi içimi oyuyor."

Ardından hâlâ çalan telefonunu çıkarıp uzağa fırlattı, telefonun sesi kesildi. Ulaş gidip telefonu fırlatıldığı yerden alıp Memo'ya uzattı. Memo telefonu cebine koyduktan sonra ayağa kalktı, ona bakıp dostça gülümsedi, sonra bir şey söylemeden karanlığın içine yürüdü. Ulaş bir süre arkasından baktıktan sonra yerdeki torbaya uzanıp içinden bir portakal aldı ve evinin yolunu tuttu. Rastlantıların kısacık zamanlarında ne kadar çok şey yaşanabileceğini yeni keşfediyordu, bunun adını koyamasa da.

Gün doğmak üzere, Şahika kimsesiz sokaklarda yürüyor, telefonu kapalı, babası ona ulaşamaz. Ulaşmasını istemiyor, o eve dönmeyecek, oraya, yaşamazlığa ve kasvete dönemez. İçinden yükselen başkaldırı yatışacak gibi değil. Kendince ilerici olduğuna inanan, kitaplar arasına gömölüp çürümekte olan babasının kestiği ahkâmlara ve çoktan mazi olmuş birtakım öğretileri durmaksızın tekrarladığı söylevlerine katlanmayacak. Ne de, yirmi birinci yüzyılda da cariyeler olabileceğinin canlı kanıtı annesine ve gününü ayna karşısında geçiren yüreği kof kız kardeşine. Eskiden mutsuz çocukların evlerinden kaçıp Köprüaltı'nda yaşadıklarını duymuştu. Bu dünyada onun da kaçabileceği bir Köprüaltı olmaydı, nerede olduğunu bir bilebilse.

Karaköy rıhtımına ulaştığında bir bankın üzerine oturup denizi seyretmeye başladı. Gri yeşil renkte ve ölü yüzlü suydu karşısındaki. Çocukken yediği balıkların bazılarının şimdi sadece adları kalmıştı. Musluklardan günde üç saat akan suyun zamanını kaçırdığı için konserden bir gün önce çoğu artık kapanmış olan hamamlardan birine gitmişti. Hıncahınç dolu hamamda zaman zaman kur-na paylaşma tartışmaları çıkmış, iki kadın birbirlerinin saçlarını yolarcasına kavga etmişti. Zaman zaman hangi mevsimin yaşandığını anlayamaz olmuştu. Yağmurlar tufana dönüşmüş, güneş Sahara Çölü misali yakar olmuştu. Bazı insanlar meyveyi taneyle alıyordu artık. Her şey hızla tükenirken hâlâ paylaşılamayan neydi ki? Yok olmakta olan şeyin mülkiyeti mi olurdu? Televizyon reklamlarında hâlâ pazarlanan ürünlere kaç kişi elini uzatabiliyordu ki? Babasına uyup Karşı Hareket'e katılmıştı, ama çöken imparatorluğun uşağı Rosenbaum doğruyu söylemişti aslında. Bu bir yumaktı, yumağın içindekiler de onu oluşturmak için kullanılan sıradan hiç kimseler. Kullanılmaya izin vermiş olduğu için kendini aptal buluyordu karlı geceden bu yana, ama şimdi yumağın kendisinin de aptal olduğunu sezmeye başlamıştı. Azize' deki gece Kerem'e içermişti, şimdi ona da hak veriyordu. Kendisi de onun sistem dediği şeyin içindeydi, onun içine doğmuştu, seçeneği olamazdı.

Birden bir melodi mırıldanmaya başladı sonra, o anda içinden geliveren ezgi, taze bir beste. Oraya oturmadan önce gecenin soğuğuyla zaman zaman titreyen bedeni artık üşümüyor. Şarkısını bitirdikten sonra denize daldı gitti yeniden, yanına yaklaşmış duran delikanlıyı fark etmesi zaman aldı, ıslıl ıslıl gözlü bir çocuk, on sekizinde var yok.

"Şey afedersiniz, sesiniz çok güzel, ama söylediğiniz şey gerçekten olağanüstüydü. Kimin olduğunu sorabilir miyim?"

Şahika cevap vermeden o devam etti, utangaç.

"Biraz müzik tutkunuyum da, ama konservatuara falan gide-medim."

Şahika çocuğa baktığında kanı kaynayıverdi.

"Konservatuvarın ne önemi var, benim müziğimi paylaştın,

hatta belki de hissettin."

Çocuk bu konuşmadan cesaret almıştı.

"Evet, hem de çok hissettim."

"Bunu burada otururken besteleyiverdim işte."

Çocuk hayretler içindeydi.

"İnanamıyorum, öyleyse siz bir ozansınız!"

"İlle de adlandırman mı gerek genç dostum? Biz ikimiz şu anda bir şey paylaştık. Önemli olan o değil mi?"

Arkadan bazı sesler geliyordu, Şahika dönüp baktı, tam arkasındaki kafenin açılış hazırlıkları yapıyordu. Çocuk açıkladı.

"Orada çalışıyorum, şey yani orası babamın."

"Kahvaltı veriyor musunuz? Çok acıktım."

"Henüz hazır değiliz, ama isterseniz size bir bardak çay ikram edebilirim."

Şahika gülümseyerek başını salladı ve yerinden kalkıp çocukla birlikte kafeye gidip hazırlanmış masalardan birine oturdu. Bir süre sonra çocuk elinde bir bardak çayla döndü.

"Kusura bakmayın, poşet çay yapmak zorunda kaldım, çay yeni demleniyor."

"Hiç fark etmez, bu içimi ısıtmaya yeter, çok teşekkür ederim."

O sırada içeriden şişman babacan bir adam çıktı.

"Aç olduğunuzu duydum. Sahanda yumurta ve tost işinizi görür mü?"

Şahika'nın yüzü aydınlandı.

"Hem de nasıl."

Siyahlı düşünceler silindi gitti o an. Şimdi sahanda yumurta, tost ve şarkı zamanı.

Aliye gün ağarırken uyandı, geceliğinin üzerine mantosunu alıp bahçeye çıktı, beraberinde getirdiği minderi ıslanmış demir koltuğa yerleştirip üzerine oturdu ve başını yukarı doğru kaldırıp derin bir soluk aldı. Gözlerini doğuya dikti, doğmakta olan güneşin ucu karşı tepelerden görünmüştü, neden daha önce hiç bahçeye çıkıp başlayan günü seyretmemişti ki? Sonra dünü düşündü,

çok iyi hatırlamıyordu ama galiba yanlış bir şeyler yapmıştı. Kendisini elinde tabanca ile sokakta yürürken hatırladı, sonra da kucağında bir kedi yavrusuyla. Bir ses duyup baktı. Rahibe Claire idi bu, hastanenin yöneticisi, bahçe kapısından girmiş kendisine doğru geliyordu, elinde her zaman taşıdığı ilaç çantasıyla. Yanına yaklaştığında her zamanki titrek sesiyle konuştu, Fransızca.

"Bugün pek iyi değilsin galiba."

Aliye yüzünü ondan çevirip tekrar güneşe baktı, gözleri kamaşınca kadar.

"Beni yine kapatacak mısınız?"

"Biraz dinlenmeye ihtiyacın var küçüğüm."

Aliye hayır anlamında başını salladı.

"Bu defa beni o hücreye kapatamayacaksınız. Dinlenmeye ihtiyacım yok, şimdi savaş zamanı. Onlar artık her yerde."

"Kimler?"

Aliye öfkeleni.

"Senin ne zaman dünyadan haberin oldu ki zaten? Onlar herkesi alıp götürdüler. Geriye bir tek Ferit kalmıştı, sonunda o da sırra kadem bastı. Şimdi sıra bende."

"Ne sırası kızım, anlat bana."

Aliye'nin sesi birden yükseldi, yüzünde nefret.

"Melek rolünü bırak yaşlı cadı, sen de onlardansın, biliyorum."

"İzin ver de sana ilaçlarını vereyim."

"Beni yavaş yavaş zehirlemek için mi?"

Birden yerinden fırlayıp yaşlı rahibenin üzerine atladı, onu çimenlerin üzerine düşürerek. Sonra erkek kokulu kalın kolların kendisini kısıktırak kavradığını hissetti. Hüseyin'in ellerini görünce birden kendine geldi. Yerden kalkmaya çalışan Seher korkuyla kendisine bakıyordu. Hüseyin'in kolları gevşeyince anlayamaz bir halde Seher'e baktı.

"Orada yerde ne yapıyorsun Seher?"

Sonra etrafına bakındı, hâlâ şaşkın.

"Ben... Ben İsviçre'de değil miyim?"

Hüseyin'in tok ve kararlı sesi duyuldu.

"Evinizdesiniz Aliye Hanım, ama mutlaka bir doktora görünmelisiniz."

Aliye gözlerini kısıp bir şey yakalamışçasına Hüseyin'e baktı.

"Sen de olayın içindesin değil mi?"

Hüseyin ve Seher ne yapacaklarını bilemez halde oldukları yerde şaşkın bakınırken Aliye hızla yürüyüp evin arkasında kayboldu.

Demir kendini zifiri karanlık bir yerde yatarken buldu, oysa gün ağarıyor olmalıydı, başının arka tarafı ağrıyordu. Buraya nasıl gelmiş olduğunu hatırlayamadı, önce zor kullanılarak getirilmiş olduğunu düşündü, ama öyle bir şey hatırlamıyordu. Sonra konserin ardından Şahika'yla gittikleri Azize Restoranda ışıkların sönüşü ve çıkan kargaşadan resimleri hatırlamaya başladı. İnsanlar birbirlerini arar haldeydiler, birileri kaybolmuştu ya da onlar öyle zannediyorlardı. Gözlerini Şahika'dan ayırıp tekrar ona bakmak için başını çevirdiğinde masada yalnız olduğunu fark etmişti. Oysa orada Şahika'yla birlikte oturduklarından emindi, onun masadaki varlığını çok açık hatırlıyordu, ama konserden çıkışlarının ve oraya nasıl geldiklerinin kaydı yoktu zihninde. Restorandan ayrıldığında kaldırımında oturan bir adam vardı, elindeki portakalı soyuyordu, sonrası yine yok. Bakışlarını Şahika'dan hiç ayırmasaydı ne olacağını merak etti bir an, gözlerinin önünde aniden görünmez mi olacaktı, bilemedi. Ama sanki Şahika sadece ona baktığı sürelerde varolmuştu. Sonra çevresine bakındı, karanlık bir boşluk, duvarları, hatta sınırları olmayan bir mekân. Ellerini yere yaslayıp güç alarak ayağa kalkmaya çalıştı, başaramadı, bitkindi, bulunduğu yerde kıvrılarak sızdı kaldı.

Kendine geldiğinde her yer aydınlıktı. Başını kaldırıp baktı, güneş yoktu, gökyüzü de. Sonra bir zemin üzerinde olmadığını fark etti, ne toprak ne de beton. Zemin ve yerçekimi varmışçasına yatıyordu, ama her yanı sınırsız boşluktu. Yavaşça ayağa kalktı, kendini canlı hissediyordu, başındaki ağrı da geçmişti. Boşlukta yürümeye başladı, bazen düzde bazen yokuşta bazen inişte gibi.

Yönü yoktu, yön diye bir şey olamazdı zaten, güney ya da kuzey. Sağ eliyle bedenine dokunmak istedi, eli boşlukta kaldı, elini ve bedeninin geri kalanını görüyordu, ama hepsi boşluktu. Yürümeye devam etti, kendisi boşluk çevresi boşluk, tam karşısında ve yukarıda birtakım şekiller görene kadar. Bir kadın doğum yapıyordu orada. Annesiydi, gençlik resimlerinden tanıdı. Bir erkek çocuğu doğurdu kadın, bu kendisiydi, ailede başka erkek çocuk yoktu. Sonra birtakım figürler göründü o görüntünün yanında, ilkokul birinci sınıfta, öğretmeninden tanıdı. Sonra Babil'in kutsal fahişeleri, Moğol istilası, kendilerini saldırgan yaratıklardan korumaya çalışan mağara adamları, bir başka gezegenin yüzeyinde tuhaf görünümlü, hareket eden varlıklar, dünyadakıtlıktan ve susuzluktan kıvranarak ölen insanlar, buzullarla kaplı alanlar, daha önce hiç görmediği şekiller, hiç duymadığı sesler. Geçmiş, gelecek ve şimdi birbirine karışmış gibiydi. Sonunda önü arkası altı üzeri, her yanı sürekli değişen görüntülerle doldu, onları izleyemez hale gelmişti. Evrenin her yanından her çağından, çoğu tanınmaz ve anlaşılmaz görüntüler. Bir an kendisine verilen LSD benzeri bir maddenin etkisiyle sanrılar gördüğünden kuşkulandı, ama giderek bu görüntülerin aslında tek bir hologramın parçaları olduğunu anlamaya başladı. Hologramın bütününü aynı anda algılaması mümkün olmadığı için sayısız görüntüler halinde çevresinde görünüp kayboluyorlardı. Bunların asıllarının bulunduğu bir yer olmalıydı, ama neredeydi? Her yanı hareketli görüntülerle çevrili, artık gördüklerini algılayamaz bir halde bakınırken, hologramın kaynağının onun bilemeyeceği ve ulaşamayacağı bir yerde saklı tutulduğunu, kendisinin evren olduğuna inandığı şeyin boşluktan başka bir şey olmadığını sezmeye başladı ve o anda tam karşısında beliren görüntüde kendisini yatağında gördü, uyanmak üzereydi.

Yataktan çıkıp banyoya doğru yürürken kendini yorgun hissediyordu. Yoğun bir rüyadan uyanmış olduğunu hatırladı, ama içeriğini hatırlayamıyordu. Banyodan çıkarken yavaş yavaş rüyasının içeriğinden kısımlar hatırlamaya başladı. Ama hatırladıkça korktuğunu hissetti, anlaşılmazın korkusu. Oysa rüyasına hiçbir duygu

eşlik etmemişti, ne korku ne de endişe. Yatağının üzerine oturduğunda içinde titremeye benzer bir şey hissetti, hiç yaşamamış olduğu, tanımlanması zor bir his. Yaşadıklarının daha önce gördüğü rüyalardan çok farklı olduğunu düşündü, bunun bir rüya olmaya-bileceğini de. Sonra hologram sözcüğü aklına takıldı ve uzun süre bu sözcüğü zihninden uzaklaştıramadı. Ardından evrenden sayısız holografik görüntülerin çevresini sarmış olduğunu hatırladı. En son kendisini uyanmak üzereyken gördüğünü de. Yatağının üzerinde başını ellerine almış otururken giderek gördüklerinin bir rüya olmadığını kavramaya başladı. Aynaya baktığında kendi görüntüsünü görüyordu, ama görüntüyü veren kendisi de oradayken. Kendisi gerçek, aynadaki yansımasıydı. Ama uyanmadan önce yaşadıklarının gerçeği yoktu ya da bir yerlerde saklıydı. Rüwayı onu gören insanın beyni yaratıyordu, oysa onun gördükleri evrenin tüm tarihinden holografik görüntülerdi. Görüntüleri beyni yaratmış olamazdı, görüntüler ona gelmişler, her yanını sarmışlardı. Geleceği de görmüş olmalıydı, ama gördüğü evrenin zamanı yoktu, geçmiş, geleceği ya da şimdisi. Mutlak boşluğun zamanı olamazdı ki. Zihninin bu gerçeğe katlanamadığını, kendini onları sıralamaya zorlayarak zaman diye varolmayan bir şey yaratıyor olabileceğini düşündü. İnsan zihni bu kadar sığ olabilir miydi?

Azra otele döndüğünde vakit gün doğumuna yaklaşıyordu, odasına girince üzerindikileri çıkarıp pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Haliç'in görüntüsüne dahlp gitmişken cep telefonunun sesiyle irkildi. Korkmuştu, bu saatte onu kim arıyor olabilirdi ki? Telefonun ekranına baktı, sabit hatlı bir telefondan aranıyordu, Avrupa yakasından. Önce cevap vermemeye karar verdi, ama telefon ısrarla çalıyordu. Sonunda ani bir kararla açtı, karşısında Ferit, bir telefon kulübesinden arıyordu. Söze o buluşmayı gerçekleştiremediği için özür dileyerek başladı, ancak Azra Ferit'in sonraki konuşmalarını dinleyemeyecek kadar şaşkıındı. Yine de Ferit'in sabahın bu erken saatinde kendisiyle görüşmek istediğini anlayabilmişti, neden böyle bir zamanda sorusunun cevabını gö-

rüştükleri zaman açıklayabileceğini ısrarla vurguluyordu.

Azra aşağıya indiğinde Ferit'i başka kimsenin bulunmadığı lobinin kuytu bir köşesinde buldu. Resepsiyondaki gece görevlisi hayli uzaktaydı ve konuşmalarını duyamazdı. Ferit onu görünce gülümseyerek ayağa kalktı, Azra karşısındaki koltuğa yerleşti, gergin olduğu çok belli.

"Sabahın bu saatinde seni rahatsız ettiğim için beni bağışla Azra."

Sonra bir tereddüt yaşadı.

"Seni Asiye olarak tanımışken şimdi Azra olarak hitap etmek birden bana tuhaf geldi. Sana hangi isimle hitap etmemi tercih edersin?"

Azra iki kelimeyle cevap verdi, sesi kuru ve mesafeli.

"Adım Azra."

Ferit'in yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Fazla zamanını almamaya çalışarak en başından anlatayım. Seni o gün içimden gelen ani bir dürtüyle aramıştım, nedenini bilemiyorum. Belki de seninle ilgili bir türlü aşamadığım vicdan muhasebesinin günah çıkarması."

"Bunları geçelim. Devam et."

"Seninle buluşmak üzere evde beklerken iki istihbarat görevlisi eve geldiler ve kendileriyle birlikte gitmemi istediler. Misafirimin geleceğini söyledimse de itiraz kabul etmediler ve telefon etmeme izin vermediler. Ortaköy civarında olduğunu sandığım bir yere götürüldüm ve uzun bir soruşturmayla tâbi tutuldum. Sorulara cevap verirken bir yandan da senin evime kadar gelip kapıda kalacak olmanın tedirginliğini yaşıyordum. Üstelik tipi başlamıştı, yollar hızla karla kaplanıyordu. Sonradan kaza geçirdiğini öğrenince çok üzüldüm."

Azra'nın yüzüne baktı, ama o ifadesiz bir yüzle kendisine bakıyordu. Ferit devam etti, Azra'nın aralarına koyduğu mesafe beklemediği bir şeydi, bocalıyordu.

"Aylar önce biri bana halkın ulaşamayacağı bilgileri yayınlayacak bir korsan radyo projesinden söz etmiş, böyle bir yayının

teknolojik müdahalelerle engellenmemesi için neler yapılabileceğini sormuştu. Ona safça olası bazı yöntemlerden söz ettim. Safça diyorum, çünkü ilk gençlik yıllarımızdan beri onun bana yönelik bir haset yaşamakta olduğunu farkındaydım. Benimle böyle bir şeyi paylaşmak istemesi o anda bile bana tuhaf görünmüştü, nitekim sonradan bunda haklı çıktım. Radyo yayınları başladıktan bir süre sonra yayınları Ferit Pak'ın hazırladığına ilişkin söylentiler hızla yayıldı. Yaptığım yalanlamalar ikna edici olamadı ve şahsımda bir şehir efsanesi yaratıldı. Canım çok sıkıldı, ama bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yoktu, zamana bırakmaya karar verdim. Ne var ki olay burada bitmedi."

Sustu ve bir süre boşluğa baktı. O sırada Azra'dan bir soru geldi.

"Peki neden senin adın da bir başkasınıninki değil?"

"Bunu kimin yapmış olabileceğini sana biraz önce söyledim. Bence amaç hem ilgiyi başka yöne çekerek asıl programcayı maskeleyebilmek, hem de beni müşkül durumda bırakmaktır. Başka ne olabilirdi ki?"

Bir soluk alıp devam etti.

"Soruşturulmaya götürüldüğümde oradaki görevlilerin radyo programını yapanın ben olmadığımı bildikleri belliydi, ama kim ya da kimler olduğunu bilip bilmediklerini anlayamadım. Sonra bana bilmediğim bazı şeyler açıkladılar. Her türlü kirli işleri o radyo programında sergilenen güç odakları korsan radyoyu susturacak bir yol bulamayınca, yayınların etkisini sulandırmak umuduyla ortalığa Ferit Pak kimliğiyle birkaç adam salıvermişler."

Azra araya girdi.

"Zaten o güçlerin hepsi birbirinin aynı değil mi?"

"Bence de öyle, ama hepsini benim adımda simgeleştirip beni bir kozaya hapsettiler. Bu da benim lanetim olmalı."

Bir an duraksayıp devam etti.

"Bu arada etrafa hava basmak için kendini Ferit Pak olarak tanıtan, ama hiçbir gücün adamı olmayan bir zavallıyı da tipi olduğu gece öldürüp yolun kenarına atmışlar. Bu nedenle beni koru-

maya alacaklarını söyledikleri zaman itirazımı kabul etmediler. Bence bu korumadan çok izlenmek anlamına geliyordu, ama zaten daha önce de izlenmiş olmalıyım..."

Azra Ferit'in sözünü kesti.

"Bunları bana neden anlattın?"

"Anlattım, çünkü birkaç gün önce birileri son zamanlarda telefonla konuştuğum numaraları arayarak rahatsız etmişler. Konuşmalarım muhtemelen hâlâ izlendiği için kimseyi kendi telefonumdan arayamıyorum, bir haftadır işime de gitmediğim için ofisten de arayamıyordum, zaten o telefonu da dinleyebilirler. Bu insanların seni de rahatsız etmiş olabileceklerini düşünmüştüm. Bu gece nasılsa beni izleyen adamı atlatıp bir telefon kulübesinden seni arayabildim. Bu da seni neden böyle bir saatte rahatsız ettiğimi açıklar sanırım."

Azra donuk bir yüzle karşılık verdi.

"Açıklamaların için teşekkür ederim."

"Haddimi aşmış olmazsam bir soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin, tabii cevap vermek istersem."

"Neden oteldesin?"

"Sadece çocukça bir karıkoca çekişmesi, sanırım bu ikimize de iyi gelecek."

Bir an duraksayıp devam etti.

"Ben de bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Yıllar önce askerden döndüğünde Aliye'nin yatağını paylaştın mı?"

Böyle bir soruyu hiç beklememiş olan Ferit bir süre donakaldı.

"O zaman çok gençtim ve ona minnet borcum vardı."

Azra'nın yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmamıştı.

"Sanırım konuşmamız bitti."

Ardından ayağa kalktı.

*Dünya işte böyle sona erecek
Patlamayla değil, ağlama ve inlemeyle.*

T. S. Elliot (1925)

Güneşin aydınlığı yüzüne yansımaya başladığı dakikalarda Hasan gözlerini açtığında kendini çimenlerin üzerinde yatarken buldu. Oraya nasıl geldiğini kavrayamadı bir an, sonra dün geceyi hatırladı, arabasını kenara çekip uykuya dalmıştı. Bakındı, arabasını göremedi, anlam veremedi. Kendisi içinde uyurken birileri arabasını çalmış olamazdı. İçinde yüklüce nakit para da bulunan seyahat çantası yanı başındaydı. Açıp kontrol etti, eksik yoktu. Çantadaki termosu çıkardı, kapağına kahvesini döküp yudumlamaya başladı. Hava güneşli ama bayağı serindi, kış ortasında geceyi açık havada nasıl geçirebilmiş olduğunu anlayamadı. Kahvesini bitirdiği sırada, sırtının dönük olduğu yönde bir at kışnemesi duyar gibi oldu, dönüp baktı. Biraz ötede yaşlı bir kızilderili çimenlerin üzerine bağdaş kurmuş ona bakıyordu, başında tüyleri ve kabile kıyafetiyle, filmlerdeki gibi. Yanında iki beyaz at otluyordu. İfade­siz bir yüzle gözlerini hiç ayırmadan Hasan'a bakıyordu. Bir süre karşılıklı bakıştıktan sonra Hasan yavaşça yerinden kalktı, çantasını alıp ona yaklaştı. Adamın yüzündeki ifade­sizlik hiç değişmiyordu, soluk alıp vermese balmumundan bir heykel sanılabilirdi.

"Sen gerçek misin?"

Kısa bir sessizlikten sonra adam konuştu.

"Bunun ne önemi var ki?"

Hasan ne diyeceğini bilemedi, alışageldiği türde bir konuşma değildi bu. Kızilderili devam etti.

"Şu anın gerçeği, etrafında gördüğün her şeyin, çimenlerin, ağaçların, taşların, kayaların, gökyüzünün, yanımdaki iki atın tek bir varlık olduğumuz."

Hasan'ın yüzünden bir gölge geçti.

"Beni dahil etmedin."

Adam hafifçe başını salladı, bu onun ilk hareketiydi.

"Bizlerin arasında durmaksızın süregelen konuşmaları duymıyorsun ki."

"Söylediklerini anlamıyorum, hangi konuşmaları? Şu anda sadece benimle konuşuyorsun."

"Seninle senin dilinde konuşabilirim."

"Benim dilim mi?"

"Bizim hiç susmayan haberleşmelerimizin dilini konuşman ve anlamın mümkün değil."

Hasan bir an kendini dışlanmış hissetti, ama derinlerinde bir yer aslında adamın söylediklerini bildiği halde sürekli bilmezden geldiğini sezer gibiydi. Ama o yer ulaşamayacağı kadar uzak derinindeydi, sustu. Uzun sessizliği kızılderili bozdu.

"Gideceğin yere seni ben götürüleceğim."

"Ama ben Harran'a gidiyorum."

Adam başını salladı.

"Biliyorum. Kaplumbağa Adası'nın dingin doğasını altüst eden beyaz adamlardan birilerinin de oraya gittiğini biliyor muydun?"

"Mezopotamya'ya gidecek Amerikalı Evangelistler'le ilgili bir şeyler duymuştum."

"Evet, ölümsüzlüğün peşine düşmüş ölüler."

Sonra birden dönüp atları gösterdi.

"Bunlara binebilirsin değil mi?"

Hasan evet anlamında başını sallarken o sabah sırt ağrılarının ona hiç uğramamış olduğunu fark etti. Adam yerinden kalktı.

"Adım Yaşlı Kurt. Beyaz adam bana Angelo der nedense, pek hoşuma gitmez."

"Benimki de Hasan."

"Biliyorum, Harran'a neden gittiğini de."

"Umarım Azra kılığındaki ölüm meleği yolda yine karşıma çıkıp canımı sıkmaz."

Yaşlı Kurt gözlerini Hasan'a dikti.

"Beyaz adamın sözleri beni hep şaşırtıyor. Yaşamışlığı olan bir adamsın sen, melek dediğin o kadının ölümle arana girmesine nasıl izin verirsin?"

"Yani o aslında yok mu?"

"Doğduğumuz güne yeniden dönme yolu yalnızca zamanın yoludur."

Seher Hüseyin'e döndü.

"Bu evden gitmek istiyorum, burada kalamam, korkuyorum."

"Toplayabileceğin her şeyi topla, onları kamyonete atıp Düzce'ye gidiyoruz."

"Düzce'ye mi?"

"Evet, emmioğlu Cevdet'e. Aliye onu bilmez. Kardeşinin evine gidersek peşimizden gelir. Kafayı iyice yemiş."

Seher bir an düşündü.

"Haklısın da güpegündüz bur'dan nasıl kaçacaz?"

"Onu bana bırak, kamyoneti arka yola götüreceğim. Sen toparlanmaya başla, ben işimi bitirince sana yardıma gelirim."

"Sana söylemediğim bir şey var."

Hüseyin durup baktı, Seher devam etti.

"Aliye dün sokak ortasında bir Amerikalı'yı vurdu."

"Ne dedin sen?"

O anda şiddetli bir patlama sesi duyuldu, müstemilatın pencerelerinin kırılma sesiyle birlikte yer sarsıldı. Seher'le Hüseyin pencereden baktıklarında evin bazı pencerelerinin alevler içinde olduğunu gördüler.

"Hemen itfaiyeyi ara, ben eve gidiyorum."

"Gitme Hüseyin, gözünü seveyim gitme."

Ama Hüseyin çoktan dışarı fırlamıştı. Aradaki elli-altmış metrelik mesafeyi hızla koşmaya başladı, ama evin önüne geldiğinde alevlerin pencerelerin tümünü sardığını görünce geri çekil-

di. Cığerlerine duman dolmaya başlamıştı, ortalık kızgın sıcaktı, Seher çığlık çığlığa ona doğru koşuyordu.

Şahika Karaköy'de vapur iskelesi yönünde yürürken dönüp kafedeki baba oğula el salladı, onlar da karşılık verdiler. İleride bekleyen bir taksi vardı, nereye gideceğini bilemeden ona bindi ve taksi hareket etti. Saatlerdir uykusuzdu, yürümekten yorulmuştu, ama buraya gelmeden önce yaşamaya başladığı hafiflik hâlâ devam ediyordu. Sonra Demir'i düşünmeye başladı, konsere geldiğine sevindiğini ona söyleyememişti, bu tür duyguları dile getirmedeki her zamanki tutukluğuyla. Sonra da onu kaybetmişti geçenin sonraki saatlerinde, insanların birbirlerini bulduklarına inandıkları anda onları kaybettikleri o mekânda. Onu nasıl tekrar bulabileceğini düşündü, bilemedi. Bu bir başlangıç mıydı yoksa son mu? Bu sabaha kadar bir başlangıç olmasını umut etmişti, ama şimdi özgürlük zamanını yaşıyordu, bilemedi. Yine de onu bir kez daha görebilmek istedi. Ardından kendini gülümserken buldu, her şeyi akışına bırakırsa Demir mutlaka onu bulacaktı, bunları düşünmesine gerek yoktu. Sonra gözü birden taksi sürücüsüne takıldı, şoför bir kadındı, arabaya binerken bir an için baktığında sürücü koltuğunda bir erkek gördüğünü sanmıştı. Oysa şimdi orada orta yaşlarında çekici bir kadın oturuyordu, dişi kokulu. Böyle bir kadının nasıl olup da taksi şoförlüğü yaptığını düşünürken birden ona gitmek istediği yeri söylememiş olduğunu hatırladı. O anda taksi durdu, kadın başını çevirmeden konuştu.

"Geldik."

Şahika şaşkıındı.

"Ama size nereye gideceğimi söylemeyi unutmuştum."

Kadın kesin bir tavırla karşılık verdi.

"Ben bana söylediğinizi çok iyi duydum."

Şahika arabanın penceresinden etrafa bir bakındı, hiç tanımadığı bir sokaktaydı. Taksimetreye bakıp parasını ödedi, kadın paranın üstünü uzattı. O sırada kadının yüzünü de görebilen Şahika onun sıradışı bir güzelliği olduğunu düşünerek teşekkür edip tak-

siden indi ve uzaklaşan arabayı şaşkın bakışlarla izledi. Bir süre sonra daha da tuhaf bir şey oldu. Araba hayli ilerledikten sonra aniden durdu, kadın taksiyi yolun ortasında öylece bırakıp dans edercesi adımlarla hızla yürüyerek köşeyi dönüp gözden kayboldu. Şahika uzaktan ancak arabanın plakasının sonundaki rakamları okuyabildi. 999.

Önünde bırakıldığı cephesi yenilenmiş eski bir binaydı, çağla yeşiline boyalı, beş katlı, sevimli. Kapısına yaklaşıp zillerin yandaki isimlere baktı, ona hiçbir şey ifade etmeyen soyadlarından başka bir şey göremedi. Birden bastıran uykuya karşı koyamayıp binanın giriş merdivenlerine kıvrıldı ve anında uykuya daldı.

Memo midesinde yanma hissederek uyandığında saatin ona yaklaştığını görünce şaşırdı, başucundaki çalar saati alıp bir kez de yakından baktı. Alışıldık değildi bu, her sabah yedi buçukta uyanırdı. Sonra bağırsaklarındaki krampları fark edip yatağından fırlayarak tuvalete koştu ve orada infilak misali bir boşalma oldu, ardından gelen rahatlamayla. Midesindeki yanma da biraz hafiflemiş gibiydi, ama kendini halsiz hissediyordu. Üzerine bir şeyler geçirip merdivenin başına geldiğinde Fehmi ile Nazire'nin aşağıdan kendisine kaygılı gözlerle baktığını gördü. Sesi yorgun çıktı.

"Günaydın."

Fehmi merakla sordu.

"İyi misiniz efendim?"

"Galiba bağırsaklarımı bozmuşum."

Sonra Nazire'ye baktı.

"Bana bir nane limon hazırlar mısınız?"

Nazire acele mutfığa yöneldiğinde Memo tırabzana tutunarak yavaş adımlarla aşağı indi. Başını dönüyordu, kendini televizyon koltuğuna bıraktı. Nazire'nin getirdiği nane limonu yavaş yavaş yudumlamaya başladı. Nazire ona hâlâ kaygıyla bakıyordu.

"Portakal suyunuzu ve kahvenizi getireyim mi?"

Memo o anda gecenin karanlığında kaldırımında yanına biriken portakal kabuklarını hatırlayıp itiraz etti.

"Hayır, hayır portakal suyu olmasın bu sabah, bana pirinç lapası yapar mısın?.. Su durumumuz nasıl?"

Rahatlamaya başlayan Fehmi güler yüzle açıkladı.

"Akşam siz gittikten sonra biraz su verdiler, iki gündür pek kullanmadığımız için depo doluya yakın. Dün akşam yedikleriniz mi dokundu acaba?"

"Sanırım öyle oldu, şirketten arayan oldu mu?"

"Sadece sekreteriniz aradı siz uyurken, acil değilmiş, biraz dinlenin sonra onu arayıp size bağlarım."

Memo koltuğu arkaya yatırıp gözlerini kapadı ve düşüncelere daldı. Sosyal çevrelerde sevilmediğinin her zaman farkındaydı, yakın arkadaşı yok sayılırdı, ama Fehmi ve Nazire'nin onu gerçekten sevdiklerini hissetmişti hep. Azra'ya karşı ise hep meşafeli olmuşlar, onun evi terk edişiyile ilgili üzüntü belirtisi göstermemişlerdi, oysa Azra kendi çevresinde sevilen, aranan biriydi. Bir an Fehmi ile Nazire'nin neden Azra'yı değil de kendisini sevdiklerini bugüne kadar hiç düşünmemiş olduğunu fark etti, kendisinin onları sevip sevmediğini de.

"Lapanız hazır Mehmet Bey."

Memo sızmış yatarken irkildi, Nazire'nin kendisine uzattığı tabağı aldı ve başını kaldırıp ikisine baktı.

"Sizleri sevdiğimi biliyorsunuz değil mi?"

Fehmi ile Nazire birbirlerine bakıp utangaç gülümsediler, ardından gözden kayboluverdiler. Memo da gözlerini onlardan kaçırmıştı aslında, ağzından bu sözlerin çıkabilmesine inanamaz halde. Lapasını yerken bir gün önce yaşadıklarını zihninde canlandırmaya çalıştı, hayata ilk kez katılmışçası bir duyguyla gözlerinde afacan pırıltı. Kendisini düş misali bir serüvene katılmış bir çocuk gibi hissediyordu. Sonra Ulaş'ı düşündü. Çocuk ona yardım eli uzattığında o bunu kabul etmemiş ama sonra ona sardunya vermişti, gece tanımadığı biri ona portakal vermiş, sonra da bu yokluk zamanında bir torbaportakalı ona bırakıp gitmişti. Sabahın ilk saatlerinde Ulaş tekrar görünmüş, hava soğuk olduğu için evine gitmesini istemişti, yine koruyucu melek. Eskiden kendisine sıra-

dan görünen bu yaşantıların ona daha önce tanımadığı duyguları tattırdığını düşündü, hayat hep böyle satır aralarında mıydı?

Bunları düşünürken aslında Azra'yı özlemekte olduğunu fark ettiğinde pek de şaşırmadı. Aniden terk edilmiş olmanın çocukluk yaşantılarıyla karışan şokunun etkisi gücünü yitiriyor olmalıydı, ama sevgi miydi duyduğu özlem, alışkanlık mı bilemedi, bilmek istemedi. Azra ona lapa yapar mıydı? O Azra'dan lapa isteyebilir miydi? Azra'yı yeterince tanıyamamış olduğunun için için farkındaydı hep, ama şimdi daha açık görebiliyordu. Azra'nın onu tanımak için çaba göstermemiş olduğunu da. Bunu başka çiftlerde gözlemlemiş, ama kendi evliliğini hiç sorgulamamıştı. Cam kapının önüne türünü bilmediği kuşlar gelmişti, yiyecek arıyor gibiydiler. Yerinden kalktı, kapıyı açtı, tabağında kalan lapayı yere boşalttı. Koltuğuna döndüğünde kuşlar gagalarını lapaya daldırıp duruyorlardı, onlara bakıpönce çocuksu gülümsedi, sonra içi buruldu. Bir süre sonra bazı diğer türler gibi bu kuşlar da gezegenden silinip gideceklerdi. Onlara kıyamadı, tanımadığı türde bir acı hissetti içinde. Son yıllarda dünyanın çeşitli yerlerinde kuraklıktan ve doğal afetlerden ölen insanların sayısındaki artışa neden duyarsız kaldığını sordu kendine, cevabını bulamadı. Çocukken kalbini bir yerlere düşürdüğünü, ona tekrar ulaşamadığını için için sezmişti hep. Yine de bilemedi, kendinde bir şeyler mi eksikti başkalarında olan, yoksa onlardan daha mı dürüsttü? Bacaklarına sürünen Azra'nın tekir kedisine baktı, ona da kıyamadı. Tekir kedi, sardunya, kuşlar masumdular, ama ya insanlar? Dünyayı yokoluşa sürükleyen insanın, kendi yaratısı olan kaderine bu masum varlıkları da mahkûm etmesi hakça mıydı?

Ne kadar zaman geçmişti bilemedi, Memo evin birden sarsılmaya başlamasıyla uyandı, depremdi bu. Telaş etmeden yerinden kalkmaya çalıştı, dengesini korumaya çalışarak bahçeye doğru yürürken Nazire'nin dışarıdan gelen çığlığı duyuldu, çoktan bahçedeydiler anlaşılan. Dışarıya çıktığında Fehmi korkulu gözlerle ona gökyüzünü işaret etti. Gökyüzü maviydi, ama sanki giderek mavinin eflatuna çalan bir tonuna dönüşmekteydi, görünüşü ürkü-

tücü. Memo o anda bunun bir deprem olmadığını fark etti, zemin sallanmıyordu ama her şey titriyordu, elektrik akımına kapılmış gibi. İhlamur ağacının gövdesine tutunduğunda ağacın da titrediğini fark etti. Titreşim güçlü değildi, ama Memo korkmaya başlamıştı, bilinmeyenin korkusu. Titreşimler dakikalarca sürdükten sonra sona erdi, gökyüzünü aniden kara bulutlar kapladı, ardından gökgürültüsü, şimşekler ve sağnak. Hep birlikte eve koştular. İçeriye girdiklerinde Fehmi şaşkın bir yüzle Memo'ya sordu.

"Neydi bu?"

Memo düşünceli bir yüzle başını salladı.

"Ben de bilmiyorum ama deprem olmadığı kesin, daha önce görülmemiş bir doğa olayı olmalı."

Mutfağı kontrole gitmiş olan Nazire heyecanlı bir halde döndü.

"Elektrikler kesik değil, televizyonu açsak mı?"

Birlikte televizyonun karşısına sıralandılar, televizyon çalışıyordu ama kanalların hiçbirinde görüntü yoktu. Memo radyoya yöneldi, bantların tümünde sadece parazit duyuluyordu, bazılarındaki insan sesleri de anlaşılmıyordu. Sonunda yayını anlaşılabilir bir istasyon buldular. Spiker kadın heyecanlı bir sesle olayın aynı anda dünyanın her yanında yaşandığını, bunun tüm gezegeni etkileyen manyetik bir olay olabileceğinin düşünüldüğünü, ama henüz emin olmadıklarını, olayın başladığı anda açık olan çoğu elektronik aletin çalışamaz hale geldiğini anlatıyordu. Nazire birden hafif bir çığlık attı.

"Aaaa! Biri hızla bahçeden geçti, siyah mantolu yaşlı bir kadın."

Fehmi derhal dışarıya fırladı, ardından Memo. Bahçenin her yanına baktılar. Çimlerin üzerinde ayak izleri vardı, ama bunlar kendi ayak izleri de olabilirdi. İçeriye döndüklerinde Memo'nun telefonu çalmaya başladı, açtı, karşısında Azra.

Titreşimler Ulaş'ı derin uykusunda buldu. Daha önce deprem yaşamamıştı, ama neler olduğunu hemen anladı. Yataktan fırladı

şaşkın, bir süre ne yapması gerektiğini bilemedi. Sonra penceredeki sardunya saksısını fark etti, yavaş yavaş kenara doğru kayıyordu. Dengesini korumaya çalışarak olabildiğince hızla yürüyüp pencereyi açtı ve sokağa düşmesine az kala saksıyı kavradı. Sarsıntı devam ediyordu, eşofmanının üzerine montunu geçirdi, saksıyı kucaklayıp ayağında terlikler binanın dışına çıktı, kapının önünde durup etrafa bakındı. Dışarısı ana baba günüydü, bağırış çağrış. Yaşlı bir adam onu kolundan kavrayıp sokağın ortasına çekti.

"Binanın dibinde durulur mu be çocuk? Yıkılınca altında mı kalmak istiyorsun?"

Ulaş o anda ev arkadaşı Orhan'ı hatırladı, etrafa bakındı göremedi, kaygılandı. Eve girip bakmayı düşündüyse de yaşlı adamın söylediklerini hatırlayıp vazgeçti. Sarsıntı bir türlü sona ermiyordu, ilk saniyelerin şoku geçmiş, korkmakta olduğunu giderek daha çok fark etmeye başlamıştı.

"Korktun mu yakışıklı?"

Yan binada oturan fahişe eskisi kadının sigara kalını sesiydi bu. Ulaş'ı her gördüğünde çapkın gülümser, bazen de açık saçık laflar atardı, adı Hatçegül. Biraz zaman almıştı ama sonunda ona alışmıştı Ulaş, dönüp sordu.

"İlk defa bir depremle karşılaştım, hep bu kadar uzun mu sürer?"

Hatçegül birden ciddileşti.

"Bu deprem değil bebek, her yer titriyor, depremde sallanır."

Ulaş anlamaz gözlerle bakınca Hatçegül omuzlarını silkti.

"Ne olup bittiğini kimse bilmiyor hayatım."

Sonra eliyle yukarıyı işaret etti. "Bak."

Ulaş başını kaldırdığında gökyüzünün mavisinin eflatuna çaldığını görünce çok ürküdü, kıyamet bu muydu acaba? Sonra Hatçegül'ün sinirli gülmekte olduğunu fark etti.

"Yangından çiçek kaçıranı da ilk defa görüyorum, sevgilinin hediyesi mi?"

Hâlâ panik yaşamakta olan Ulaş boş bulunup bir cevapla geçiştirmek istedi.

"Yok, dün bir adam vermişti."

Hatçegül bilmiş gözlerle gülümsedi.

"Bak bak bak. Seni başından anlamıştım zaten..."

Ulaş bunları duyacak halde değildi, her yer hâlâ titriyordu ve çok korkuyordu. Uzaktan kendisine yaklaşan Orhan'ı görmüştü.

"Şükürler olsun Ulaş, meraktan ölecektim."

Yanına geldiğinde Ulaş'ı sımsıkı kucakladı, ardından bir kırım sesi duyuldu. Sardunya Ulaş'ın elinden kaymış yere düşmüştü. Ulaş saksısı darmadağın olmuş sardunyayı yerden almaya çalışırken sokağa aniden sessizlik çöktü, titreşimler durmuştu. Hemden ardından kara bulutların loşluğu heryeri örttü ve birden bastıran sağnak. Hidayet fıtık ameliyatı olduğu için bir hafta çift vardiya çalışmayı kabul eden Ulaş binanın girişinde sabırsız bir halde yağmurun sona ermesini beklemeye başladı. Daha ilk günden restorana geç kalmak istemiyordu.

Titreşimler başladığında Demir bunun şehirde beklenmekte olan büyük deprem olduğunu düşündü ilk an, sonra farklı bir durum yaşanmakta olduğunu kavramaya başladı. Sabah yaşadıklarının ardından zaten hâlâ şaşkındı, işine geç kalmıştı, ne yapması gerektiğini bilemez halde masaya elini dayayarak bir süre bekledi. Dört kat aşağı inmeye çalışmanın riskli olduğunu düşünürken önce dışarının halini görmek istedi. Pencereden baktığında sokaktaki bir yerlere tutunarak dengelerini korumaya çalışan insanların gökyüzüne baktığını fark etti. Başını kaldırdığında neden herkesin oraya baktığını anladı, gördüğü renk kafasını karıştırdı. Ne olduğunu anlamak için televizyonu açmak istedi, ama hiçbir kanaldan görüntü ya da ses alamadı, aşağıya inip olanları öğrenmeye karar verdi. Titreme ürkütücüydü, merdiven her an çökebilir kaygısının üstesinden gelmeye çalışarak aşağıya inerken titreşim birden kesildi. Kalan basamakları hızla inip giriş kapısına ulaştığında dışarının kararmış olduğunu, insanların aniden bastıran sağnaktan kaçmaya başladıklarını gördü. Bir grup insan kendisini itekleyip içeriye daldı, sonra onu gördü. Şahika tek başına kendisinin

bulunduğu binaya doğru koşuyordu, inanmadı, kapıyı açıp bekledi. Şahika oraya ulaştığında anlamaz gözlerle Demir'e baktı.

"Sen... Burada?"

"Bunu benim sana sormam gerek, çünkü ben bu binada oturuyorum... Gel yukarı çıkalım, ıslanmışsın, kurulan, sıcak bir şey iç."

Yukarı çıktıklarında Şahika kendini biraz toparladı, kurulan, Demir'in getirdiği çayı içti. Sonra gece restorandan çıktıktan sonra yaşadıklarını anlattı, hatta iç dünyasında olup bitenlerden de söz ederek. Demir sonunda merakla sordu.

"Nasıl yani? Taksisini yolun ortasında bırakıp kaçtı mı?"

"Evet, bırakıp hızla uzaklaştı, çok hoş yürüyen bir kadındı. Uykusuzluktan bitkin haldeydim. Bu binanın giriş merdivenine kıvrılıp uyumuşum. O arada binaya girip çıkanlar da orada olma- ma aldırmamış olmalılar, çünkü sonradan titreşimlerle uyandım. Biraz ilerideki sokak lambasının direğine tutunup bekledim. Sonrasını biliyorsun."

"O kadın nasıl olup da seni benim oturduğum binanın kapısına bıraktı sence?"

"Dedim ya bilmiyorum, anlamıyorum. O kadın bir taksi şoförü olamazdı, başka tür bir varlıktı o."

"Varlık dedin."

"Yani belki de gerçek bir insan değildi ya da aslında hiç varolmadı, bilemiyorum. Hâlâ çok uykum var, bu divanın üzerine uzanabilir miyim?"

"İçeride yatak var."

"Burada uyumak istiyorum. Senin işin var mıydı?"

"Artık yok, yani bu olanlardan sonra, sen rahatına bak."

Şahika anında uykuya daldı. Demir düşündü sonra, yaşanan doğa olayının etkisinin Şahika'yı gördüğü andan itibaren nasıl silinip gittiğini. Gönül kıpırtıları kıyamet gününde de varlığını sürdürür müydü acaba? Yatak odasına gidip radyoyu açmayı denedi, ses kalitesi kötüydü, ama söylenenler anlaşılıyordu. Zırva dedi içinden, tüm gezegenin evrenin uzaklarından gelen manyetik bir dalganın etkisi altına girmiş olması varsayımı ona inandırıcı gel-

memişti. Sezgileri ona olayın gezegenin kendisinden kaynaklandığını söylüyordu. Salona döndü, kapıya yaslanıp uyuyan şahika'yı seyretmeye daldı, içi bir hoş.

Yatak odasına gittiğinde Timu'yu düşünmeye başladı. Gerçekten harakiri yapmış mıydı? Öyle olsaydı nasıl olup da onunla canlı konuşabilmişti? Oraya gerçekten gitmiş miydi? İçinde bir şeyler karmakarışık gibiydi, sanki neyin gerçek neyin yanılsama olduğunu ayırt edemez hale gelmişti, kendini de gerçek hissedemediğı zamanlar oluyordu. Belki de içindeki kargaşayı dindirme umuduyla ne olduğu anlaşılmaz politik hareketlere katılmıştı. O gülünç travesti rolünü hatırladıkça kendini küçülmüş hissediyor, ama bunu kendisine yaptıranları daha çok küçümsüyordu. Yöneticiler de dahil hepsinin büyük rolü oynamaya çalışan çocuklar gibi olduğunu düşünür olmuştu. Oysa birilerine inanmak, bağlanmak ihtiyacındaydı. Neden kimse yaşına uygun davranamıyordu ki? Dünya hep böyle mi olmuştu? Yoksa doğanın kendisine yapılanların öcünü aldığı bugünlerin etkisi miydi bu? Nasıl oluyordu da duygusal dünyası giderek dağılırken, zekâsı daha önce hiç olmadığı kadar keskinleşmekteydi? Yaşamın anlamı üzerine çok kitap okumuş, sonra yazılanları boş bulup hepsini bir kenara itmiş, Antik Yunan düşünürlerinden nefret eder olmuştu. Mutluluk zavallı bir kavramdı, üretilmiş, içi boş. Doğa insanının böyle dertleri olduğuna inanmıyordu, bir süredir onlara gıpta eder olmuştu.

Titreşimler sona erdikten sonra Seher inanamaz gözlerle kısa sürede kara bir iskelete dönüşen evden tüten dumanlara bakıyordu. Aliye'nin cesedi orada bir yerlerde olmalıydı ve bu ona inanılmaz geliyordu, ilerleyen yaşına rağmen Aliye'nin bir gün ölebileceğini hiç aklına getirmemişti. İtfaiye hâlâ soğutma çalışmaları yapıyordu, biraz önce polis gelip sorular sormuştu. Hüseyin onlara Aliye'nin ciddi bir bunalım geçirmekte olduğunu, doğal gazı açıp kibrit yakarak kendisini evle birlikte yakmış olabileceğini anlatmıştı. Sonra polisler tekrar gelip Hüseyin'in kendileriyle birlikte eve gelmesini istemişlerdi. Seher arkalarından bakarken ken-

disini de götürmediklerine şükretmişti. Aliye'nin yanmış cesedini görmeyi kaldıramazdı, orada bahçedeki demir iskemlenin üzerinde heykele dönüşmüş halde oturdu kaldı, bakışları boş. Bir süre sonra Hüseyin'in sesini duyunca irkildi, daldığı yerlerden geri dönüp.

"Aliye Hanım evde değilmiş. Giriş kapısının ardında yarı yanmış bir erkek cesedi var, bir yabancıya aitmiş."

Seher polislere şaşkın gözlerle baktı kaldı bir süre, sonra Hüseyin'e bakıp art arda sordu.

"Evde değil miymiş? Ner'de öyleyse? O adam kimmiş?"

Hüseyin hırçınlaştı.

"Ben bunları ner'den bileyim be kadın!"

Seher ona aldırmadan polise dönüp açıkladı.

"Bahçeye geceliğinin üzerine mantosunu alıp çıkmıştı, sonra da o kendi evine biz de bizimkine döndük. Patlama kısa bir zaman sonra oldu."

Polislerden biri sordu.

"Ne kadar sonra?"

Seher biraz düşündü.

"Yarım saat gibi. Neyse Allah'a şükür hayatta demek, o arada giyinip bize haber vermeden çıkmış olmalı. Bizim oradan giriş kapısını göremeyiz de."

O arada sakinleşen Hüseyin sordu.

"Arabası da yok, giderken sesini duymamış olmamız tuhaf değil mi?"

Seher düşünceli bir yüzle ona baktı.

"Ama biz konuşmaya dalmıştık. O yabancıнын evde ne işi vardı acaba?"

Polis o sırada yaklaşan yardımcısının uzattığı kâğıdı inceledikten sonra başını kaldırıp Seher'le Hüseyin'e baktı.

"Ölen adam bir Amerikan vatandaşıymış, öyle biriyle hiç karşılaşmış mıydınız?"

Soruya Hüseyin cevap verdi.

"Hayır görmedik. Son yıllarda eve kimseler gelmezdi, Aliye Hanım'ın bir yakını dışında."

Polis başını salladı. "Bizimle birlikte Emniyete gelmeniz gerekiyor, rapor için ifadelerinize ihtiyaç var."

Atlar kişnemeye başlayınca Yaşlı Kurt, Hasan'a seslendi.

"İnelim, atlar huzursuzlandı, can sıkıcı bir şey olmak üzere."

Hasan atından dikkatlice indi, merak etmişti.

"Ne olmak üzere?"

Yaşlı Kurt başını salladı.

"Bilmiyorum, olmasını beklediğim şey değil bu, ona daha vakit var."

Hasan ondan bir şey öğrenemeyeceğini anlayıp sustu, birlikte ayakta durup beklediler, teyakkuzda. Bir süre sonra her yer titremeye başladı. Hasan şaşırmış, çok korkmuştu, bu bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Kendini zaten halsiz hissediyordu, belki de yol boyunca Yaşlı Kurt'un topladığı otlarla yaptığı çorba ve yemeklerden başka bir şey yememiş olduğundan. Panik halinde bakındıktan sonra tutunacak büyük bir kaya görünce kızılderiliye seslendi.

"Ne oluyor? Nedir bu?"

Cevap alamadı. Dönüp baktığında Yaşlı Kurt'un titreşimlere rağmen ayakta dimdik durduğunu, kollarını göğe doğru kaldırmış kendi dilinde bir şeyler mırıldandığını gördü. Gökyüzündeki renk değişikliğini de o zaman fark etti. Büyük kayaya yaslanıp gözlerini yukarılardan ayıramadan orada dondu kaldı. Atların çıldırmışçası davranışlarını bile fark edemedi.

Titreşimlerin ardından bastıran şiddetli sağnağın paniğiyle Hasan korunacak bir yer ararken Yaşlı Kurt'un sesini duydu.

"Buraya gel."

Bir kaya kovuğunun içine büzülmüştü. Hasan onun fark edilmesi çok zor olan bu kovuğu nasıl olup da keşfedebildiğini anlayamadı, sonra oraya doğru koştu. Kovuğa kendini iyice yerleştirdikten sonra Yaşlı Kurt'a tekrar sordu.

"Neydi bu olan?"

Adam ona bakmadan sakın bir sesle karşılık verdi.

"Bir işaret."

Muamma cevaplar yine başlamıştı, Hasan huzursuzlandı.

"Neyin işareti?"

"Yakında olacakların."

"Yakında neler olacak ki?"

"Bunu bir zamanlar Kaplumbağa Adası'nın aşağısında yaşamış olan Mayaların gökbilimcileri biliyor."

"Onların bildiklerini sen nasıl biliyorsun?"

"Atalarımızdan bizlere aktarılan hikâyelerden. Zamanı gelince sana anlatacaklarım var."

Hasan yine bir yere varamayacağını anlayıp sustu.

Ira Rosenbaum gözlerini karşısında oturan polislerden ayırıp ofisinin penceresinden görünen Kızkulesi'ne çevirdi, bakışları dalgın.

"Jason Fletcher'in ölmüş olduğuna inanamıyorum."

Polislerden keskin bakışlı olanı düzgün İngilizcesiyle sorularına devam etti.

"Onunla en son ne zaman görüştünüz?"

Ira bu soruyu bekliyordu, ne kadarını bildiklerini kestiremese de polisin bazı bilgilerin izinde kendisine geldiği açıktı, soruların en azından bazılarına hazırlıklıydı.

"Bu sabah birlikte kahvaltı etmiştik, bu çok önceden planlanmıştı."

"Neden bu kadar erken bir saatte buluştuğunuzu sorabilir miyim?"

"Mr. Fletcher çok meşgul bir insandı, bildiğiniz gibi konsoloslukta ağır sorumlulukları var, bu tarih ve saat ikimize de uygundu."

"Sizden ayrıldığında nereye gideceğini söylemiş miydi?"

"Hayır, ama onun konsolosluğa gideceğini düşünmüştüm."

"Oradan kendi arabasıyla mı ayrıldı? Hatırlıyor musunuz?"

Bu can alıcı bir soruydu, cevabını iyi şekillendirmeliydi.

"Hayır, çıkışta ben kendi arabama yöneldiğim için fark etmedim."

"Sizce neden diplomatik plakalı arabasını kullanmamış olabilir?"

Ira bu soruya gerçekten şaşırmıştı, bunu kendi de bilmiyordu.

"Kendi arabasını kullanmıyor muydu? Bunu neden yapsın ki?"

Keskin bakışlı polis gözlerini Ira'nın üzerinden hiç ayırmıyordu. "Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz."

"Oradan çıktığınızda buraya mı geldiniz?"

"Gelmeden önce eve uğradım, unuttuğum bazı belgeleri almak için."

Kısa bir sessizlik yaşandı, ardından yine beklenen bir soru.

"Aliye Kızıltan'ı tanıyor musunuz?"

Ira başını salladı.

"Hayır, adını biraz önce ilk kez sizden duydum."

Polis yine sustu bir süre, Ira cevabının onu ikna etmediğini seziyordu. Bir soru daha geldi.

"Mr. Fletcher sizden ayrıldıktan sonra neden onun evine gitmiş olabilir?"

"Bunu bilemem, ama Fletcher'in çok sayıda Türk dostu olduğunu biliyorum."

"Dün bir vatandaşınızın yol ortasında öldürüldüğünü biliyor muydunuz?"

"Evet, haberim var."

"Onu öldüren yaşlı kadının tarifinin Aliye Kızıltan'a çok benzediğini biliyor muydunuz?"

"Hayır bilmiyordum, Aliye Kızıltan'ın neye benzediği hakkında hiçbir bilgim yok."

Ira ağzından kelimeler dökülürken hatalı bir cevap vermekte olduğunu fark etmişti, savunmaya yönelik bir cevaptı bu. Nitekim kendisini dikkatle izleyen polisin yüzünden o anda bir gölge geçip gitmişti. Ardından bir hata daha yaptı.

"O kadın, o da öldü mü?"

Polis alaycı gülümsedi.

"Bunu açıklamaya yetkili değilim Mr. Rosenbaum, ama siz bunu kendi kaynaklarınızdan öğrenirsiniz eminim. Verdiğiniz bil-

giler için teşekkür ederim. Umarım ileride sizi tekrar rahatsız etmemizin bir sakıncası yoktur."

Ira zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tabii, ne zaman gerek görürseniz."

Azra yaşadığı uzun geceye rağmen her zamankinden erken uyanmış, odasına getirttiği kahvaltıdan sonra yatağında bağdaş kurup biraz önce kapısının altından içeriye atılan günlük gazetelere dalmıştı. Balat'taki yıllarında geceleri el ayak çekildikten sonra yatağına oturur günlüğünü yazardı. Ünlenmeye başladığında onu bankadaki kasasına kilitlemiş, daha sonra tek kelime yazmamıştı. Çocukluğundan beri kahvaltısına domatesle başlardı. Bu sabah domates getirilmemiş, nedenini sorup da domatesin kaçta satıldığını duyduğunda içine hüznün ağırlığı çökmüştü. Artık eskisinden daha az yetişen diğer meyve ve sebzelerin de varlıklı ülkelere ihraç edildiklerinden fiyatlarının iyice fırladığını biliyordu. İnsanların ömür boyu alıştıkları sıradan şeyler giderek ulaşılmaz olmaktaydılar. Yaşadığı şehrin bilmediği yüzlerinden birini dün gece organları çalınan sokak çocuklarıyla karşılaştığında görmüştü. Uzak olmayan bir gelecekte kendi parası da bazı şeyleri tüketmesine yetmeyebilirdi, bunun farkındaydı. Belki gün gelip ülkede film yapılmayacak, bir işi de olmayacaktı, bunlar onu ürkütüyor gibiydi. Yoksulluğun ne olduğunu biliyordu, televizyonda satılan ürünlerin çocukken ona ne kadar uzak ve ulaşılmaz göründüğünü. Geleceğin çocukları domatesin neye benzediğini ya da tadını hiç mi bilmeyeceklerdi? Hangisi daha acıydı? Hiç bilmemek mi? Artık ulaşamamak mı?

Gazetelere döndü sonra, sayfaları çevirirken tam sayfa bir ilan gözüne çarptı. Ortadan kaybolan Hasan Tanra'nın eşi ve kızları tarafından verilen ayrıntılı bir ilandı bu. Tanra iki gün önce Ümraniye civarında çalıntı bir kamyonette bazı uygunsuz insanlarla birlikte görülmüş, bir gün önce şehirdeki evine giderek oradaki kasasından bazı belgeleri aldıktan sonra bir notere gidip yetkilerini büyük kızına devretmişti. Aile bu süre içinde fidye isteyen kimse

çıkmasına rağmen Tanra'nın kaçırılmış olduğundan emindi ve onunla ilgili bilgi getirenlere oldukça yüksek bir para ödülü vaat ediyordu. Azra nedense bu bilgilerin onun kaçırılmış olduğuna işaret etmediğini düşünmüştü ilanı okurken, ama adamla ilgili anlam veremediği garip duygu yaşıyordu bir yandan. Hasan Tanra'yla bu iki günlük süre içinde karşılaşmışçasına mesnetsiz bir duygu, nerede ve nasıl sorularının karşılığı olmadan ve aslında onunla, ne bu süre içinde ne de daha önce kesinlikle karşılaşmadığı halde.

Bir süre sonra gazetelerle oyalanmayı bırakıp duşa girdi. Vanayı açıp ılık suyun vücudunu okşamaya başladığı o keyifli dakikalara kendisini bırakmışken birden her yer titremeye başladı. Suyu açık bırakıp düşmemeye çalışarak duş kabininden çıktı ve bir kadının panik halindeyken bile refleks olarak yapacağı şeyi yaptı. Örtünmek. Üzerinde bormozla yatağın dibinde yere oturup başını ellerine aldı ve bekledi. İşte o sırada bunun bir deprem olmadığını fark edebildi, her yer titriyordu, kafası iyice karıştı. Sonra titremeler aniden sona erdi. Bir süre oturduğu yerde elleri yüzünde hıçkırarak ağladı, yalnızlığına yakılmış bir ağıt. O anda ölse kimse nerede olduğunu bilemeyecekti. Kendisini toparlayınca kalkıp önce televizyonu denedi, çalışmıyordu. Ardından resepsiyonu aradı, karşısına çıkan adam da şaşkın bir haldeydi. Bunun bir deprem olmadığını, yaşanan durumla ilgili henüz bir açıklama yapılmamış olduğunu öğrendi. Sonra annesini arayıp onun kaygılarını teskin etmeye çalıştı. Bunları yaparken aslında zihninin gerisinde hep Memo vardı, onu yanı başında buluvermek isteğiyle. Cesaretini toplayıp onu arayacaktı. Banyoya gidip hâlâ akan suyu kapattı, ardından saçlarını kurularıp giyindi ve kendini yatağın üzerine bırakıp aniden uykuya daldı. Bir süre sonra kapının çalınmasıyla uyandı, kalıvaltı tepsisini almaya gelmiş olmalılardı, gidip açtı. Karşısında genç bir garson vardı, elinde orta boy bir sepetle, sepetin içinde domatesler. O kadar şaşırdı ki bir süre bir şey diyemeden çocuğa baktı kaldı. Çocuk nazik bir sesle açıkladı.

"Azize Restorandan gönderdiler."

Azra gözleri domateslerde mırıldanır gibi konuştu.

"Çok teşekkür ederim. Bir dakika bekle."

Getirdiği bahşışı vermek istediğinde çocuk kesinlikle reddetti. Genç garson kaçarcasına uzaklaşırken arkasından seslendi.

"Adın ne?"

Çocuk başını çevirip saygılı bir şekilde cevap verdi.

"Ulaş efendim."

"Teşekkürler Ulaş."

Çocuğun yüzündeki masumiyet onu etkilemişti, böyle yüzlerle artık pek karşılaşmadığını düşünerek domatesleri odadaki minibara yerleştirmeye başladı. Hâlâ inanamıyordu, rastlantı olmalı diye düşündü önce, sonra da kesinlikle rastlantı olamayacağına karar verdi. Bu kadarı çok fazlaydı. Restorana telefon edip domatesleri kimin gönderdiğini öğrenmek istedi, müdürden aldığı cevap da şaşırtıcıydı. Domatesler dışarıdan gelmişti, restoranın sahibi Azra Okçu'ya iletmek üzere göndermişti. Tekrar sordu, müdür de dahil restoranın gerçek sahibinin kim olduğunu kimse bilmiyordu, ilişkilerini vekalet verdiği biriyle sürdürüyordu. Azra'nın aklına o anda bir soru geliverdi, restoran sahibinin cinsiyetini sordu. Müdür bu sorunun cevabını da bilmiyordu, ama Azra onun bir kadın olduğundan emin olduğunu düşündü, yüzünde bilmiş gülümsemeyle.

Hâlâ uyuyan Şahika'yı rahatsız etmemek için Demir yatak odasında yayınları normale dönen radyodan neler olup bittiğini anlamaya çalışırken birden irkildi, araya giren haberi dikkat kesilerek dinlemeye başladı. On beş yıl önce "Sesler" adlı kitabıyla Edebiyat Büyük Ödülü'nü alan ve Timu adıyla anılan Timuçin Alp Duru üç otobüs dolusu samuray kıyafetli silahlı gençle Radyo Evi'ni işgal etmişti. Radyonun her türlü yayını kesilmiş ve Timu'nun açıklamaları yayınlanmaya başlamıştı. Demir acele İstanbul Radyosu'na geçip dinlemeye başladı. Timu Türk ulusunun kurtuluşunun, ülkeyle özdeşleşememiş aşağılık grupların vatandaşlıklarının geri alınarak sağlanabileceğini, bunların sınır dışı edilerek toplumun arındırılmasını talep ediyordu. Konuşma, ülkede cirit atan

kimlikleri belli muzır yabancıların toplanarak bir gemiye konup açık denize bırakılmasını, ABD ve AB ülkeleri ile her türlü ilişkinin sona erdirilmesini istiyor, atalarımızın yüce amaçlarına uygun bir yeniden yapılanmanın öneminden söz ediyordu. Benzer bir içerikte devam eden manifesto bitmek bilmiyor, çoğu Demir'e mantık dışı gelen taleplerin sonu gelmiyordu. "Tanrım ne kadar çocukça" diye söylenen Demir önce Şahika'nın uyanabileceğini düşündüyse de salondaki televizyonu denemekten kendini alamadı, alet çalışıyordu ve çoğu kanal olay yerine kameralarını göndermişti.

Başlangıçta ekranda sadece Radyo Evi'nin görüntüsü vardı, yakın çekimlerde pencerelerde görünüp kaybolan Samurai kılıklı gençler seçilebiliyordu. Sonra zırhlı polisler ve araçları göründü, Radyo Evi'ni kuşatmaya başladıkları sırada pencerelerden birinden ilk kurşun atıldı, bir polis sendeledi ve arkadaşları tarafından götürüldü, bacağından vurulmuş olmalı. Demir o anda olayın çocuksu bir gösteriden öteye gidebileceğini hissetti. Kaygılıydı, Timu için hiçbir şey yapamayacağını bilmenin sıkıntısı çökmüştü üzerine. Yaşça kendisinden büyük olmasına rağmen ona karşı bir babanın çocuğuna duyduğu hisleri yaşamıştı hep. Vaktiyle hayata döndürdüğü varlık şimdi bir kez daha kendisini yok etmek üzereydi, bu katlanılmazdı. Onu kaldırımın üzerinde kanlar içinde bulduğunun ertesinde de bıçaklanma olayına kendisinin neden olduğunu sezer gibi olmuştu. Kendine dönük yıkıcı biriydi Timu, şifası olmayan bir suçluluk yaşıyor gibiydi hep.

Polis hoparlörlerle teslim olmaları için sürekli çağrı yapıyordu. Penceresiz yan cephelerinde polisler binaya iyice yaklaşmışlardı, kapalı olan büyük giriş kapısına ulaşmaya çalışıyor gibiydiler. Sonunda korkulan oldu ve polis basamaklarla çıkılan giriş kapısına patlayıcı bir nesne attı, belki de bir el bombası. Neden içeridekilerin direnci kırılıncaya kadar beklememişlerdi ki? Hep böyle yapılmaz mıydı? Kapının yerinde şimdi koca bir boşluk vardı, dumanla kaplı. Sonra gergin bir sessizlik başladı, çok uzun bir sessizlikti bu, polis hoparlörleri susmuştu, alanda hiçbir şey kımıldamıyordu. Sonunda kapıda bir hareket fark edildi, ardından Timu

belirdi, vakur samuray, muhteşem bir görüntü. Son ziyaretinde servis yapan genç yanındaydı, ikisinin de ellerinde kılıçlar. Timu basamakların yakınına kadar yürüdü, dizlerinin üzerine çöktü, karnını açtı, Demir'in anlayamadığı bir kelime haykırdı, kılıcını karnına koyup hızla içine itti. Yanındaki genç kılıcını kaldırdı, ama indiremedi, bir polis kurşunuyla yere devrildi. Demir ardında bir ses duydu baktı, Şahika'ydı, o da şaşkın bakışlarını ekrana dikmiş. Tekrar baktığında Timu yere yığılmıştı, ölmüş müydü bilemedi, haykırarak ağlamaya başladı, arada mırıldanarak.

"Timu... Timu ölemezsın... Yapmamalıydın bunu."

Sonra Şahika'ya döndü.

"Bunun olacağını önceden görmüştüm... Engellemek için hiçbir şey yapmadım."

Polisler gittikten sonra Ira Rosenbaum pencereye gidip aşağıdaki deniz trafiğini seyretmeye başladı, zihninde uçuşan düşüncelerle. Jason'un bu şekilde ölmesiyle zaten sarsılmışken şimdi de kendini köşeye sıkıştırılmış hissediyordu. Polisin Aliye'nin evine Jason'la birlikte gittiklerini bildiği anlaşıyordu ya da en azından bundan ciddi bir biçimde kuşkulanıyorlardı. Her şey bir gece önce yerel polisten birinin Hardy'yi sokak ortasında öldürdüğünden şüphelenilen kişiyle ilgili bilgileri Jason'a sızdırmasıyla başlamıştı. Olayı penceresinden gören biri kadının uzaktan bir fotoğrafını çekmiş, sonradan bunu polise ilemişti. Yapılan araştırma polisi Aliye'ye yöneltmişti. Ancak ortada cevabı bulunamayan bir soru vardı, çünkü görünürde kadının Hardy'yi öldürmesi için hiçbir neden yoktu. Jason bu bilgiden hareket ederek Aliye'nin geçmişte Ferit Pak'ın koruyucu meleği olduğunu, hatta yıllar önce aralarında bir ilişki yaşanmış olduğunu kısa sürede öğrenmişti. Ancak Ferit Pak bağlantısı kadının konumunu daha da karmaşık kılıyordu. Hardy'nin neden öldürüldüğü sorusunun cevabını bulmak için kıvranan Jason kadınla görüşmekte kararlıydı ve Ira'ya gelip planını açıkladı. Sabah Aliye'nin evine ayrı arabalarda gittiler ve iki farklı cephesine park ettikleri yerlerden evi gözetlemeye başladılar.

Aliye orada bahçedeydi, biri erkek diğeri kadın iki kişiyle konuşuyordu, yardımcıları olmalıydılar. Sonra beklenmedik bir şey olmuş, Aliye koltuğundan kalkıp kadına saldırmış, erkek ise onu arkadan tutarak engellemişti. Bazı konuşmaların ardından Aliye kızgın bir tavırla evine dönmüş, personeli de yaşadıkları müstemilata çekilmişti, halleri şaşkın. Jason bir süre bekleyip Aliye'nin evde tek başına olduğuna iyice kanaat getirdikten sonra arabasından çıkıp eve yönelmişti, beklenmedik bir durumla karşılaşırca Ira'nın telefonuna sinyal gönderecekti. Ira arabasında gergin beklerken bir süre sonra evden bir patlama sesi duyulmuş, ardından pencerelerden alevler yükselmışti. Kısa bir tereddüitten sonra o da yapması gerekeni yapmış, arabasını çalıştırıp hızla oradan uzaklaşmıştı.

Önce evine giden Ira orada bir süre Jason'dan haber beklemiş, sonra da günlük rutinini sürdürüyor izlenimini vermek için ofisine gitmiş, oradakilerle şakalaşarak renk verinemeye çalışırken kafasını iyice karıştıran o ürkütücü doğa olayı yaşanmıştı. Bir saat sonra polis kendisiyle görüşme talebinde bulunmuş, Jason'un ölümünü onlardan öğrenmişti. Şimdi ne yapması gerektiğini bilemiyordu, yakından izlendiği kesin olduğundan bağlantıda olduğu kişilerle bir süre daha temas etmemesi uygun olacaktı. Bir gün önce kaçırılıp sorgulanmak, ardından bu sabah olayın tasarlandığından farklı bir şekilde gelişmesi, olayların kendi denetiminde olmasına alışkın biri için tedirgin ediciydi. Üstelik Jason'la yaşlı kadın arasında neler geçtiği, kadının hayatta olup olmadığı da rahatsız edici bilinmezlerdi. Dönüp koltuğuna gömüldü, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı. Yorgundu, hem de çok. Son aylarda aklına zaman zaman gelen soru artık sürekli zihnine çöreklenmişti.

Nasıl olup da böyle bir hayatı seçmiş olduğu sorusuydu bu, güce ulaşmaya çabalarken iktidarın kölesi olmuştu. Kimin köle olmadığı sorusunun cevabını da bilmiyordu; nereye, kime baksa onların da köle olduğunu fark ediyordu. İktidarda gibi görünenlerin sadece temsilcileriydiler, iktidarın sahibi değil. Kendisini getirdiği bu yerin geri dönüşü yoktu, buna izin vermezlerdi. Bu sorular neden daha önce yoktu ki? Neden bu ülkeye geldikten bir sü-

re sonra, her şeyden vazgeçip ailesiyle birlikte bir sahil kasabasın-
da yaşarken düşler olmuştu kendini? Bu çok ama çok sancılı bir
ikilemdi, ürkütücü alanlara doğru çekildiğini hissediyordu. Düşün-
celeri, soruları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı, ama olmuyordu,
keşke gelmemek üzere gitseler ve her şey eskiye dönebilseydi.

Azize Restorana ilk gelen Memo oldu, günün öğlesinde, hali sakin, huzurlu. Masaya oturduktan sonra Ulaş'ı görebilmeki için etrafa bir bakındı. Onunla karşılaşma beklentisine kapılırsa düş kırıklığının her an kapıdan başını uzatabileceğini de seziyordu. Gerçekle imgeyi ayırt etmenin başlangıç dersiydi bu, bakınmaktan vazgeçti. Sonra Azra'yı düşündü, onunla neler konuşacağını tasarlamamıştı, bu onun için alışılmış dışı bir haldi. Geçmişte hep stratejileri olurdu. Duygusal konularda bile kendini ifade ederken sözlerini proje gibi şekillendirir, bu da çoğu zaman karşısındakini çileden çıkarırdı. Bir keresinde tanıdığı biri ona kızıp bilgisayar programı gibi konuştuğunu söylemişti. Arabasını restorana doğru sürerken geleceği düşünmediğini fark etmişti, sıkıntılı zamanlarında Silivri'deki atlarına koştuğu halde bu kez onları hatırlamamış olduğunu da. Önündeki çatal ve kaşıkla oynamaya başladı, çatal erkeği kaşık kadını simgeliyordu. Çatalın ve kaşığın ucunu birleştirdiğinde sevişme, saplarını birleştirdiğinde çatışma olduğunu düşledi. Olması gereken çatalla kaşığın birbirlerine bakar durumda durabilmeleri idi, o da mümkün değildi. Aralarına küçük tatlı kaşığını koyduğunda da dengeyi ancak anlık sağlayabildi. Demek ki çocuk da bağın oluşmasında yeterli olamıyor diye düşündü. Sonunda aralarına tuzlu koyuncakaşık ve çatal yüz yüze bakabildiler. Tuzluğun anlamı ne olabilirdi bilemedi, aralarına tuzlu

koyarak hile yapmış olmalıydı. Başını kaldırdığında Azra'nın karşısında durmuş anlamaz gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Çatal bıçakla oynuyordum."

Sonra çocuk gibi konuşmuş olduğunu fark edip kendini toparladı, ayağa kalkıp karşısındaki iskemleyi işaret etti.

"Oturmaz mısın?"

Azra iliştircesine sandalyeye oturdu, gergin görünüyordu. Memo gülümsedi.

"Hoşgeldin."

Azra biraz şaşırdı, bu Memo'nun tarzı değildi, ama biraz sonra ters bir laf gelirdi nasıl olsa. Beklediği olmayınca karşılık verdi, hâlâ tedirgin.

"Hoş bulduk. Umarım çok bekletmemişimdir."

"Sen zamanında geldin, erken gelen bendim."

Tekrar gülümsedi.

"Çoğu zaman uzaktan gelen daha erken gelir."

O sırada Ulaş yanlarında belirip mönüleri uzattı.

"Hoşgeldiniz."

Memo'nun gözleri parladı.

"Ooo Ulaş seni tekrar görmek hoş. Nasılsın?"

Ulaş utangaç gülümsedi.

"Teşekkür ederim efendim, iyiyim."

Sonra iyice şaşıran Azra'ya baktı.

"Ne arzu ederdiniz Azra Hanım?"

"Şey... Kuşkonmaz çorbası var mı?"

"Sanırım var efendim."

"Kuşkonmaz çorbası ve rozbif sandviç lütfen, bir kadeh de kırmızı şarap."

Bu kez şaşıran Memo oldu.

"Bunları ısmarlamak nerden aklına geldi?"

Şaşıрма sırası tekrar Azra'da.

"Nasıl bir soru bu?"

Memo ona aldırmadan Ulaş'a döndü.

"Ben de aynı şeyleri istiyorum."

Ulaş uzaklaşırken Azra merakla sordu.

"Ulaş'ı nereden tanıyorsun?"

"Ona bir saksı sardunya vermiştim."

Azra hayretle baktı.

"Anlayamıyorum, sana bir şeyler olmuş. Yani sardunyayı buraya mı getirdin?"

"Hayır, evinin kapısında verdim."

"Evinin kapısında mı? Nasıl yani?"

"O sırada oradan geçiyordum."

Karşılık beklemeden devam etti.

"Anlaşılan sen de onu tanıyorsun."

"Bu sabah bana bir küçük sepet domates getirdi."

Birbirlerini sürekli şaşırttıkları belli bir halde bakışıp duruyorlardı.

"Domates mi? Neden?"

"Restoranın sahibi yollamış, o sadece taşıdı."

"Bu restoranın sahibinin kim olduğunu bugüne kadar kimse keşfedemedi."

Durup merakla Azra'ya baktı.

"Yoksa onu tanıyor musun?"

"Emin değilim ama domatesler getirildiğinde onu tanıyor olabileceğimi düşündüm. Sadece bir tahmin... Memo ben hamileyim."

Memo masadaki çatalla kaşığa bakıp kendi kendine mırıldandı, Azra'nın kafasını iyice karıştırarak.

"Tatlı kaşığı mı tuzluk mu?"

Sonra gayet sakin sordu.

"Babası ben miyim?"

"Başka kim olabilirdi ki?"

Memo umursamaz görünmeye çalışarak omuzlarını silketti.

"Mesela Ferit Pak."

Bu soruyu beklemesine rağmen Azra'nın yüzünden canının sıkıldığı belliydi. Dürüst sayılamayacak bir tirad hazırlamıştı önceden, kendini savunmak, biraz da Memo'yu incitmemek adına.

Kelimeleri dikkatle seçerek konuşmaya başladı.

"O tanıdığım ilk erkekti, Balat günlerimde, o hikâyeyi sana anlatmıştım, biliyorsun. O yıllardan beri karşılaşmamıştık. Üç gün önce arayıp beni mutlaka görmek istediğini söylediğinde tabii ki şaşırdım. Nedenini sorduğumda görüştüğümüz zaman açıklayacağını, geçmişin anısına isteğini kabul etmemi söyledi. Belki de vaktiyle terk ettiği kızı bugünkü haliyle görmesini istedim, ayrıca onunla yıllar öncesinden dürülecek bir hesabım vardı."

Ulaş'ın yaklaştığını görünce birden sustu.

Demir hâlâ kendini toparlayamamıştı. Televizyondaki görüntülerin ardından Timu'nun ölmüş olduğu haberi verilmişti. Haberin ardından Demir birden fırlayıp salonun çeşitli yerlerinde bulunan renkli mumları toplamış, onları plastik torbalara koymuş, sokakta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra mumları teker teker pencereden aşağı atmıştı. Şahika ne yapacağını bilemez halde sessizce yerinde oturmuştu, böyle durumlara pek alışkın değildi. Bir süre sonra Demir'in çalışma odasındaki telefon çalmaya başladı, Şahika ayağa kalktı.

"Sen otur, ben cevap veririm."

Demir başını salladı. Ardından odaya giren Şahika'nın çılgınlığı duyuldu, salona girdiğinde titriyordu.

"İçeride ölü bir adam var."

Telefon hâlâ çalıyordu. Demir yerinden fırlayıp odaya gitti, döndüğünde yüzü allak bullak olmuştu. Şahika korkuyla sordu.

"Kim o adam?"

"Tanımıyorum, daha önce onu hiç görmedim... Anlayamıyorum... Yani buraya nasıl geldiğini."

Telefon susmuştu. Uzun süre birbirlerine bakıp kaldılar. Sessizliği Şahika bozdu.

"Gidip kimliğine bakalım."

Demir başını olumsuz anlamda salladı.

"Bunu yaparsak parmak izi bırakmış oluruz."

"Mutfak hangi tarafta?"

Demir çaresiz bir yüzle mutfağı işaret etti. Şahika bir süre sonra elinde tuttuğu bir kâğıdın içinde yıkanmış bir çift bulaşık eldiveniyle döndü. Birlikte çalışma odasına gittiler. Eve temizliğe gelen kadının kullandığı eldivenler Demir'e küçük gelince Şahika onları kendi eline geçirdi. Bulabildikleri tek şey Ferit Pak adına bir kredi kartı oldu. Demir kartı dikkatle inceledi.

"Bu kart sahte."

Birbirlerine soran gözlerle baktılar bir süre. Demir başıyla dışarı çıkmalarını işaret etti.

Azize evdeki perdeleri sıkıca kapadıktan sonra salondaki halının üzerinde diz çöktü, ellerini kavuşturup gözlerini ileriye odakladı ve bekledi, yüz ifadesi maskeleyene dek. Uzun süre öyle kaldıktan sonra ifadesi yeniden değişmeye başladı, şimdi yüzünde huzur ve nur. Rüya zamanına geçmişti, varoluş boyutlarının silinip yerini mutlak boşluğa bıraktığı hal. Kendini kendi dışında görebiliyordu şimdi. Uzaklarda harap bir kulenin dibindeydi, doğmak üzere olan güneş boz renkli toprağı aydınlatmaya başlamıştı, gök kubbeyi lacivertten mavinin derin koyusuna dönüştürerek. Kalabalık oradaydı, uzakta, ağır adım yürüyerek yaklaşıyorlardı. Kimden ve neden kaçtıklarını bilemeden insanların bulundukları yerden başka bir yere gitme eğiliminde olduğu bugünlerde onlar da buraya gelmişlerdi. Sonra geniş ufuk çizgisinde göründü güneş, karaltıları şekillendirip renklendirerek. Güneşin rengi kirli soluk sarıya dönüşmüş de olsa bu sabah, güneş yine güneşti aslında, onu kara sarı görenler gezegenin sakinleriydi. Sonra tuhaf bir şey oldu, rengi giderek açılan gökkubbe sanki yavaş yavaş kendi üzerine bükülür gibi oldu, yerini renksiz, parlak ışığa bırakarak. Gözü görmez eden parlak bir ışığa. Sonra onu gördü, harap kulenin tepesinde, bedeni toprak rengi bir kumaşla sarılmış. Evren ananın vaktiyle özenle yarattığı bebek, Azize'nin karnında hiç taşımadığı, hiç doğurmadığı, kendine insanoğlu diyen çocuk, şimdi geldiği yere, hiçliğe dönmek üzere. Hiçliğe dönüş törenlerine daha önce çok tanık olmuştu, her defasında hüznle ve yasla. Hiçli-

ğ e dönüşecek şeyin aslında boşluğun yarattığı bir yanılsamadan başka bir şey olmadığını, yani zaten hiçlik olduğunu biliyor olsa da yanılsamaların gerçek olarak yaşandığı bir boyuttaydı şu an. Kâinatın sorumluluğunu paylaşmak, onun her köşesine şifa taşımak doğasında vardı. Bazen evrenin içinde fark edilemez bir zerre, bazen evrenin kendisiydi. Ama insanoğlu denilen bu laf dinlemez çocuğa ulaşabilmesi artık imkânsız, keşke kendini o kuleye tırmanma tutkusuna kaptırmamış olsaydı. Göz pınarlarından aşığ ı çaresizliğin damlaları iniyordu şimdi. Kim ne derse desin, ne isimler verirse versin, o ne bir melek ne de bir azizeydi, ne de başka bir şey; evren de yas tutardı. Çünkü kendisi de yarattıkları gibi mutlak bir boşluk, ama duygusal. Yoksa yarattığı yanılsamalar bu denli güzel ve korkunç olabilir miydi?

Salona geçtiklerinde Demir anlatmaya başladı.

"Dün o karlı gecenin sabahında buraya geldiğimde evimde bir adamla karşılaştım, o koltukta oturuyordu. Adının Ferit Pak olduğunu söyleyince heyecanlandım, karşımda bir idol vardı. O anda Ferit Pak'ın benim gibi sıradan birinin evinde ne işi olabileceğini düşünemedim."

Şahika araya girip başıyla çalışma odasını işaret ederek sordu.

"Bu o mu?"

"Hayır. Zaten dün gelen adam da Ferit Pak değildi."

Köşedeki koltukta uyuyan kediye baktı.

"Bir ara gece aç kalan kedime bir şeyler vermek için mutfığa gittim, döndüğümde gitmişti, bana bir tehdit notu bırakarak. O zaman bana başından beri garip gelen şeyi anladım, adamın Ferit Pak ile alakası yoktu. Bu olay benim için hâlâ bir muamma, çünkü ben Karşı Hareket içinde sadece bir neferdim, peşinden adam gönderilecek biri değil."

Şahika düşünceli bir yüzle ona baktı.

"Neferdim derken geçmiş zaman kullandın."

"Evet, kendimi Azize'deki olayda kullandırttığım için pişmanlık duyuyorum, birkaç saatliğine de olsa bir travestiyi oyna-

mak iğrençti. Onları küçümsediğimdendeğil, benim halim iğrençti. Şimdi de içeriye bir ceset bırakılmış ve ondan bir an önce kurtulmam gerek."

"İyi ama bunu nasıl yapabiliriz?"

Ferit ciddi bir yüzle ona baktı.

"Bir dakika. Beni iyi dinle. Sen bu işte yoksun. Şimdi burayı terk edeceksin, derhal. Sen buraya hiç gelmedin, beni hiç görmedin, cesetten haberin yok. Derhal git bur'dan."

Şahika kararlı bir sesle karşılık verdi.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Biraz düşündükten sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Dün öğlen Karşı Hareket'ten birileriyle bir Amerikalı ajanı kaçırıp Kurtulmuş diye bir yere götürdük, Karadeniz sahili yakınında. Tanrı'nın unuttuğu yasadışı bir yer. Bir süre sonra Ferit Pak da oraya geldi ve soruşturmaya katıldı. Orada ikna olmadığım pek çok şeye tanık oldum. Önce Ferit Pak beni düş kırıklığına uğrattı, gelen adamın o olduğuna inanmamaya başladım. Soruşturma da saçmaydı, orada bir oyun oynanıyor gibiydi. Neyin gerçek, neyin düzmece olduğunu anlayamadım. Amerikalı'yı şehre götürüp serbest bıraktık. Sonra tuhaf bir şey oldu, kaçırılan Amerikalı akşamki konsere geldi, benimle karşılaşacağını bilmeden, Türk dostları getirmişler. Kuliste pişkin bir şekilde onu adıyla selamladım. Daha sonra Azize'de masama gelip kaçırılışının düzmece olduğunu ima etti, oraya sahte bir Ferit Pak'ın getirildiğini de."

Demir hayretle dinliyordu, içerideki cesedi neredeyse unutmuş halde. "Oraya beni de çağırmışlardı, ama bana söylenen Karşı Hareket politikasıyla ilgili bir toplantı olacığıydı. Arabam sel sularında sürüklenince geledim."

"Gelseydin oradaki Ferit Pak'ın evine gelen adam mı yoksa içerideki ceset mi olduğunu söyleyebilirdin."

Demir başını salladı.

"İkisi de olmayabilirdi. Belki de ortalıkta dolaşan birden fazla Ferit Pak var. Bu adamın neden bu kadar önemli olduğunu başından beri anlayamadım. Önceki geceki restoran baskınının da

onu kaçırmama planını bozmak için tezgâhlendiğini düşünmüştüm, ama belki de böyle bir plan en başından yoktu."

Şahika devam etti.

"Hikâyeyi sen de biliyorsun. Korsan yayın yapan bir radyoda adamın biri her akşam yaptığı programda ülkede ve dünyada görünenin altındaki olaylarla ilgili herkese açık olmayan bilgileri korkusuzca sergiliyor. Bu bilgilerin bildik komplo teorilerinden farklı, somut gerçekler olduğuna inanılıyor. Bu nedenle de gide-rek artan sayıda insan programın müptelası oldu. Bugünkü teknolojik imkânlarla rağmen her nasılsa korsan radyonun nereden yayın yaptığı bir türlü bulunamıyor. Programı yapan kişinin adının Ferit Pak olduğu yönünde kulaktan kulağa dolaşan bir söylenti var. Bu söylenti gerçeği yansıtmıyor da olabilir."

"Yani sen diyorsun ki Ferit Pak aslında sadece bir efsane."

Şahika başını salladı. Demir bir süre düşündükten sonra mı-rıldanır gibi konuştu.

"Haklı olabilirsin. Bugünkü dünyada bize gerçek diye sunulan bilgilerin aslında inanmamızı istedikleri bilgiler olmadığını nasıl bilebiliriz?.. Aman Tanrım, bu laflara dalıp içerideki adamı unuttuk. Onun bu evden derhal çıkarılması gerek."

Şahika hınzırca baktı, aklından bir şeyler geçtiği belli.

"Bir fikrim var."

Demir merakla baktı.

"Bunu Kurtulmuş'takiler halleder. Fazla paraya mal olmaz, o insanlarla ilgili bir fikrim oldu. Üstelik..."

Şahika duraksayınca Demir sordu. "Üstelik?"

"Köhne bir kamyonetleri olduğunu biliyorum, gördüm. Ben-ce bir an önce oraya gitmeliyiz."

Çalışma odasındaki telefon tekrar çalmaya başladı, Demir'in canı sıkıldı.

"Sabahki titreşimlerden sonra cep telefonum çalışmadı. İşten arıyor olmalılar, ama çaresi yok... Arabam tamirde, taksiyle git-memiz gerekecek."

"Sonra da onlar gelip alırlar, bundan eminim."

"Ama önce cesedi bir şeye sarmamız gerek."

"Kumaş ya da bez gibi mi?"

"Plastik daha iyi, ama evde o boy bir şey yok, zaten evden malzeme kullanmamız doğru olmaz."

"Nereden bulabiliriz? Ben gidip alayım."

Demir bocaladı, Şahika'yı suç ortağı yapmaktaydı, ama başka seçeneği yoktu.

"Dışarı çıkınca sağa dön, ilk sola sap, sol kolda muşamba gibi şeyler satan bir dükkân var."

"Tamam. Ne renk olsun?"

"Çok renkli, varsa çiçek desenli."

Ulaş tekrar masaya geldiğinde açıkladı.

"Çok özür dilerim efendim, ama maalesef kuşkonmaz çorbamız yok, son kuşkonmazları kullanmışız, artık yetiştirilmeyormuş."

Memo ona bakıp gülümsedi.

"Böyle bir zamanda saçma bir seçimdi zaten, üstelik artık pahalı. Demek onun da sonu geldi. Bir soğan çorbası lütfen."

Azra başını salladı. "Çorba istemiyorum."

Ulaş uzaklaşınca kaldığı yerden devam etti.

"Ferit'in verdiği adrese gittiğimde kimse yoktu, telefonu da kapalıydı, anlam veremedim. Sonra eve dönerken o kazayı yaptım."

Sonra sustu, bekledi. Yaşanan sessizliğin ardından Memo bakışları önünde sakın bir sesle konuştu.

"Hikâyen bana eksik göründü."

Sonra devam etti.

"Neyse, tamamlamanı beklemiyorum."

Sonra birden açıkladı.

"Yarın sabah İzmir'e gidiyorum."

Azra ona hayretle baktı.

"İzmir mi?" Sonra kendi kendine mırıldandı. "Sen orada doğmuştun, değil mi?"

"Evet görkem abidesi bir annenin seçimi, kendisi orada doğduğu için beni de orada doğurmak istemiş, tam ona göre bir şey."

"Oraya neden gidiyorsun? Neden şimdi?"

"Bir kitapta okumuştum, insanlar sıkıntılı zamanlarında doğdukları yere dönmek istermiş. Büyüdüğüm yerde huzur yoktu ki dönmek isteyeyim. Sabahki doğa olayından sonra birden ben de bir yere gitmek istedim, sen de başka bir yere gitmiştin, geçmişinden birine."

"Orada aileden kimse olmadığını sanıyordum."

"Yok, zaten oradan ben birkaç haftalıkken ayrılmışız. Herhalde hayatının en huzurlu dönemi hayatının ilk günleriydi, henüz çevremi tanımadığım günler. Doğduğum hastane hâlâ oradaysa ziyaret edeceğim. Hayatımı geriye sarmak mümkün değil biliyorum, yine de gitmek istiyorum."

Birden konuyu değiştirdi.

"Sabahki olay sırasında dünyanın ekseninde kayma olmuş denildi. Günlerin, gecelerin, mevsimlerin süresi değişebilirmiş. Gerçi mevsim diye bir şey kalmamış gibiydi zaten."

Azra iyice şaşkındı, konuşan Memo değildi sanki, sabahki titreşimler bunu yapmış olamazdı. Ne diyeceğini bilemeden konuştu.

"Sen artık dünyanın eksenini Doğu'ya kaymaya başladı derdin."

"Evet, ama o sözüm ülkelerle ilgiliydi... Çocuğun babalığını kabul edeceğim Azra."

Azra baktı kaldı. "Ne demek oluyor bu?"

"Ben altı yaşlarımda iken annemin evlilikdışı bir ilişkisi olmuş, o arada bir kız çocuğu doğurmuştu. Sarı saçlı, mavi gözlü bir çocuk, bu renkler her iki tarafta da yoktu, büyüdüğüm zaman sevgilisinin bir yabancı olduğunu öğrendim. O çocuktan nefret etmiştim, çok yaşamadı. Kalıtsal bir kan hastalığından öldü, bizde öyle bir hastalık yoktu, babasından almış olmalı. Babam gerçeği bilmesine rağmen o çocuğun babalığını kabul etmişti."

Azra itiraz etmeye hazırlanırken Ulaş tekrar görünüp daha önce sessizce getirip bıraktığı sandviç tabaklarını aldı.

"Başka bir şey arzu eder misiniz?"

İkisi de olumsuz karşılık verdiler.

Azra çekimin yapılacağı mekâna giderken düşünceliydi. Biraz önce Azize arayıp yarın öğleyin bir cenazeye katılmak için uzaklara gideceğini söylemiş, başka açıklama yapmadan kapatmıştı. Neden herkes bir yerlere gidiyordu ki? Memo, hatta Azize bile, başkaları da vardı giden. Ayrılık, giden için mi geride kalan için mi zordu bilemedi, ama bir süredir içinde artan bir hüznü hissederek olmuştu. Bir şeylerini yitirmekte olan gezegenin karamsarlığında kişisel dünyası da giderek boşalmaktaydı ve bunu durdurmak için ne yapacağını bilemez haldeydi.

Midye tava ve kokoreç satıcılarının çevresindeki gürültülü kalabalık arasından yürüdü, belli etmeden arkasına bakmaya çalışarak. İzlendiğinin farkındaydı, kirli sakallı adamın gözleri hâlâ üzerinde. Yol ileride tenhalaşıyordu, oraya gitmemeliydi, o sırada yanından geçtiği pasajı fark edip içine daldı. Oyuncakçı dükkânının, kumaşçıların, kitapçıların, tuhafiyecilerin arasında, nereye açıldığı anlaşılmayan vişne rengine boyalı ahşap kapıyı fark etti. Aynı anda yine o çıplak ayaklı esmer kız çocuğu göründü biraz ötesinde, eliyle ona içeri girmesini işaret ediyordu. Küçük kızın film setinde ne işi vardı? Ama bunu düşünecek zaman yoktu. Kısa bir tereddüitten sonra kapıyı itti, kimsesiz bir alana girdiyse işinin bitmiş olacağını biliyordu.

Sonra yönetmenin sesi duyuldu.

"Kes!"

Dış mekândan çekimin devam edeceği iç mekâna gidileceği sırada genç oyuncuların biri Azra'yı kendi arabasıyla götürmek için ısrar edince binmek zorunda kalmıştı. Çocuk ona âşık ve bu her fırsatta açıkça belli ediyordu. Sarışın, sıradışı yakışıklı bir genç, varlıklı bir aileden geliyordu, yirmili yaşlarının başında, adı Cenk ya da öyle bir şey. Direksiyon başında Azra'yla ilk kez baş başa olmanın heyecanını yaşadığı belliydi, konuşmayı sürdürmekte zorlanıyordu. Azra gözünün ucuyla onu incelemeye, bu durumun kendisine neler yaşattığını anlamaya çalıştı. Hiçbir şey. Güzel bir resme bakıyordu, hepsi bu. Sonra çocuğun yaşadıklarının kendi şahsında yarattığı bir imgeden başka bir şey olmadığını düşündü. Kendisi de vaktiyle Ferit Pak'ın şahsında yarattığı bir imgeye âşık olmamış mıydı? İç mekâna ulaştıklarında yönetmene sordu.

"Ben pasajdaki kapıyı itmek üzereyken yakınımnda çıplak ayaklı bir kız çocuğu var mıydı?"

Serdar ona hayretle baktı.

"Neden söz ettiğini anlamadım."

Azra bilmiş gülümsedi.

"Zaten önemli değildi."

Kadir kamyoneti sürmekte olan Abidin'i yavaş sürmesi için uyardı.

"Kasanın arkakapağı yok, adam kayıp düşmesin."

"Merak etme bişey olmaz. Ama başımız başka belada, izleniyoruz."

Kadir kendi yanındaki dikiz aynasını inceledi.

"Şu BMW'yi mi diyosun?"

"Ha onu diyom. Biz nereye saparsak o da oraya."

"O zaman Kurtulmuş'a gidemeyiz."

Abidin düşünceli bir yüzle karşılık verdi.

"Bekle."

Ardından kamyoneti otoyola çıkan sapağa sürdü.

"Napıyon 'lan sen Ab'din, otoyolda polis çevirir."

Abidin güldü.

"Ayçiçeği resimli muşambanın içinde ölü taşındığı kimin aklına gelir ki?"

Ve otoyola çıktıklarında aniden hız yapmaya başladı, Kadir kaygıyla ona bakıyordu. Onları izleyen araba da hızlanmış, arkadan iyice yaklaşmıştı. Abidin Kadir'e seslendi.

"Sıkı tutun."

Ve aniden sert bir fren yaptı, arkadan gelen bir başka fren çığlığı ve ardından düşen bir şeyin sesi duyuldu. Abidin keyiflenmişti. "Kurtulduk abi, mal artık onların."

Ardından tekrar hızlanarak ilk sapakta otoyoldan çıktı, istikamet çapraşık ara sokaklar. Olanları dikiz aynasından gören Kadir şaşkındı. Kamyonet fren yaptığında ayçiçeği desenli hamuleleri kasanın arkasından fırlayıp acil fren yapan BMW'nin tam önüne düşmüştü.

Memo havaalanına giden yolda, trafik yoğunluğundan biraz bunalmış. Arabasının radyosunda çalan müziklere zaman zaman yüksek sesle katılıyor, gençlik günlerinden bu yana yapmadığı bir şey. Zaman zaman aklına Azra'yla buluşması geliyor, onunla beraberken ona ve kendine dürüst davranmamış olduğunu fark edince olayı hızla zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Baba olacağına ilişkin duyguları ise iyice uzaklardaydı. Şu anda bunlarla yüzleşecek gücü yoktu. Seyahat ona iyi gelecekti, bundan emindi, ama doğduğu hastaneyi ziyaret etme düşüncesi giderek saçma görünmeye başlamıştı. Öğleden sonra şirkete uğrayıp gerekli talimatları vermişti, bir hafta onsuz da yapabilirlerdi. Bagajsızdı, yanında sadece büyükçe bir el çantasıyla yola çıkmanın hafifliğini yaşıyordu. Biniş kartını aldıktan sonra terminaldeki kafelerden birinde kendine bir kahve alıp oturdu, ardından bir sigara yakarak. Aslında ender sigara içerdi Memo. Alandaki yolcuları seyretmeye başladı kahvesini içerken, çoğu kendininkinden farklı dünyalardandı. Onların şehrin ya da ülkenin neresinde yaşadıklarını, nasıl bir hayat sürdürdüklerini merak etti. Son zamanlarda giderek kendi küçük dünyasının dışındaki dünyalara kapalı yaşamış olduğunu

daha çok fark ediyor olmanın burukluğu canlandı yeniden. Yıllarca burun kıvırdığı dünyaların renklerine kör kalmıştı, tanımadığı nice tatlar olmalıydı bir yerlerde. Sonra Silivri'deki çiftliğinin yakınındaki bir köy kahvesinde çay içen yaşlı adamı hatırladı. Her bir yudumunun keyfini sindirerek içiyordu çayını, kendi çevresinde kimsenin öyle çay içtiğini görmemişti. Etrafında ne zaman keyif sözcüğünü duysa o adamı hatırlar, kendi dünyasında keyif adına yaratılmak istenen yaşantılara yabancılaşırdı. O adamı gözünde tekrar canlandırduğunda, Tarlabası'nda bir öğle sonrası yaşadığı sıradışı macerayla dünyasının sığlığını aşabileceğine kendini inandırmaya çalışması da saçma görünmeye başladı.

Başörtülü bir kadın gördü ardından, elliden fazla olmalı, oldukça kilolu. Kadın, torunu olduğunu sandığı on yaşlarında bir çocukla şakalaşarak konuşuyordu, yüzündeki sıcak şefkat ifadesini fark ettiğinde içinden hareket ediveren şeyi denetleyemedi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Etraftan yönelen meraklı bakışları umursamadan. Ne kadar zaman ağladı bilemedi, sonra uçağının çağrısını duydu. Yerinden kalkıp kalkış kapısına gitmek istedi, kalkamadı. Ulaş'ı hatırladı ardından, genç bir garsonun hayatının nasıl olduğunu hâlâ merak ediyordu. Sadece onun yaşadığı o köhne evi hatırlıyordu. O eve girmek, çocuğun dünyasını paylaşmak şansını kaçırmış olduğuna hayıflandı. Belki de bugüne kadar insanları sinema perdesindeki karakterler gibi seyretmiş, sevdiklerini de kendi için sevdiğinden onları hissedememişti. Bu düşüncenin ardından dünyasının çok fakir olduğunu içi burularak hissetti. Adını anons ediyorlardı, acilen kapıya gelmesi isteniyor, bunun son çağrı olduğu konusunda uyarılıyordu. Çantasını alıp numarası belirtilen kapıya yöneldi, oraya vardığında birden durup kendini İzmir'de düşledi. Kimsesiz bir yabancı, kendisine bir şey ifade etmeyen bir şehirde tanımadığı insanlar. Tekrar yürümeye başladı, bu kez terminalin çıkış kapısına doğru, kaçarcası adımlarla.

Ira Rosenbaum arabanın önüne düşen ayçiçeği desenli torbaya çarpmamak için direksiyonu kırarak tekrar gaza bastı. Yanın-

daki adama döndü, canının sıkkın olduğu belli.

"Kamyoneti kaçırdık."

"Neydi o düşen?"

"Bilmiyorum, ama kurtulmak istedikleri bir şey olduğu belli."

"Cesede benziyordu, sence olabilir mi?"

"Bu benim de aklımdan geçti. Şu anda öğrenmek için yapabileceğimiz bir şey yok, belki sonradan bir şey duyarız."

Yanındaki adam otuz beş yaşlarında, İngilizceyi ağır aksanlı konuşan biriydi.

"Seni kaçırdıkları yeri bulabilir miyiz?"

"Neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni bir odaya aldıktan sonra gözlerimi açtılar, kırık dökük bir yerd, ama direksiyondaki adam konusunda yanıldığını hiç sanmıyorum, odaya sık sık girip çıkıyordu. O kavşakta görür görmez tanıdım."

"Kamyonetin plakasını aldım."

Rosenbaum başını olumsuz anlamda salladı.

"O plakayı çoktan değıştirmişlerdir. Ayrıca bu sabah olanlardan sonra biz de izleniyorsak hiç şaşmam. Eğer öyleyse kamyonetin peşine onlar düşsün. Çiçek desenli kumaşa sarılı bir ceset, tuhaf bir ülke burası. Ferit, sence senin kimliğinle dolaşan kaç kişi var ortalıkta?"

"Böyle bir durum olduğunu bugün senden duydum, ama Jason'ın ölümüne neden olan yaşlı kadını tanımadığımdan emin olabilirsiniz. Neydi adı?"

Rosenbaum sorunun samimiyetine kuşku bakan bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Aliye."

Bir an susup devam etti.

"Tipide yol kenarında cesedi bulunan, korsan radyoda her akşam bazı gizli bilgileri açıklayan, beni kaçırdıkları yere gelen, Azra Okçu'yla telefonlaşan, Aliye'nin vaktiyle öğrenimini üstlendiği Ferit Pak. Bir de sen tabii. Sence hanginizin gerçekten ülkenizin istihbarat teşkilatıyla ilişkisi var?"

Siyah saçlı adamın yüzüne bozgunun ifadesi yayıldı.

"Kuşkun mu var İra?"

Rosenbaum cevap vermek yerine tekrar soru sordu.

"Söylesene, sence derin devlet nasıl çalışır?"

Adam kaçamak cevap verdi.

"Derin devlet sizin ülkenizde de var."

"Bana göre, ne burada, ne kendi ülkemde, ne de bir başka yerde bütünden bağımsız bir mekanizma yok. Siyaset sözcüğü de zaten bir zırva. Bütün kademelerde sadece birtakım güç oyunları ve çıkar savaşları var. Buna katılanlar her kılığa girebilir, her kimliğe bürünebilir, her sıfatı taşıyabilir. Kimi de senin gibi klonlanır. Kullananlarla kullanılanlar ayırt edilemediğinden, kimi de bu mekanizmanın parçası olduğunun farkında bile değildir."

"Bu mekanizmaya bulaşanlar sadece bu mekanizmanın parçasıysa mekanizmayı yöneten güç nerede?"

Rosenbaum alaycı gülümsedi.

"Bunu kimse bilmiyor. Bence o güç bilinmeyen bir yerde saklı ve bizler o gücün yansıttığı parçacıkları. Bizler sadece o parçacıkları, hatta onların bir kısmını görebiliyoruz."

Adam cevap vermedi, dalgın ve kaygılı görünüyordu. Otoyoldan çıktıktan sonra yerleşim alanlarından giderek uzaklaşıp kırlık bir alandaki toprak yola girdiklerinde yüzündeki kaygı iyice derinleşmişti.

"Nereye gidiyoruz? Buralarda ne işimiz var?"

"Bak karşıda hoş bir ağaçlık var. Termosumda kahve var, Guatemala'dan geldi. Ağaçların altında biraz dinleniriz."

"Ben kahve içmek istemiyorum, derhal şehre dönelim İra." İra başını salladı.

"Hayır, bak geldik bile."

Arabayı durdurup indi. Yol arkadaşı adam bir süre koltuğunda kaldıktan sonra indi, yüzü donuktu. Rosenbaum ona gülümseyerek yaklaştı.

"Burası hoş değil mi Ferit? Sakin, gözlerden uzak."

Sonra yüzü birden ciddileşti.

"Yol buraya kadar Ferit ya da her kimsen. Bu silahtan çıkacak

kurşun Jason'ın anısına olacak."

Bunları söylerken belinden çıkardığı tabancayı adama doğrultmuştu. Adamın yüzüne garip bir ifade gelmişti, Rosenbaum'a yaklaşırken haykırdı.

"İndir onu Ira, ikimize de yazık."

Ve aniden Ira'nın üzerine atlayıp eliyle montundan sarkan kordonu çekti. Ardından duyulan korkunç patlama sesiyle kollar, bacaklar, diğer vücut parçaları havada uçuştı. Kısa süre sonra bir patlama daha duyuldu, araba alevler içindeydi, ortalık şimdi kan ve sıcak.

Demir kaygılı gözlerle Şahika'ya baktı.

"Ya adamlar yakalanırsa? Konuşmasalar bile polis ayçiçeği desenli muşambanın satıldığı dükkânı bulabilir, o da senin eşkalini verir. Akılda kalan bir fiziğin var."

Şahika yerinden kalktı, torbayı andıran çantasını masanın üzerinden alıp açtı. İçinden çıkardıklarını başına ve gözlerine yerleştirdi. Şimdi kâhküllü bir sarışındı, yüzünde büyük güneş gözlükle-riyle tanınması neredeyse imkânsız. Demir'e bakıp gülümsedi.

"Dükkân sahibi bu kadını hatırlayacak."

Demir hayretle sordu.

"Bunu yapmak ner'den aklına geldi?"

"Gördüğüm filmlerden herhalde."

"Yani o peruk, onu nasıl edindin?"

"Albüm için çekilen klibin bir bölümünde onu takınamı istemişlerdi, karşı çıktım. Belki beğenirim diye denemekte ısrar ettiler, sonuç berbattı. Vazgeçtiler tabii, peruk da çantamda kaldı. Kullanılacağı günü bekliyormuş."

Demir sürekli Şahika'nın yüzüne bakıyordu.

"İşlemediğim bir suçun sorumluluğunu paylaştın, evime bırakan bir cesetten kurtulmanı sağladın..."

Şahika omuzlarını silkti.

"Yazgım beni senin kapına bıraktı."

"O kadın."

"Evet o kadın, onun bir bildiği olmalı."

Demir bu sözden cesaretlenmişti.

"Sence birbirimizi bulmamızı mı istedi?"

Şahika uzunca bir süre donuk gözlerle ona baktı.

"Bu soruyu dün gece sormuş olsaydın cevabını evet olabilirdi, ama şimdi yardıma ihtiyacın olduğu için o kadının beni buraya getirdiğini düşünmek istiyorum."

Demir bu cevaptan hoşlanmamıştı.

"Dün ile bugün arasındaki fark nedir, ceset mi?"

Şahika'nın donuk bakışları yumuşadı, ısındı.

"Hayır, bunun ne seninle ne de cesetle ilgisi var Demir. Seninle kısa bir geçmişimiz oldu, ama bu sürede tanıyabildiğim senden hoşlandım. Uzun süredir unuttuğum bu heyecanı bana yaşattığın için sana minnettarım. Dünle bugün arasındaki fark kendimle ilgili, aslında buraya beni getirdiğinde, yani cesedi bulmadan önce, sana bundan söz etmiştim."

"Anlayamadım."

"İki gündür olanlar iç dünyamda bugüne kadar yaşadıklarının ötesinde dönüşümlere neden oldu. Bunların adını henüz koyamıyorum, ama dün gece sokaklarda tek başıma yürürken şu sıra dünyanı bir başkasıyla paylaşamayacağımı fark ettim. İçimde olup bitenleri kendi başıma özümseyip kavrayabilirim. Sana karşılık verecek halde olamadığım için beni affet, artık gitmek istiyorum."

Sessizliğe dalan Demir'e baktı bir süre.

"Yaşamayı istemiş olduğum ama daha önce cesaret edemediğim hayata yaklaştığımı hissediyorum. Kendimi aldatmıyorsam tabii. Dünyada önceden var olan bir şeyler giderek kayboluyor ve bu kendimi yaşlanmış hissetmeme neden oluyor. Arkadaşının ölümünü öğrendikten sonra evdeki mumları pencereden dışarı attın. Belki senin de kurtulmak istediğin şeyler var. Beni anla lütfen."

Bir süre dalgın boşluğa baktıktan sonra devam etti.

"Sadece saatler önce bir cesetten kurtulmaya çalışıyorduk, şimdi neler konuşuyoruz ve akşam nerede olacağımızı bilmiyorum."

"Gidecek yerin var mı?"

Şahika birden gülmeye başladı, kendini durduramadan. Sakinleşince kendi kendine mırıldandı.

"Bulacağımı... Bulacağınızı biliyorum."

Bir an durup devam etti.

"Yakın zamana kadartek sermayem müziğimdi, şimdi cesaretim de var."

Memo etrafına bakındı şaşkın, birinden yardım isteme umuyla, ama görünürde kimse yoktu. Bu bebek kucağına ne zaman verilmişti, kim vermişti hatırlayamıyor. Bebeğin yüzüne baktı, o da Memo'ya. Ona gülümsedi, bebek de ona. O yüzüne nasıl bir ifade verirse bebek de aynı şekilde karşılık veriyordu, kafası karışmaya başladı. Bebek onun yansıması gibi davranıyorsa bebeğin kendisi kimdi? Kendine ait duyguları nelerdi? Etrafına bakındı, kapılar, odalar, koridorlar, hepsi boş. Hangi kapının onu birilerine ulaştıracağını bilmiyordu, bekledi. Bir süre sonra kapalı kapılardan biri açıldı, içeri giren orta yaşlı hemşire ona hayretle bakarak sordu.

"Burada ne işiniz var? Siz çoktan taburcu olmuştunuz?"

Memo bocaladı.

"Taburcu mu oldum? Ben bu hastanede hiç yatmadım ki?"

Hemşireden ters bir bakış geldi.

"Bu hastanede doğum yaptınız. Yoksa bebeğinizi buraya bırakmaya mı çalışıyordunuz?"

Memo sesini yükseltti, hırçın.

"Saçmalayıp durmayın. Doğum yapmış olamam, ben erkeğim. Bu çocuğu annesi doğurmuş olmalı."

Bu kez hemşire şaşırdı.

"O çocuğun annesi yok ki?"

"Nasıl yani?"

"Onun hiç annesi olmadı, bunu siz de biliyorsunuz."

Memo bebeğe baktı gözlerinde hüznün, sonra tekrar hemşireye dönüp sordu.

"Bu kız mı erkek mi?"

"Tabii ki erkek, neden soruyorsunuz ki? O sizin bebeğiniz."

O anda etraf aniden değişti, şimdi odada eşyalar var, koridorlarda insanlar, her yandan gelen sesler. Ardından Memo penceresinin dışındaki kırmızı sardunyayı fark etti. Hatırladığı kadarıyla o sardunya daha önce pencerede değildi. Memo'nun bakışını sardunyadan ayıramadığını gören hemşire merakla sordu.

"Sardunyaları seviyorsunuz galiba?"

Memo kesik kesik konuştu.

"şey... Yani... Ben o sardunyayı tanıyorum. Onu Ulaş'a vermiştim, şimdi burada."

Bir an durup devam etti.

"Nasıl olup da buraya gelmiş? Anlayamıyorum. Bu o sardunya."

Hemşire anlayışlı bir yüzle başını salladı.

"Bebeğiniz olduğu için heyecanlısınız sanırım. O saksıyı başhemşire olarak atanıp bu odaya yerleştiğimde bir arkadaşım bana vermişti. O artık hayatta değil, sardunyalar onun ölüminden sonra en yakın dostlarım oldular, yaz kış çiçek aıp bana eşlik ederler."

Kadının söylediklerini dikkatle dinlemeyen Memo ona dostça gülümsedi.

"Sardunya sizde kalabilir, ben Ulaş'a yenisini alırım."

Sonra kucağındaki bebeğe baktı.

"Onu bir an önce evine götürmeliyim. Hoşça kalm."

Hastanenin koridorlarını geaip caddeye çıkınca bebeğin artık kucağında olmadığını fark edince gülümsedi, orada olmasının ya da olmamasının artık önemi yoktu. Kalabalığın arasında yürürken Hırısıyanların duasını hatırladı. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, ama Kutsal Ruh'un fazlalık olduğunu hissetti, sadece baba ve oğul olmalıydı, anneye gerek olmadığını zaten biraz önce öğrenmişti. Yüzünde dünyaya yeniden gelişin aydınlığı ve sol yanağından aşağı sessizce inen bir damla yaş. Büyük bebekler yüksek sesle ağlamazlardı.

Hasan burnuna ulaşan kızarmış et kokusuyla uyandı. Gözlerini aralayıp berrak gökyüzüne baktı, güneş doğalı çok olmamış. Sonra doğrulup kokunun geldiği yöne baktı, Yaşlı Kurt ateşte bir hayvan çeviriyordu, tavşan olmalı diye düşündü, kalkıp yanına yürüdü. Yaşlı Kurt başını kaldırmadan konuştu.

"Bu sabah ava çıktım, buralarda tavşandan başka bir şey yok."

Kızarmış tavşanın bir kısmını birlikte yedikten sonra Yaşlı Kurt kalanını bir beze sarıp heybesine yerleştirdi. Yola çıktıklarından beri bulabildikleri meyveler ve çeşitli otlardan yapılan yemekleri yemeye şartlanan Hasan midesinde ağırlık hissediyordu, Yaşlı Kurt'a atlara binmeden önce biraz dinlenmek istediğini söyledi. O da yola koyulmaları için ısrar etmedi, Hasan'a dikkatle baktı uzun süre, ardından sessizce ağaçların arasına girip gözden kayboldu. Hasan yere uzanıp gözlerini kapadı, dinlenmeliydi. Bir süre sonra gözlerini açtığında Yaşlı Kurt yanı başındaydı, elindeki kâsede otlardan yapılmış bir çorba. Doğrulup çorbayı alırken birden Yaşlı Kurt'un ona neden ot yemekleri verdiğini anlar gibi oldu. Ağrılarını dindirmek için onu şifalı otlarla beslemiş olmalıydı. Çorbasını içerken Yaşlı Kurt sessizliğini bozdu.

"Dün gece rüyamda yine o kadını gördüm."

Soru sormaması gerektiğine alışan Hasan'ın merakla bakmasına aldırmadan uzun süre sessiz kaldı, sonra çorbasını bitiren Hasan'm elinden kâseyi alıp tekrar konuşmaya başladı.

"Gittiğimiz yerde sana eşlik etmek için yola çıkmış, yarın öğleye doğru onunla karşılaşacaksın."

Hasan hayretle sordu.

"Kim bu kadın?"

"Onu tanımıyorsun, ben de rüyalarımından tanıyorum. Sizlerden farklı biri, beyaz olduğu halde benim bildiklerimi biliyor, ama hepsini değil."

"Onu tanımıyorsam neden benim sonuma eşlik etmek istiyor ki?"

"Çünkü orada yaşanacaklarda onun da yeri var."

Hasan isyan etti.

"Ben sessizce ve yalnız ölmek için oralara gidiyorum, başkalarının orada ne işi var?"

Yaşlı Kurt ifadesiz bir yüzle açıkladı.

"Orada yalnız öleceksin herkes gibi, ama tek başına olabileceğini sanmıyorum."

Azize çalışanları öğle yemeği hazırlıkları içinde, masaların örtülerini, peçete ve servis takımlarını gözden geçiriyorlar. Ulaş işini yaparken arada bir Orhan'ın önerisi üzerine suya koyduğu sardunyanın akıbetini düşünüyor. Gece evine dönerken Osman'ın getirdiği saksı ve toprağı götürüp ertesi sabah çiçeği toprağa yerleştirecek. Derken beklenmedik bir şey oldu, restoranın kapısı açıldı ve siyah manto giymiş yaşlı bir kadın içeri girdi. Öğle yemeğine daha çok vakit olduğu için garsonlar onu görünce bocaladılar, mutfağın durumunu bilmiyorlardı, yemekler henüz hazır olmaya-bilirdi. Şef garson ve Osman gibi emektarlar bu müşteriyi iyi tanıyorlardı, hırçınlığıyla garsonları yine zor durumda bırakabilirdi. Ancak kadın bu sabah sakın görünüyordu, bir masaya oturup sadece omlet ve çay ısmarladı. İstekleri masasına getirildiğinde servis yapan garsona alçak sesle sordu.

"Motor kazası geçiren garson hangisi?"

Garson gözüyle Ulaş'ı işaret edince Aliye zoraki gülümseyerek karşılık verdi.

"Şanslı çocukmuş, akşamları da çalışıyor mu?"

Bu soruyu yadırgayan garson yine de evet anlamında başını salladı. Kadında bir gariplik olduğunu sezmişti, ama işlerine daldı ve bundan Ulaş'a söz etme gereği duymadı. Aliye çayını içerken gözlerini kısıp etrafa fark ettirmemeye çalışarak Ulaş'ı izlemeye başladı. Onu üzerinde kuşaklı gri bir trençkotla hayal etti, sonra boynuna vişne rengi bir kaşkol doladı. Evet bu genç garson oydu, alnına dökülen perçemiyle kesinlikle o. Hesabı ödeyip restoranı terk etti, hiçbir yerde uzun süre kalmaması gerektiğinin farkındaydı. Garson masayı toplamaya geldiğinde omletin yenmemiş, çayın çoğunun içilinemiş olduğunu gördü, anlam veremedi.

Aliye dışarı çıktığında önce etrafı kolaçan etti, kuşku uyandıran kimse yoktu, çantasından çıkardığı küçük konyak şişesinden iki yudum aldı ve yan sokağa dalıp yürümeye başladı. Bir süredir bir rüyayı canlı yaşıyor gibiydi, onu artık bu rüyadaki olaylar yönetiyordu. Evinin yanışını arabasıyla oradan uzaklaşırken dikiz aynasından kısa bir süre seyretmişti. Peşinde olanların laneti sonunda evine ve orada çalışanlara kadar ulaşmıştı, o evden kurtulmalıydı. Gazı açtıktan bir süre sonra evi terk etmeye hazırlanırken düşmanları o salak yabancıyı kapısına yollamışlardı. Anlaşılmaz bir Türkçe ile bir şeyler söylemeye çalışan adamı nazik bir tavırla içeri almış, ardından olanca gücüyle saldırıp yere düşürmüştü. Adam yerden kalkamadan sokak kapısının önüne çıkıp önceden hazırladığı plastik yumağı tutuşturarak içeri atmış, sonra da kapıyı kapatıp hızla uzaklaşmıştı. Evden koşarak uzaklaşırken patlamanın gücüyle yere kapaklanmış, ama sonra kalkıp arabasına ulaşmıştı. Artık bir evi yoktu ama buna aldırmıyordu, sona yaklaştığının farkındaydı. Yapılacak bir şey daha kalmıştı, o zamana kadar gözlerden uzak durmalıydı, sonrası umurunda değildi. Gizlenilecek en doğru yer her tür insanın dolaştığı kalabalık yerlerdi, Beyoğlu'nun ara sokaklarına yöneldi. Vakit öğleye yaklaşıyordu, her yandan sesler yükselmeye, havada meze ve yemek kokuları dolaşmaya başlamıştı. Çantasındaki konyağı çıkarıp kalanını bir defada içti, şişesini yolun kenarına fırlattı. Kış ortasında kıllı be-

deni sadece beyaz bir atletle örtülü adam dükkânının önünden ona ters bir bakış gönderip, kırık şişeye doğru tükürdü. Başı dönmeye başlamıştı, kapısının üzerinde "Hayalet Avcısı" yazılı bir tabela asılı binanın önündeki basamaklara çöktü.

Yaşlı Kurt durmaları için işaret etti. Günbatımı yaklaşıyordu, yemekte Yaşlı Kurt'un, yanından geçtikleri Fırat'ın kollarından birinde zıpkınla yakaladığı balık vardı. Balık kızartılırken Yaşlı Kurt artık iyice halsizleşen Hasan'a sordu.

"Neden Harran'da ölmek istedin?"

"İçimdeki ses öyle dedi."

"Oraya hiç gitmiş miydin?"

"Hayır, ama resimlerini görmüştüm."

Yol boyunca çok az söz eden Yaşlı Kurt'un dili yemek sırasında birden çözölmüştü.

"Çok eski bir şehir Harran. Geçmiş zamanda Harran'ın insanları, ay, güneş ve gezegenlere taparlarmış. Bu nedenle orada gökbilimi çok gelişmiş. Harran'da pek çok büyük bilgin yetişmiş, hatta dünyanın aya olan uzaklığını doğru olarak hesaplayan biri bile varmış. Sonra Moğollar gelmiş ve Harran bir daha eski günlerine dönememiş."

"Bunları nasıl biliyorsun?"

"Beyaz adamın toprağını alıp kabilemi neredeyse yok ettiği günden bu yana farklı zaman ve mekânlarda dolaşan bir gezginim ben."

Hasan karşılık vermedi. Dikkati çok uzaklarda yakılmış ateşlere çevrilmişti.

"Bu ışıklar nedir?"

"Orası Urfa ile Harran arasındaki eski kervansarayın bulunduğu yer. Kaplumbağa Adası'ndan gelen beyaz adamlar kamp kurmuşlar orada."

"Neden buralara geldiler ki?"

Yaşlı Kurt'tan yine çıkmaz sokak bir karşılık geldi.

"Şimdi uyuyalım. Yarın öğlen Harran'da olmamız gerek."

"Neden öğleyin?"

"Yarın sabah sana anlatacaklarım var."

Adana Havaalanı Terminali'nden adımını attığı anda Demir'in gözleri liseyi yeni bitirmiş olan amca oğlu Ali'nin ısıltılı gözleriyle buluştu. Bavulunu fırlatırcasına yere bırakıp ona doğru koştu, Ali de ona. Ona sarıldığı anda kendini hafiflemiş hissetti, büyük kentin acımasız yalnızlığı sanki birden sona ermişti. Art arda soru yağmuruna tuttu onu. Ailedeki herkesi tek tek sordu, çiftlik evindeki köpekleri, portakal bahçelerini, kuraklığın mahsüle ne kadar zarar verdiğini, ahırdaki atları, her şeyi durmaksızın soruyordu. Arabaya binip Mersin'e doğru yola çıktılar, Demir pencereyi açıp dışarıdan gelen okşarcası serin havayı içine çekiyordu. Ali'yle ortak yanlarından biri de müziğe olan düşkünlükleriydi. CD'leri arabadaki diskçalara art arda koyup Demir'e dinletiyordu. Sonra birden durdu.

"Şimdi koyacağım albümü iyi dinle abi."

Ve ardından Şahika söylemeye başladı. Demir'in başı döner gibi oldu bir an. Kendini toparlayınca sordu.

"Bunu ner'den buldun?"

"Olağanüstü di mi abi. Haftalardır bekliyordum. Kızı birkaç ay önce televizyonda dinlemiştim. Sadece bir parça söyledi, sonra adı duyulmadı, ama ben peşine düştüm. Albümü bu sabah çıkacaktı, sizin uçakla gelen arkadaşım Gökhan'a sipariş etmişim, sağolsun almış. Terminalden senden önce çıkmıştı, hemen elime tutuşturdu. Kızın adı Şahika. Nasıl ama?"

"Çok iyi Ali. Bana bunun bir kopyasını çeker misin?"

Korsan ürünlere karşı yürütülen kampanyalara katıldığını hatırlayıp gülümsedi. Şahika'nın yolunun açık olduğu zaten belliydi, buna sevinmiş olduğunu hissetti. Haklıydı, ailesinden kopup kendi yolunda ilerleyecekti. Oysa kendisi erken koşup çabuk yorulduğu için baba evine dönüyordu. Bu bir yenilgi miydi yoksa yitirdiği huzura yeniden kavuşmak mı, bunları düşünmek için er-kendi. O arada Ali dönüp sordu.

"Oradaki işler ne olacak abi?"

"Onlar bir süre bensiz de yürür, sonrasını sonra düşünürüm."

Rüzgâr Akdeniz'in kokusunu taşımaya başlamıştı, sağına baktı, güneş batmak üzereydi. Başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapadı ve mırıldandı.

"Artık acelem yok."

Şahika Piyer Loti Kahvesi'nden Haliç'i seyrederken türlü türlü duygu ve düşünceler uçuşuyordu içinde. Demir'in evinden ayrıldıktan sonra aç olduğunu fark etmiş, bir kafeye girip kendine yiyecek bir şeyler ısmarlamıştı. Yemeğini bitirdikten sonra telefonunu çıkarıp baktı bir süre, o aletten korkuyordu. Sonunda ani bir kararla açtı. Arayanların listesi ve gelen mesajların sayısı şaşırtıcıydı, anlam veremedi. En zorundan başlamaya karar verdi, arayanların neredeyse yarısını oluşturan babasının numarasının üzerine bastı. Sesini duyan babası gökgürültüsü gibi sesler çıkararak anlaşılmasız şeyler söylüyordu durmaksızın.

Şahika o susana kadar bekledi, ardından yaşanan sessizliğe Şahika kararlı bir sesle son verdi.

"Eve dönmüyorum. Bundan böyle yoluma kendi başıma devam edeceğim."

Yeniden yaşanan sessizliği yine Şahika bozdu, telefonu kapatarak. Bunun bu kadar kolay olabileceğine şaşırmış bir halde bir süre telefona baktı, ama babası geri aramadı, arayamadı. Rahatlamıştı, prodüktörü Cihan'ı aradı. Cihan'la ilk karşılaştığında bir süre ona âşık olduğuna inanmıştı. Çoğu kadının kusurlu erkeklere tuhaf bir ilgisi olduğunu bilmiyordu, üstelik yüzünün bir yanı yanık iziyle kaplı olmasına rağmen adam gerçekten de çekici bir erkekti. Ne var ki, on yıldır birlikte yaşadığı Brezilyalı kadınla hoş bir birlikteliği vardı ve Şahika'nın duyguları tek taraflı kalmaya mahkûmdu, bir süre sonra onu hayatında farklı bir yere yerleştirdi. Cihan sürprizi anında açıkladı, Şahika'nın albümü o sabah piyasaya sürülmüştü ve sonucun çok iyi olacağından enindi. O anda Şahika'nın albümüyle ilgili umursamaz gibi görünen hali sona er-

di, kalbi hızla atmaya başladı, Cihan'ın anlattıklarını neredeyse dinleyemez halde.

Biraz sakinleştikten sonra Cihan'a konser sonrası yaşadıklarını anlattı. Geceyi nasıl sokaklarda dolaşarak geçirdiğini, o ürkütücü titreşimlerin ardından bir süre bir arkadaşının evine sığınıp uyuduğunu, babasının evine dönmeyeceğini. Tabii konserden önce bir adam kaçırma olayına katıldığından, sonradan bir de ceset kaçırma olayına karıştığından hiç söz etmedi. Zaten bunları sanki hiç yaşanmamış ya da kendisinden başka biri yapmış gibi zihninin gerilerine atmıştı. Cihan kararlı bir sesle ona Kuzguncuk'taki evlerinin kullanılmayan çatı katında kalmasını istediğini söyledi. Şahika Felicia'nın bunu nasıl karşılayacağını düşünürken telefonda kadının anaç sesini duydu, aksanlı Türkçesiyle bir an önce oraya gelmesini söylüyordu. Akşam evde sakin bir yemekle Cihan'ın otuz dokuzuncu doğum gününü kutlayacaklarmış. Son olarak Raci'yi aramak istedi, ama birden yağmur bastırdı. Aylardır doğru dürüst yağmur yağmamıştı, ıslanan yüzünü göğe çevirip şükretti. Yavaşça kalkıp teleferiğe doğru yürüdü, önce İstiklal Caddesi'ne gidecekti. Günbatımına daha zaman vardı, müzik dükkânlarından gelen sesini duyabilmeyi umuyordu. Dünyanın üzerine çöken kâbusa rağmen kendini hafif ve mutlu hissetmek tuhaftı, ama geçmişte kendini o karanlığa bırakarak bir yere varamamıştı.

Azra caddede yürürken birinin arkasından ona yaklaştığını hissetti, dönüp baktı. Kırk yaşlarında bir adam ona gülümsüyordu.

"İyi günler Azra Hanım, ben Siyasi Şube'den Nihat."

Avucundaki kimliğini etrafa belli etmeden gösterdikten sonra nazik bir sesle sordu.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Azra'nın canı sıkılmıştı.

"Siyasi Şube'yle ne işim olabilir ki?"

"Doğrudan sizinle ilgili değil efendim. Sizi rahatsız edecekse konuşmayabiliriz."

Azra meraklanmıştı.

"Kısa olması şartıyla peki, yapacak işlerim var."

O sırada birden yağmur başladı, Azra şaşkın göğe baktı.

"Hayret yine yağmur yağıyor, buna inanmak zor."

Acele bir yer aradılar ve içinde başka müşteri olmayan bir kafe karar kıldılar. Siparişlerini verdikten sonra Azra gözlerini Nihat'a dikti.

"Sorularınızı bekliyorum."

"Konu Ferit Pak. Onunla ilişkinizi anlatabilir misiniz?"

Azra sinirlenmeye başlamıştı.

"Bakın, bu konudan bıktım artık. Onunla aynı semtte büyüdük, bir ara yakınlaşmamız da olmuştu. Çocukça bir şey, aynı mahallenin gençleri arasında her zaman yaşanan türden. Sonra onu yıllarca görmedim. Birkaç gün önce arayıp beni mutlaka görmek istediğini söyledi. Ertesi gün gittim, ama verdiği adreste kimse yoktu. Dönerken tipiye yakalandım ve eve ulaşmak üzereyken kaza yaptım. Bir daha ondan haber almadım. Hepsi bu."

"Bir sorum daha olacak. Ferit Pak'ın Aliye adındaki yaşlı kadını ilişkisi hakkında ne biliyorsunuz?"

"O kadın Ferit'in eğitim masraflarını üstlenmişti."

"Daha sonra aralarında farklı bir ilişki oldu mu?"

"Sadece bazı söylentiler vardı, gerçeği bilmem mümkün değil."

"O kadınla hiç karşılaştınız mı?"

"Balat'taki günlerimde uzaktan görürdüm. Birkaç gün önce Azize'de yemek yerken o da oraya geldi, bir ara masama gelip ipe sapa gelmez laflar edip gitti. Ruhsal durumu pek iyi değildi."

Adam başını salladı.

"Zaten konu da bu Azra Hanım, o kadın tehlikeli bir hal aldı ve bir türlü bulamıyoruz. Ayırdığınız zaman için teşekkür ederim. Sizi gideceğiniz yere bırakabilir miyim?"

Azra başını salladı.

"Hayır, teşekkür ederim. Yağmur hafifleyinceye kadar burada kalmak istiyorum."

Adamın arkasından canı sıkılmış bir yüzle baktı. Yıllar sonra

Ferit'in hayalet dünyasına yeniden girmiş olmaktan bıkmıştı. Yi-ne de merak etti, Aliye ,Siyasi Şube'yi peşine düşürecek ne yap-mıştı acaba? Ferit'le ilgili her şeyin canı cehenneme diye söylen-di içinden sonra, bir kahve daha ısmarlayıp yağmuru seyretmeye başladı. O ürkütücü titreşimlerin ardından gelen ani sağnak sade-ce on dakika sürmüştü. Bir gecelik yoğun tipi dışında aylardır ya-ğış olmamıştı. Geçmişte yağmurlu havanın kasvetli olduğuna ina-nırdı, şimdi ise yağmur ona yaşamı ve karında taşıdığı yeni var-lığı hatırlatıyordu. Düşen damlaları seyrederken elini hafifçe kar-nında gezdirdi, yüzünde Mona Lisa tebessümü.

Annesini aramak istiyordu, son günlerde onu ihmal ettiği için kendisine kırgın olmalıydı. Ama şimdi kendisi anneliğe hazırla-nacaktı, bir kez daha annesinin kızı olmaya ihtiyacı vardı. Islanan gözlerini eliyle kurutınaya çalıştı. Yağmurun altında dolaşabilme-yi çok istedi, ama Azra Okçu imgesi sokaklarda sıırılsıklam dola-şamazdı. Telefonu çaldı, kimin aradığına bakmadan cevap verdi. Arayan Memo'ydu, İzmir'e gitmemiş, havaalanından dönmüştü. Yarın sabah kendisini eve götürmek için otele gelmek istediğini söylediğinde Azra hiç itiraz etmedi, o artık çocuğunun babasıydı. Dışarıda şemsiye satan bir adam dolaşıyordu, kafeden çıktı, yeni aldığı şemsiyesinin altında kalabalığa karıştı.

Memo başını kaldırıp kendisine servis yapan Ulaş'a baktı.

"Karıma domates götürmüşsün."

Ulaş bir an onun neden söz ettiğini anlayamadı, sonra yüzüne şaşırılmış bir ifade yayıldı.

"Yani Azra Okçu..."

"Evet o. Birkaç günlüğüne yukardaki otelde kalıyordu, yarın eve dönecek."

Ulaş itiraz etti, utangaç.

"Ama ben domatesleri sadece taşıdım. Yani buradan odasına kadar."

Memo ona sıcak gülümsedi.

"Ne kadar küçük bir dünya bu, değil mi Ulaş?"

"Evet efendim."

Ulaş masadan uzaklaşırken bu şehirdeki insanları hiçbir zaman anlayamayacağını düşündü, adamın daha önce kendisine söylediği gibi çok karmaşıktı bu dünyalar. Memo yemeğini bitirdiğinde Ulaş'a işaret etti ve ondan bir elma getirmesini istedi. Elma geldiğinde Ulaş'a sordu.

"Sardunyalar nasıl?"

"Titreşimler olduğunda evdeydim, saksıyı alıp dışarı fırladım, ama kargaşa sırasında saksıyı düşürdüm. Ama merak etmeyin efendim, onları suya koydum."

Sonra gözüyle Osman'ı işaret etti.

"Bur'daki abilerden biri bana toprak ve saksı getirmiş. Bu gece eve gidince onu yeni saksısına koyacağım."

O anda Memo'nun gözü kapıdan içeri giren kadına takıldı. Siyah kapişonlu mantolu yaşlı bir kadın, gözlerindeki ifade garip, hatta hastalıklıydı. Doğruca Memo'nun masasına doğru yürüyüp Ulaş'a seslendi.

"Cahit!"

Ulaş şaşırmıştı, orada durup kadına bakakaldı.

"Sana sesleniyorum Cahit."

Restoranda herkes dönmüş anlamaz gözlerle onlara bakıyordu, ortalık mutlak sessiz. Ulaş çaresiz bir yüzle kekeledi.

"Adım Ulaş efendim."

Yaşlı kadının yüzüne derin bir öfke yayıldı.

"Bırak bu lafları, artık elimdesin Cahit."

Ve mantosunun cebinden çıkardığı silahı çocuğa doğrulttu. O anda Memo yerinden fırlayıp Ulaş'ı yere devirirken patlayan silahın sesi duyuldu. Aliye kıvrak bir hareketle daha da yaklaşıp tetiğe tekrar bastı, bu kez sadece bir tık sesi, tabancada kurşun kalmamıştı. Kadın inanılmaz bir hızla kapıya koştu, kendisine engel olmak isteyen güvenlik görevlisinin hayalarına saldırıp onu acı içinde kıvrandır halde bırakarak çıkıp gitti. Garsonlar ve bazı erkek müşteriler dışarıya koştular. Yaşlı kadın sırta kadem basmıştı.

Herkes Memo'nun ve Ulaş'ın çevresindeydi. Memo'nun omu-

zunda kan lekesi vardı. Onu soyup yarasına baktıklarında kurşunun kolunun üst kısmını zedeleyip geçmiş olduğu fark edildi. Ulaş titriyordu. Garsonlardan biri söyleniyordu,

"O kadın son günlerde buraya musallat olmuştu. Bir mazarrat çıkaracağı belliydi, zavallı çocuktan ne istedi ki?"

Yüzü solgun Ulaş yaşananların üstesinden gelememiş haliyle aynı cümleyi tekrar edip duruyordu.

"Onu tanımıyorum, daha önce hiç görmedim."

Osman onu alıp içeriye götürmek isteyince Memo Ulaş'a bakıp gülümsedi.

"Sen iyisin değil mi?"

"Hayatımı kurtardınız efendim."

"Biz arkadaşız Ulaş."

O sırada polisler restorandan içeri daldılar, uzaktan yaklaşmakta olan ambulansın sesi duyuluyordu.

Polis Merkezinin kapısındaki görevli içeri dalan yaşlı kadına merakla baktı. Kadın buralara ait biri değildi. Arkasından gitmek istedi, ama o çoktan başvuru masasındaki nöbetçi polisin önündeydi. Görevli polisin şaşkın bakışlarına aldırmadan mantosunun cebinden çıkardığı silahı masaya koydu ve ağzından tek bir kelime çıktı.

"Bitti."

Hasan uyandığında güneş doğmuştu. Yattığı yerden etrafa baktı, çok halsizdi, gece zaman zaman sırtına saplanan sancılardan ötürü çok az uyuyabilmişti. Yol boyunca da sık sık olduğu gibi yine kızlarını hatırladı, onlara veda edebilmeyi çok isterdi, ama bunun bedeli ağır olurdu. Yaşlı Kurt ileride bağdaş kurmuş uzaklardaki bir yerden gözünü ayırmadan sessizce oturuyordu, onunla yaptığı yolculukta daha önce hiç yaşamadığı türde bir huzuru tatmıştı. Belinden yukarıya doğru vuran sancıyla kıvrandı bir süre, sonra yeniden yere uzanıp mavi gökyüzüne baktı, güneş biraz tuhaf görünüyordu. Mat bir sarılıktaydı güneş, hatta biraz grimsi.

Güneşin belki de kendisine veda etmekte olduğunu düşünerek gözlerini kapadı. Bir süre sonra yakınında bir şey hissedip gözlerini açtı. Yaşlı Kurt yanındaydı, elinde bir kâse çorbayla.

"Aç değilim."

Yaşlı Kurt başını sallayarak itiraz etti.

"Bu senin sancılarını azaltacak, biraz daha yolumuz var."

Hasan onun nasıl olup da sancılarının arttığını bildiğini merak etti. Yerinde doğruldu. Yaşlı Kurt kâseyi eline vermedi, kendi elleriyle çorbayı ona yavaş yavaş sabırla içirdi. Hasan ona teşekkür edip gülümsedi, ama Yaşlı Kurt'un yüzündeki ifadesizliği değiştiremedi, onun kültüründe böyle şeyler karşılığında teşekkür beklenmediğini öğrenmişti. Yaşlı Kurt ileride baktığı yerden gözünü ayırmadan sordu.

"Kaplumbağa Adası'nın altında, beyaz adamın Meksika dediği yerde bir zamanlar Maya adında bir topluluğun yaşadığını duymuş muydun?"

Hasan evet anlamında başını salladı.

"Onlar da gökbilim alanında çok ileriymişler. Geliştirdikleri takvimde gezegenin zamanı beyaz adamın takviminde 2012 yılının Aralık ayının 21'nci günü öğle saatinde sona eriyor."

Hasan etkilenmişti.

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Atalarım anlatmışlar."

"Bugün Aralık'ın 21'i mi?"

"Evet."

"Bugün öğlen zaman sona mı erecek?"

"Mayalar bununla ilgili sadece bir şifre bırakmış diyorlar."

"O şifrede nasıl bir mesaj varmış?"

"Bunu bugüne kadar kimse çözememiş."

Sancıları hafiflemeye başlayan Hasan bir süre düşündü.

"Mezoamerika ve Mezopotamya, ilginç... Amerikalı Evangelistler neden Mezopotamya'ya geliyorlar?"

"Mesih'in orada dünyaya döneceğine ve onları kıyametten kurtaracağına inanıyorlar."

Hasan bütün bunlar arasındaki bağlantıyı pek iyi kavrayamıyorsa da başka soru sormadı, zihnini bunlarla işgal etmek için çok halsizdi. Yaşlı Kurt onun yattığı yerden kalkmasına yardımcı oldu.

"Yola koyulma zamanı. Ata binmene yardımcı olacağım."

Hasan at sırtındaki son yolculuğunda çok zorlanmış, bir an önce ulaşacakları yere varmaları için sabırsızlanıp durmuştu. Öğleye doğru uzakta, sonradan bir dönem minare olarak da kullanılan astronomi kulesinin harap kalıntısı görüldüğünde, idam sehпасına götürülen bir mahkûmunkine benzer bir dehşete kapıldı. Titriyordu, zihninde yeniden "Neden ben? Neden şimdi?" soruları. Yaşlı Kurt'tan yana bakmamaya çalışarak yola devam etti, o nasıl olsa neler yaşadığını biliyor olmalıydı. Kuleye iyice yaklaştıklarında birden bozkırım üzerinde gürültülü bir toz bulutu belirdi. Hasan atının sırtında merakla o yana bakmaya başladı, titremesi geçmiş gibiydi, Yaşlı Kurt sıradışı bir şey yokmuş gibi başını bile çevirmeden yola devam ediyordu. Toz bulutu kendilerine yaklaştığında Hasan bunun bir taksi olduğunu fark etti, İstanbul plakasını seçebildi, toz bulutunda plakanın son üç rakamı fark edilebiliyordu: 999. O anda bir başka dehşete kapıldı. Bu Hümeysra olmalıydı, bir şekilde onun buraya geldiğini öğrenmiş, arabasıyla onca yolu göze alamayacağı için taksi kiralamış olmalıydı. "Sonum böyle mi olacaktı?" diye düşünürken, Hümeysra'nın elinin altında bir şoför ordusu varken yabancı bir sürücüyle yola çıkmasının mantıksızlığını fark etti. Ardından iyice yakınlaşan taksinin direksiyonunda bir kadın olduğunu gördü. Araba durduğunda içinden boz rengi kumaştan bir cüppeye sarınmış, başı aynı kumaşla kısmen örtülü kadın arabadan indi ve onlara yaklaştı. Çekici bir kadındı bu, yaşını kestirmek zor.

Sonra bir an zaman sanki durdu, ardından destek alabilmek için kendini kadına yaslanır halde buldu, üzerinde kadınıninkiyle aynı renkte bir cüppe. Etrafa bakındı, Yaşlı Kurt ve atlar görünürde yoktu.

"O ner'de? Atlar ner'de?"

"Angelo..."

Hasan hırçın bir sesle kesti.

"Onun adı Yaşlı Kurt."

Kadın yumuşak bir sesle karşılık verdi.

"Haklısın, o bu ismi sevmiyor."

Bir an durup devam etti.

"Amerikalı beyazların Mezopotamya'da bir kızıl derili ile karşılaşmaktan hoşnut olmayacaklarını biliyordu."

Hasan'ın canı sıkılmıştı.

"Ona veda edemedim."

"Yakında atalarının yanına gideceğin için huzurla ayrıldı."

"Bana tekrar ölüm meleğiyle karşılaşmayacağımı söylemişti."

"Doğru söylemiş."

"Sen kimsin?"

"Magdalalı Maria."

Hasan yine hırçınlaştı.

"Saçmalama."

"Geçmişte Maria Magdalena adıyla dans ederdim."

"Asıl adın yok mu?"

"Azize."

Hasan kadının yüzüne baktığında bunları uydurmadığını hissetti. Kadın yumuşak bir sesle devam etti.

"Yaslan bana, birlikte kulenin tepesine çıkacağız. İlk yapıldığında seksen metreymiş derler, şimdi sadece otuz üç metresi ayakta kalmış."

Hasan kadının dediğini yaptı. Kuleye doğru attığı her adım yeniden başlayan dehşet duygusunu artırıyordu. Artık kendinden geçmiş bir haldeydi, titriyordu. Kuleyi nasıl tırmandıklarını hatırlayamadı. Sadece sesler duyuluyordu, uğultu gibi, ona öyle geliyor olmalıydı, ama kulenin tepesine çıktıklarında uğultu katlanılmaz olmuştu. Aşağıya baktığında gözlerine inanamadı.

"Hayal mi görüyorum?"

"Gördüğün şey gerçek."

Binlerce kişi kollarını çarmıha gerilmişçesine iki yana açmış, ona bakarak haykırıyordu, çoğunun elinde siyah bir kitap.

"Kurtar bizi İsa!"

Tek başına ölmek istemişti, ama insan nasıl öleceğini ısmarlamazdı ki. Yanı başında dizlerinin üzerine çökmüş bir halde duran kadın fısıldadı.

"Onları kutsamanı bekliyorlar."

Hasan vaktiyle televizyonda gördüğü Papa'nın halkı nasıl kut-sadığını hatırladı. Birden canlanmış gibiydi. Kollarını onlara doğru uzattı. Kalabalık artık çılgınca haykırıyordu. Başını göğ-e kaldırdı. Sarı güneş hızla kararıyordu. Bu onun güneşi miydi, gezegenin güneşi mi bilemedi.

—

ENGİN GEÇTAN KURU SU

roman

Sabah.

Fırtına durmuş, kar yağışı sürüyor, tanecikler giderek incelerek. Şehrin her zamanki uyanış sesi bu sabah suskun. Klakson sesleri, binbir sesin harmanı uğultular, vapur düdükleri yerini beyaz örtülü sessizliğe bırakmış. Hayata dönmek için herkes bir başkasını bekler halde. Martılar, güvercinler, serçeler birkaç kırıntı peşinde. Donan evsizlerin ve yanlış zamanda yanlış yerde tipiye yakalanıp kalmış talihsizlerin bedenlerini henüz keşfedememiş aç sokak köpeklerinin havlamaları duyuluyor ıssız sokakların kiminde. Deniz trafiğine kapatılan Boğaz, tarihinin ender kimsesizliklerinden birini yaşıyor. Su gri yeşil mavi karışımı alışılmadık bir renkte, gece bir motor dolusu insanı yutmuş olmanın yasıyla. Böyle olmasını o da istemezdi, ama fırtına onu çılgına çevirmişti, küçük bir yolcu motorunu görecektense halde değildi.

Metis Edebiyat I
ISBN-13: 978-97

Metis Yayınları
www.metiskitap.com